

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Sol.licitat
control O.J.D.

Memòria
de la
Catalunya

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
Impressió:
Barcelonesa de
Publicacions S.A.
Dipòsit legal: 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

L'Església és el
cos de Crist, la
presència plena
i activa del
Crist que omple
tot l'univers.

(Ef. I, 23)

Any III N.º 112

Setmana del 15 al 21 de novembre del 1981

40 Ptes.

Segon cap de setmana d'Encontre Matrimonial

625 parelles: "Caminem celebrant l'amor"

BARCELONA.— Sota aquest tema, amb assistència de 625 parelles, 52 sacerdots i 20 religioses, durant els dies 30 i 31 d'octubre i 1 de novembre, s'ha celebrat esplèndidament el II cap de setmana d'Encontre Matrimonial.

Les raons d'aquesta celebració han estat renovar en les parelles el seu somni, el seu ideal i la seva convicció.

El seu somni: Caminar l'un al costat de l'altre per a fruit-lo, experimentar-lo i estimar-lo. Caminar és l'important i no com es camina sinó la direcció que se segueix.

El seu ideal: Portar l'"Encontre Matrimonial" a tots els racons d'Espanya per a una autèntica comunicació i creixement en l'amor.

La seva convicció: En la vocació matrimonial i la fe en la pròpia parella. El sí de la parella és també el sí a la comunitat catòlica.

L'Eucaristia del dissabte fou presidida per monsenyor Joan Martí Alanís, bisbe d'Urgell i la del diumenge, pel bisbe auxiliar de Barcelona, monsenyor Josep M.ª Guix. Es va llegir una carta molt afectuosa del President de la Generalitat, honorable Jordi Pujol, que fou llargament ovacionada.

Afinant

Comprensió

Per què la "fermesa doctrinal" s'ha d'oposar a la "Comprensió"? Ben al revés, només aquell que té uns principis clars està en situació de "comprendre" el que se n'aparta; pot mesurar el grau i la distància de l'allunyament; i en afers de consciència sabrà assenyalar el trencament de la regla tot "comprent" les circumstàncies personals, potser excepcionals, i fins i tot la possible "innocència" de la persona en qüestió.

La comprensió no pot pas consistir en l'abandó de la fermesa —millor seria anomenar-la "claredat"— doctrinal. Quan aquesta no existeix, o s'intenta negar-la, la comprensió es fa impossible, es converteix en un confús i desolador "tot està bé..."

El Papa ho acaba d'advertir: "el pluralisme no pot ser sense fronteres". Sols una casa sòlida i ben construïda pot ser oberta i acollidora. Ja l'Evangeli ens adverteix de la grotesca desgràcia d'un cec guiant un altre cec.

Joan E. Jarque
i Jutglar

Pastoral de joventut

Possible creació d'un Secretariat interdiocesà de Catalunya

El dilluns, dia 2 de novembre, tingué lloc a Barcelona una reunió de tots els delegats diocesans dels bisbats de Catalunya que tenen cura de la pastoral de joventut. La trobada fou presidida pel bisbe Miquel Moncadas, com a responsable d'aquest sector de la pastoral per part de la Conferència Episcopal Catalana.

El tema principal de la reunió fou la possible creació d'un Secretariat Interdiocesà de la pastoral del jovent a Catalunya, a l'estil d'altres, com és ara, el SIC, el SIM-

COS, etc. En aquest sentit es comença d'estudiar l'avantprojecte d'estatuts del secretariat, per tal de presentar-lo a l'aprovació de la C.E.T.

Per altra part, els delegats reberen la consulta de la Conferència Episcopal Catalana sobre un possible directori de pastoral de jovent. El bisbe de Solsona, Dr. Moncadas, declarà en acabar la reunió, que ha recollit l'opinió dels delegats per tal de transmetre-la a la Conferència de Bisbes, oportunament.

Fermí Manteca

El món gasta catorze vegades més en armament que en assistència social

Cinc-cents milions de persones es troben afectades pel problema de la mala nutrició. Mentrestant les despeses en armament pugen a un milió de dòlars per minut, o sia 500.000 milions per any. El món gasta avui, en armament catorze vegades més del que destina a l'assistència social. "Justícia i Pau" segueix amb la campanya de reclamar el 0'7 percent del PNB per aju-

dar els països del Tercer món.

De tota aquesta problemàtica, així com de la reunió de totes les delegacions que treballen en la "Campanya mundial contra la fam" que els dies 19, 20 i 21, se celebrarà a Madrid, en parlem en aquest número.

En aquest reportatge que incloem a les pàgines inte-

riors, també recordem les paraules de Joan Pau II a la "Redemptor Hominis": "Tots sabem que les zones de misèria o de fam que existeixen a la nostra terra poden ser fertilitzades si les gegantines inversions d'armaments, que serveixen a la guerra i a la destrucció, fossin canviades en inversions pels aliments que serveixen a la vida".

"GERMANOR"
FONS COMÚ DIOCESA

Avui, diumenge,
15 de novembre

Avui, a la diòcesi de Barcelona, se celebra la jornada dedicada al fons comú diocesà "Germanor". Per aquest motiu es demana a tots els cristians que aportin la seva col·laboració econòmica per tal de proveir el ple autofinançament de la nostra Església.

Suplement
"Joventut"

Vegeu les pàgines 24, 25 i 26, redactades per un grup de joves de les diferents comarques de Catalunya.

REGALEU COMUNICACIÓ CRISTIANA

NADAL 1981

UNA SUBSCRIPCIÓ *PER TOT L'ANY*
EN AQUESTES FESTES ES UN *OBSEQUI*
QUE SERÀ RECORDAT *CADA SETMANA*

La mare Terra

Un dels problemes mundials que ens afecta a tothom és la contaminació de l'ambient. Darrerament s'ha agreujat i ha adquirit proporcions dramàtiques, que incideixen al nostre país.

Hem viscut molt temps amb la idea que la naturalesa era un bé inextinguible, gratuït i etern. Ara descobrim que no és inextinguible, que un bé inextinguible no és gratuït, sinó cada vegada més costós de protegir; i no etern, sinó temporal, fràgil, amb el risc de desaparèixer per l'acció del metall pesant.

A Catalunya la degradació del paisatge, de les costes marítimes, del camp i del bosc i de les fonts, de l'atmosfera i l'ambient de un fet dolorós i alarmant. Però, llarga la llista de tots els agents responsables de contaminació: productes químics, residus, escombralls, etc. Els responsables de la contaminació són els humans, però també les plantes i els animals.

minen una elevada contaminació de l'aire, etc.

En la Conferència de l'ONU a Estocolm, l'any 1972, figuren uns acords contra la contaminació. Un xic adaptats al nostre medi ambient, podrien formular-se com a interrogants:

— És industrial i has preferit burlar les normes i lleis de control de la contaminació per estalviar unes despeses?

— Penyes a la directiva d'una Urbanització i has destruït el bosc, els prats i les fonts, sencers pel desig d'un increment de vendes de solars?

— És excursionista i com has deixat el paisatge d'una font després d'una costellada entre amics?

— Tens cotxe, però què no anar alguna vegada a peu, deixant el cotxe a casa?

— Has parcs de família, però què no ensenyes als infants un amor i respecte a les plantes i les plantes i flors, als jardins, llacs, platges, etc?

Recentment el papa Joan Pau II ha declarat sant Francesc d'Assís patró dels ecològics, pel seu gran amor i respecte a les criatures, àdhuc inanimades. En el seu càntic al Germà Sol, diu de la terra que és "la nostra mare, que ens nodreix i ens governa i lleva fruits i herbes i flors colorides". I de l'aigua canta: "Lleat sigui, Sagrament, per l'Aigua, la germana servidora i benèfica, pura de i casta".

Diffícilment ens podria cantar el nostre Marçal, i el nostre, amb els seus signes del Ter i del Sagrament.

L'home ha tingut poder i ha destruït les criatures, i les ha maltractat i destruït. Chesterton comentant l'obra de sant Francesc d'Assís a les costes, escriu: "Les criatures, perquè són germanes, no poden ser violades, sinó respectades i estimades. Els germans no es maltracten, es tenen".

El lector escriu

Com a bons liberals, hem de ser-ne conservadors, com diu Karl Carstens

Per la dignitat de la nostra llengua

Una litúrgia per a vells

Quan molta gent busca com renovar la litúrgia cristiana, voldria expressar el meu punt de vista que potser pugui donar alguna claror.

La majoria de les rubriques, és a dir, de les accions i gests que es tenien amb el bisbe o amb qui presidia les cerimònies litúrgiques, eren preses de les atencions que antigament es tenia amb una persona senil. Se li oferia un coixí per agenollar-se i posar els peus. I guants i mitra per abrigar-se del fred. Se li donava un gaiato (bàcul) per recolzar-se quan estava dret. Per últim, era cobert amb la capa "pluvia" —que el protegia de la pluja—, ja que un ancià és més propens al reuma i a l'artritis.

Podrien donar-se encara molts d'altres exemples.

Després del Concili aquests gests de la litúrgia s'han simplificat, però la seva influència continua present.

A ben segur que amb aquest símbol de les atencions fetes a una persona vella, volia remarcar-se la importància, la veneració, el respecte i la dignitat que es deu als vells, amb major proximitat, amb familiaritat, fins i tot amb amistat. Tant de bo es fessin patents aquestes noves actituds, avui, amb les coses de Déu.

Espero, Sr. Director, que aquesta aportació ajudi algú. /

Diego Martínez

passa a la pàgina 4.

Malgrat que "CATALUNYA CRISTIANA" ja va publicar, en el seu dia, un editorial sobre el tema del suposat intent de la Generalitat, de "censurar" una obra de teatre i que en la seva darrera intervenció en el Parlament el molt honorable president senyor Jordi Pujol i Soley va puntualitzar el capteniment de la institució, creiem ara molt interessant de reproduir el següent article del conegut publicista, Joaquim Ventalló, aparegut fa poc a RECULL perquè ja aporta noves iniciatives sobre la qüestió.

Thomas Stearns Eliot, renovador que fou de la poesia anglesa moderna, Premi Nobel de literatura l'any 1948, havia dit: "La funció dels crítics hauria de ser contribuir a la millora del gust".

Estic segur que algú deurà dir que sóc un endarrerit de retreure-ho. Avui s'ha de defensar el mal gust, se l'ha de proclamar, se l'ha de potenciar, d'extendre'l, en nom de la "llibertat d'expressió". Si els nens ja diuen renecs i paraules brutes perquè les han sentit dir al jovent d'avui, no se'ls ha pas de renyar, perquè això seria voler limitar la seva voluntat d'expansió, el seu desenvolupament. Això és sagrat. El dret de renegar és sagrat també, encara que sembli que per les paraules la cosa no lliga.

Al Teatre Romea de Barcelona s'ha vingut representant una obra d'aquelles que anys endarrera n'hauríem dit porca. Porca, per l'enraonament. Perquè els vodevils que feia el Pep Santpere al Teatre Espanyol del Paral·lel no eren pròpiament porcs d'expressió. Però avui la porqueria és proclamada per nedar-hi a dins. A aquesta obra, li varen donar un Premi de Teatre a Arenys de Mar i ja m'agradaria saber quins "intel·lectuals" eren del Jurat, que varen trobar-la tan deliciosa, perquè en l'edició que se n'ha fet no se'ls anomena.

RECULL

ANY LXI - NÚMERO 1.400 - BLANES, 31 D'OCTUBRE 1981 - 35 PÉSETES

SI
A LA LLIBERTAT D'EXPRESSIO
NO
A LA BRUTICIA

Una portada de RECULL que, amb valentia, diu les coses pel seu nom.

Pel respecte que mereixen els futurs espectadors del Romea a la Conselleria de Cultura de la Generalitat, patrocinadora i subvencionadora de la seva temporada teatral, Albert Manent, director general de les seves activitats artístiques i literàries, va suggerir unes correccions per tal de no ferir les orelles de l'auditori. De seguida de començada l'obra, ja hi ha un personatge

femení que li diu a un xicot: "Seràs fill de puta! A partir d'avui te la mamarrà la teva mamà." (Que em perdoni el lector que les reproduïxi). I aquest és el començament, perquè, com ha dit des de la "Hoja del Lunes" el noi Sagarra, que s'ha entretingut a comptar-les, en el transcurs de l'obra hi ha més de dues-centes expressions com aquesta, tan boniques.

Per haver tractat de fer guardar el respecte que es mereixen els espectadors d'un teatre, hi ha hagut una pila de "autointel·lectuals" que s'han escruixit, i d'aquesta observació i suggeriment tan normal i digne, que no fou acceptat per l'autor de l'obra, que no vol que li toquin per res aquest ambient de clava-guera en el qual es veu que viu, hem hagut de llegir als diaris que el fet "había causado indignación", que era "increíble", que demostra una "incompetencia brutal y un autoritarismo absoluto", que es tracta de "una situación no ridícula, sino espéptica", que "hay que rebelarse contra este ambiente de asfixia", que és "espeluznante", que "la actitud de la Generalitat es una bestialidad". No vull posar els noms dels qui han emprat aquests qualificatius en nom de la llibertat d'expressió progressista —d'un progressisme que ja veieus si en va d'endarrera perquè jo sóc més ben educat que ells, encara que em permeto preguntar-los quin paper farien si algú els deia, directament a ells, les expressions que he escrit més amunt amb les quals l'obra s'engega.

Ara, que s'arribi a escriure —i ho ha dut a l'AVUI un article que signa un "escriptor i lingüista, membre del Comitè Central del PSUC"— que amb això "la Generalitat ha fet un mal paper perquè la desacreditat com a màxima institució nacional", em fa l'efecte que ja és haver perdut l'oremus. Estic segur que l'escriptor ho ha dit pel fet de militar en els rengles comunistes d'aquest partit que es diu català; i això, per mi, enterboleix el cervell i fa veure les coses d'una manera que fa riure. Si, per una d'aquelles, el que ha escrit tot això se'n surt o le'n treuen —com ja veiem que, de tant en tant, va passant— segurament

Passa a la pàgina 4

Ve de la pàgina 3

Parleu bé, si us plau

El "passotisme recreatiu" s'ha fet "amo i senyor" de tots els ambients socials. Els responsables dels organismes de comunicació menyspreen l'Obra del Bon Mot—llevat d'honroses excepcions— perquè es diuen:

"No anem contra-corrent! Afastiguem aquesta ànsia de benestar que té el país!" Y van molt errats d'osques. El bumerang dels mots grollers malmetrà el nostre afany de superació i ens tornarem tots "passotes". Qui ens desvetllarà?

L'altre dia vam veure una pel·lícula (La Terraza) en la qual molts espectadors havíem dipositat el deler de contemplar "una cosa nova". No gosem dir que el film sigui faltat d'una certa finor artística i que l'argument, molt ambiciós, no aparegui ple d'imatges i pensaments encertats. Però tota la destresa ha quedat desqualificada per una verbositat malsonant d'insegura vàlua cinematogràfica. Ja sabem que el públic anhelava horitzons inabastables d'atrevi-

ment i d'aquesta dèria comuna els "mitjans audiovisuals" en fan l'objectiu. Però, ¿quín valor afegeixen a una pel·lícula les paraules gruixudes, ja enteses a bastament, si l'espectacle és bo per si mateix?

No és sols TVE, doncs, la culpable d'aquest desenfrenament lingüístic, talment com si fóssim uns enzes i no ens adonéssim de la "eme" fins que ens l'han ficada dintre el nas. Cal dir que aquest emfai, tan ben orquestrat, en airejar les "veritats petites" d'una manera crua ens amaga —com hi ha món!— unes "veritats més grosses" i de fons.

Busqueu-nos quan es tracti de parar els peus a l'esnobisme actual de la parla obscena i d'enyorar la perfecció gramatical que en mala hora ens van arrabassar de les escoles i mitjans de comunicació. / Ramon Calaf i Esteve Genovès.

Sobre una ordenació sacerdotal a Cubelles

Catalunya Cristiana del dia 25, n.º 109, diu en el reportatge

El lector escriu

sobre una ordenació sacerdotal a CUBELLES, que aquest ordenat, el P. Eduard Casas, franciscà, és "el primer sacerdot en la història de Cubelles". Deu voler dir, crec jo: dels nascuts a l'esmentat poble.

El que ha escrit això està totalment mal informat, perquè jo, que encara no he arribat als setanta anys, recordo perfectament mossèn JAUME SOLER i PUIGVERT, beneficiat de la Capella de Sant Antoni, del barri marítim de Calafell, i mossèn JOAN FONTANALS I VENTURA, beneficiat de la Parròquia de Sant Antoni Abat de Vilanova i La Geltrú.

El primer, després de passar la vida fent el bé (i per això tothom l'estimava) morí assassinat el 13 de setembre del 1936, i el segon, morí, carregat d'anys i de mèrits, deguts al seu zel infatigable i vida exemplar, pocs anys després d'acabada la guerra civil espanyola. I tots dos eren fills de Cubelles.

Em plauria que publicéssiu aquesta carta, en honor del poble de la meua mare i dels meus germans, i més encara, en honor de la veritat.

No cal dir com dono gràcies a Déu que, després de tants anys, ara s'hagin ordenat dos fills de Cubelles, pels que demano que siguin sacerdots i religiosos com els vol Déu Nostre Senyor. / Josep Campo i Lleó, prev.

Pot ésser qüestió de principis, però jo crec que dins d'un habitatge sagrat, cantar "Els Segadors" sona molt malament. En algunes esglésies en "funcions culturals", no s'ha permès aquest cant, i en altres sí. Per alguna cosa serà. / Joan Trius i Escardívol.

Agraïment

Moltes gràcies als lectors de Catalunya Cristiana, Srs. Pilar Llimona, S. Núria i Jordi Alsina, que han col·laborat amb les seves valuoses informacions, sobre un llibre i biografia del gran D. Albert Schweitzer. Gràcies a tothom. Cordials salutacions.

Ben vostra. / R. Guinart.

Els segadors

Sóc català, i porto barretina, però... quan es tracta de sentir cantar per alguna coral "ELS SEGADORS" a l'interior d'alguna església o ermita, em sento confús, i no sé si posar-me dret i aplaudir com a patriota, o anar-me'n per respecte al lloc.

Catalunya Cristiana

en català

i en castellà

Ve de la pàgina 3

que s'adonaria que l'ha dit massa grossa, sense cap sentit.

Defensar l'ús de mots grollers i ofensius, parla bruta, paraulota pudent, en nom de la cultura, és ben bé el món al revés. És la incultura en marxa, encara que no ho vulgui reconèixer aquest "enfant terrible" passant per aigua que no sap fer ni cultureta, com se li deia des de les pàgines de l'AVUI, al que va comptar, disfrutant-hi, les més de dues-centes expressions indecents d'aquesta desgraciada obra teatral. "Escriptors vils, conreadors de la grolleria" en

deia en deia el canonge Carles Cardó dels que escriuen aquesta mena de coses.

Del dret de representar obres "brutes" sense cap limitació, en diuen alguns "política cultura progressista". Que lluny del que acaba de recordar Karl Carstens, el president de la República Federal Alemanya, en manifestar: "he dit molts cops que un liberal, en una societat lliure, és naturalment un conservador, puix que aspira a conservar les llibertats aconseguides". Nosaltres, els que som liberals, hem de ser doncs, naturalment, con-

servadors de la llengua, i hem d'anar contra els qui la volen corrupta, bruta, malparlada. Quanta falta que fa l'Ivon l'Escop de la "Lliga del Bon Mot"

dels anys vint. Una cosa és el llenguatge del poble, viu, expressiu, correcte. I una altra és el malparlar d'una part de la joventut d'avui de discoteques i pubs, molta part d'ella sortida, ben cert, d'unes Universitats en les quals de respecte a la llengua, pel que es veu, no n'hi ha hagut gaire.

Des de la meua secció setmanal "El llibre català", de LA VANGUARDIA, ja he dit ben clar que obres d'aquest tipus anticultural, barroer, brut, pudent, no les ha de subvencionar ni la Generalitat ni cap Ajuntament que s'estimi. Els que les escriguin i els empresaris que les representin, que es busquin els quartos entre la gent que s'hi troba bé; i possiblement en faran molts, perquè amb els a la vora de quaranta anys del Franco i de la gent que n'han viscut, en viu i ens mana des de Madrid, la incultura de quatre dècades ha fet

pujar una generació en la qual abunda la falta de respecte a tot, en malparlar i el menyspreu de la llengua catalana. Però que s'arribi a dir que la Generalitat ha quedat desacreditada com a Institució Nacional perquè ha vetllat per un decorum a l'escenari d'un Teatre que consta que subvenciona, ja és passar de la ratlla.

Joaquim Ventalló

PETITS ANUNCIS

MOIÀ

Apartaments. Sol tot el dia. Centre població. 50 Km. de Barcelona. Clima sec. Terrassa, jardí. Facilitats de pagament. Raó: Tel. 886 33 13.

LLOGUER PIS de 3 habitacions exterior nou per estrenar, amb parquet menjador, gran terrassa Zona Aragó-Meridiana Trucar al Tel. 246 45 44 dimecres, dijous i divendres de 21 a 22 hores Estació metro Clot Renfe-Mercat

S'ofereix tècnic en matrice-ria i motlles, experiència direcció petita indústria acceptaria plena dedicació o mitja jornada.

Telf. 660 00 59 de 9 a 10 vespre

Senyoreta catalana desitja habitació i cuina a canvi d'algun servei, faria algun treball de més a convenir amb família reduïda. Raó: Redacció de CATALUNYA CRISTIANA.

Poetessa especialista en festivitats de la 3.ª edat. Felicitacions onomàstiques, natalicis, etc. Raó: Sra. Felisa, Tel. 258 91 71

OCASIÓ!

OCASIÓ!

OCASIÓ!

Venda de taules de Fotocomposició en molt bon estat.

Raó: C.C. Tel. 215 37 50

ENSENYANCA CORTE I CONFECIÓ Telf.: 330 54 64 Preu: 1.000.- ptes.

M'ofereixo per porter o conserge per a un centre religiós.

Trucar: Tel. 388 51 81 9 a 1 matí

ANUNCIEU-VOS AQUI

No és un valuós tresor la SALUT?

Les obres de l'ESCOLA de Naturisme Científic i pràctic en TROFOLOGIA, de l'eminent doctor José Castro, us ajudaran a gaudir-la plenament, tot REGENERANT-VOS. Orientació als qui desitgin seguir en aquesta Escola. Hores a convenir.

Demaneu els llibres a les llibreries o a la seva delegada dipositària M.ª E. Pujol Duran, al carrer Peris Mencheta, 12 - Telfs. 229 26 89, 357 19 98 i 300 09 24. Barcelona-32

Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUINTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

TIENE UD. LOS PULMONES
ECONÓMICAMENTE DESHECHOS

NOVA SUBIDA
DEL TABACO

De "El Correo Catalán"

CATALUNYA

Peticio d'una auditoria: A l'Ajuntament de Barcelona

L'augment dels impostos decretat per l'Ajuntament no ha agradat a tothom. Els gremis de botiguers protesten perquè no van ser consultats, com els va prometre l'alcalde, i els consumidors demanen una auditoria sobre aquest increment.

Col·laboració del Consell Balear i la Generalitat

El conseller d'Educació de la Generalitat, Joan Guitart, va anar a la Ciutat de Mallorca per tenir uns contactes de feina amb el seu col·lega, el conseller d'Educació i Cultura del Consell General Interinsular, Francesc Conrado, en compliment, tal com diu la nota feta pública per l'oficina de premsa del Consell, "dels acords del president Albertí i del president Pujol en el camí d'intercanviar experiències entre ambdues institucions".

Es restaurarà el monestir de la Portella

El departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, a través de la Direcció General del Patrimoni, ha destinat 1.617.913 pessetes per a les obres de restauració del monestir de la Portella, a la comarca del Berguedà.

Com ja se sap, aquest monestir d'estil romànic, va acollir els alumnes i professors de la Universitat de Cervera durant la primera guerra carlista, el 1833.

Els Mundials 1982 no reduiran el curs a les tres Universitats

El Consell Interuniversitari de Catalunya —organisme que aplega les juntes de govern de les tres universitats catalanes, sota la coordinació de la Conselleria d'Ensenyament de la Generalitat— ha decidit en la seva darrera reunió, que la celebració dels Campionats Mundials de Futbol 1982, no afectaran les activitats universitàries. El curs acadèmic, a les tres universitats, no serà reduït.

El·laboraran una mapa gastronòmic de Catalunya

Girona.— La confecció d'un mapa gastronòmic de Catalunya i el control de la qualitat i comercialització dels aliments, són dos dels objectius fonamentals del congrés català de cuina, que començarà el proper 21 de novembre a Solsona i s'acabarà el mes de maig a Barcelona.

ESPANYA

El Govern basc destina 60 milions de pessetes per a escolaritzar fills d'aturats

El Govern basc ha aprovat una convocatòria d'ajuts per a l'escolarització d'alumnes de nivells educatius no universitaris, els pares dels quals estiguin en atur i no rebin prestació de desocupació.

Per aquesta finalitat, s'ha creat un fons de 60 milions de pessetes com a quantitat inicial, susceptible d'ésser ampliada segons la resposta a la convocatòria. "Es tracta de paliar les desgràcies produïdes per l'atur —va dir el portaveu del Govern basc, Ramón Labayen, en la conferència de premsa—, hom intenta que l'infant no es vegi obligat a abandonar el seu entorn escolar habitual per causes alienes a ell".

S'estén la crisi del PC

El conflicte iniciat al País Basc arran del procés de fusió entre l'EPK i EIA, i que la direcció central està tractant de solventar amb cessaments i suspensions, s'ha estès a Valladolid, Aragó i Salamanca, al marge de la resposta que les enèrgiques mesures de Santiago Carrillo han trobat a Madrid mateix.

Quinzè aniversari de la Fundació Bíblica Evangèlica de Catalunya

El 16 de febrer de 1966, en plena clandestinitat, es constituïa a Barcelona la "Fundació Bíblica Evangèlica de Catalunya". Pastors i laics baptistes, metodistes i de les anomenades Assemblees de Germans foren els seus iniciadors. Entre els seus objectius trobem la traducció i publicació de les Escriptures en llengua catalana, la recopilació i publicació de l'himnologia protestant en llengua catalana, dispersa com a conseqüència de la guerra civil i la terrible post-guerra, i la promoció de la llengua i la cultura catalana al si de les nombroses comunitats protestants de Catalunya.

L'any 1968, fidel ja als dits propòsits, surt el primer número de la revista periòdica "Presència Evangèlica", que esdevé l'únic mitjà informatiu en llengua catalana al món evangèlic de Catalunya, durant molts anys. La publicació esmentada fou dirigida fins a les darreries de l'any 1972 per Angel Cortés, i, després des del 1977 la dirigeix en Benjamí Planes, de Sabadell.

La Fundació Bíblica Evangèlica de Catalunya ha publicat els evangelis segons sant Marc i segons sant Joan, aquest darrer en una edició de 50.000 exemplars, absolutament exhaurida. També pren part en la traducció i publicació conjunta —amb l'Ag-

sociació Bíblica de Catalunya, les publicacions de l'Abadia de Montserrat i les Societats Bíbliques Unides— de la primera versió del Nou Testament per a ús de les diverses esglésies cristianes de Catalunya.

Quant a l'himnologia, ha publicat quatre edicions exhaurides ja de l'himnari protestant català "Cants de Glòria", i ara, commemorant el 15è aniversari n'ha publicat la cinquena edició, amb la lletra i música dels 214 cànctics que inclou la col·lecció. També ha acabat ja la revisió d'una nova versió del llibre dels Salms, la qual serà publicada molt aviat.

Els actes del quinze aniversari es clouen amb el tradicional Concert de Nadal, en la seva quinzena edició, a càrrec de la "Coral Al·leluia", de Sabadell, adherida al S.O.C. L'audició tindrà lloc el dissabte, 12 de desembre, a l'església evangèlica baptista d'Hostafrancs (R. Triadó, 30).

El Consell Executiu de la Fundació està format per Angel Cortés, president; Benjamí Planes, vice-president; Joan González-Massó, secretari; Joan Marquès, secretari d'actes; Albert Galmés, tresorer; Pere Vargas, Pau Sais i Salvador Salvadó, vocals, i Enric Capó, com a coordinador del departament de traduccions bíbliques.

—Angel Cortés—

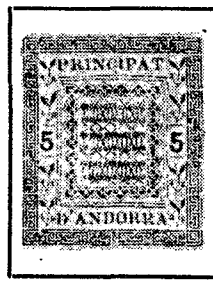
PRINCIPAT D'ANDORRA VEGUERIA EPISCOPAL

SERVEI D'EMISSIONS

El "Servei d'Emissions" es complau en oferir al públic la "Reedició de les proves de segells per al Principat d'Andorra atribuïdes a H. Douchet" que properament emetrà aquesta Vegueria, les característiques de la qual són les que segueixen:

- Mides del full reproduint 18 proves de segells en diferents colors: 166 x 237 mm.
- Mides de la corresponent coberta que duu a la contraportada text històric-crític: 168 x 239 mm.
- Impressió: gravat al buit (FH) a 10 colors per H. Fournier s/a. Vitòria.
- Tiratge: 25.000 "conjunts" numerats progressivament de 00001 a 25.000.
- Preu de venda al públic per cada conjunt: pta. 400.
- Distribució: a partir del 5 de desembre del 1981.
- Les planxes seran destruïdes quan s'hagi efectuat el tiratge.

Per a rebre el "conjunt" per mitjà de carta certificada serà suficient que l'interessat envii un gir postal de 400 pta. a: Servei d'Emissions Vegueria Episcopal, Plaça

ció de l'eminent filatèlic anglès Mr. Roy A. Dehn de Norwich i que constitueixen, fins ara, un veritable "Unicum") no han de mancar en cap col·lecció especialitzada d'Andorra.

Rebès, 2, Andorra la Vella (Principat d'Andorra). Aquest excepcional document d'història postal (els originals de la qual es conserven a la col·lecció

Malgrat tot, i perquè evitin molèsties, retardaments i possibles pèrdues, aconsellem als Senyors col·leccionistes que es proveeixin d'aquest full en llur botiga de confiança.

Andorra la Vella, novembre del 1981

CONCURS-SORTEIG III ANIVERSARI

Lletra pel
MOT-CLAU

Declaracions del pare Pittau, delegat papal adjunt en l'orde dels jesuïtes

No hi hauria Companyia de Jesús sense la unió amb el Papa

Poques hores abans de sortir cap a Roma, on ocuparà el càrrec de delegat papal adjunt en la Companyia de Jesús, per al qual ha estat nomenat directament per Joan Pau II, el pare Josep Pittau, fins ara superior dels jesuïtes al Japó, ha fet unes declaracions, en exclusiva, a l'agència Efe a Tòquio, sobre la intervenció directa del Papa en la Companyia.

—¿Com heu acollit la vostra designació directa per al càrrec de delegat papal adjunt en la Companyia de Jesús?

—M'ha sorprès molt el nomenament, perquè no en sabia res. Porto vint-i-nou anys al Japó i no he tingut cap experiència en el govern de la Companyia a Roma. Pràcticament, tota la meua tasca apostòlica ha tingut lloc a la Universitat de Sophia. A més, que això sigui una designació directa del Sant Pare també m'ha sorprès, malgrat que esperàvem que es decidís per una de les tres opcions possibles: que deixés l'actual vicari general, nomenat pel pare Arrupe; que donés immediatament permís per a celebrar la congregació general, o que nomenés algú per a preparar aquesta reunió i resoldre alguns afers. No sé perquè el Sant Pare m'ha triat a mi, encara que en la carta que m'ha escrit diu que em va conèixer quan va anar al Japó, el febrer d'enguany.

—Malgrat que el quart vot dels jesuïtes és el d'obediència al Papa, la seva intervenció directa en la Companyia ha estat acollida negativament, i fins i tot es diu que el vostre nomenament com adjunt al pare Dezza és destinat a apaivagar el descontentament.

—Aquí no ens ha arribat res de les reaccions que hi ha hagut, per això no sabria dir el què en pensen. Al Japó, potser perquè estic directament inclòs en el nomenament, la reacció ha estat for-

ça positiva. Vaig escriure una carta a la Companyia dient que en aquest moment les dues coses que hem de mirar com a més importants són la unió amb el Sant Pare, perquè no hi hauria Companyia de Jesús si no existeix una relació molt íntima amb ell, ja que la nostra identitat mateixa i la nostra vida no existien, i després, que en aquest moment, no ens podem permetre la desunió entre nosaltres. Aquí no hi ha Companyia d'esquenes ni de dretes, sinó solament una Companyia de Jesús.

—Creieu, d'altra banda, que la intervenció directa del Papa intenta aturar les actituds pastorals d'alguns sectors de la Companyia, fonamentades en la teologia de l'alliberament, que alguns consideren massa compromeses i fins i tot al marge de l'ortodòxia pastoral oficial de l'Església?

—No he tingut cap experiència en aquests nous corrents, però hi he llegit molt. Directament no he estat en contacte ni he tingut aquestes experiències perquè el Japó, on he viscut vint-i-nou anys, és una societat força diferent.

El que, en tot cas, hem de tenir, és una gran respecte per a tot el que el Sant Pare vulgui i per tot allò que ell vegi necessari per a l'Església i al mateix temps tenir línies de comunicació obertes per a poder-li explicar quines són les necessitats de cada país.

Quan el Papa va visitar el Japó, vaig experimentar que mostrà un gran interès pels problemes d'aquest país. Que des d'aquí fes una crida per la pau, contra la bomba atòmica, em va entusiasmar molt perquè va veure que en aquesta nació era necessari. El que hem de fer és precisament presentar-li també el problema de totes aquestes nacions en les quals hi ha situacions i necessitats di-

verses, i dir-li les possibilitats que hi ha; en definitiva, que no siguem nosaltres els qui diguem aquesta és l'Església, perquè l'Església és una. Si jo puc fer quelcom serà intentar que hi hagi aquesta comunicació, íntima, sincera, plena de caliu humà entre la Companyia de Jesús i el Sant Pare, la qual cosa crec que, potser, algunes vegades no hem tingut últimament.

—Es cert, aleshores, que hi ha un enfrontament entre la Companyia de Jesús i el Papa?

—Jo crec que no. Almenys els tres dies que vaig estar amb ell, vàrem passar realment estones molt agradables. Ell va trobar-se molt bé entre els jesuïtes.

—Quina opinió us mereix el pas per la Companyia del pare Arrupe?

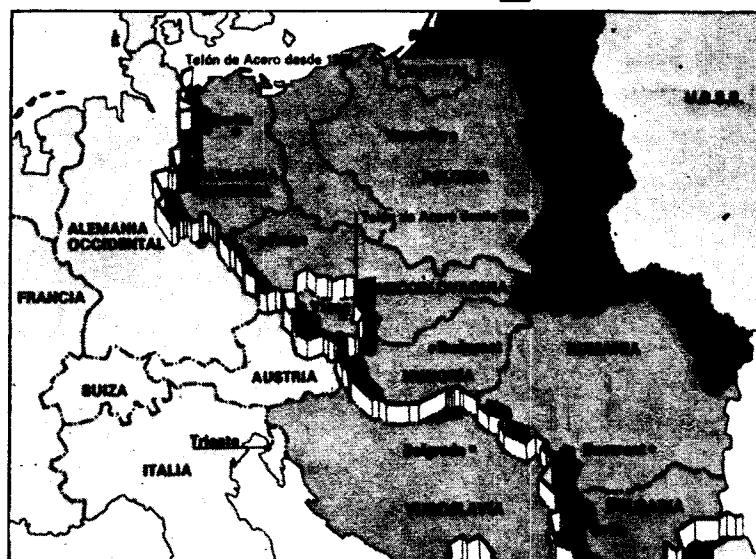
—Com a general dels jesuïtes en temps tan difícils per a l'Església i la Companyia, el pare Arrupe ens ha tingut units i ens ha ofert una visió per al futur, que ara caldrà solidificar i realitzar. Una de les coses que veig més clares d'aquesta visió és el coneixement tan pregon que ell té de la història de la Companyia. Nosaltres vivim en una tradició de més de quatre cents anys, que té coses meravelloses i no podem pas dir: Tornem a començar. Rebut de veritat aquesta tradició, amb amor i respecte, hem d'enriquir-la i fer-la vida. Crec que aquesta serà la tasca dels anys que vénen.

—Són molts els qui consideren que vós sereu el pròxim general dels jesuïtes. ¿Què en penseu quan sentiu dir això o ho llegiu?

—Me'n ric, perquè certament no estic preparat per a ésser general dels jesuïtes i, a més, dos generals de la mateixa província (el pare Arrupe, quan fou nomenat general, era superior de la província del Japó) crec que no sortiran.

Tema del Congrés europeu amb l'assistència de dos cents especialistes

Les comunes arrels cristianes d'Europa

Més de dos-cents especialistes de tot Europa han estudiat aquests dies, al Vaticà, les comunes arrels cristianes d'Europa, en un congrés promogut per les universitats Lateranenca de Roma i la catòlica de Lublín (Polònia).

—Es un col·loqui molt important, perquè per primera vegada a Occident es reuneixen representants i enviats de dues universitats catòliques, una de l'Oest i l'altra de l'Est", ha declarat el secretari general del Congrés, Virgilio Levi, subdirector de l'Osservatore Romano. "Vol ésser la primera etapa d'un camí que tendeix a redescobrir tots els components del continent, sense distincions i sense divisions, el patrimoni comú de la història que és en les seves arrels cristianes. Si Europa torna a sentir-se com una família de pobles, "això" no podrà deixar d'influir també sobre les relacions entre Estats per a un destí europeu i de pau millor del present.

Predominen els polonesos

Dels 227 participants, 162 provenen de l'Europa de l'Est, amb predomini de polonesos (89). El col·loqui és autofinançat, amb una aportació de 30 milions de pessetes, recollits en els ambients de la diàspora polonesa a l'exterior. La finalitat del col·loqui és concretar el discurs de Joan Pau II del 3 de juny del 1979, pronunciat durant el seu viatge a Polònia, a Gniezno, per a "recordar la unitat espiritual de l'Europa cristiana".

En una Europa pluralista

El congrés s'articula en dues jornades de treball en l'"Augustinianum", durant les quals les Esglésies lliures d'Europa i les Esglésies del silenci parlaran

d'aquesta d'aquesta separació i de la història mútua al llarg dels segles, per després afrontar, en l'òptica d'aquestes arrels comunes, les tendències cap a la unitat.

Totes les conferències desvetllen el màxim interès, però hem de remarcar la del professor eslovac Francisc Zkoda, del Secretariat per als no Creients, el qual parlarà del "Diàleg entre cristians i marxistes a l'Europa oriental"; el professor polonès Antoni Stipen, de la Universitat Catòlica de Lublín, que tractarà del "Problema del diàleg amb el marxisme"; el professor Serhei Olorenski, professor de la Universitat Gregoriana, que parlarà del "Pensament marxista que neix després del socialisme real", i la del professor italià Pavan, que parlarà d'"Alguns aspectes de l'euro-comunisme".

La unitat d'Europa, idea fixa de Joan Pau II

La unitat d'Europa —de tot Europa— a través del cristianisme és una idea de Joan Pau II. El Papa va inaugurar una capella a les coves del Vaticà, dedicada als patrons d'Europa, sant Ciril i sant Metodi. El Pontífex els proclamà com a patrons d'Europa, junt amb sant Benet, en la carta apostòlica "Egregiae Virtutis", del 31 de desembre del 1980.

Representació catalana

D'entre els assistents hi ha els espanyols Julián Marías, Agustí d'Arana, professor de la Universitat de Barcelona, Julio de la Torre, de la Universitat Lateranenca, Saturnino Alvarez, de la Universitat de Salamanca, i Joaquim Maristany.

Garaudy i Tischner, enfrontats a Roma

Un enfrontament dialèctic entre el filòsof francès Garaudy i el pensador polonès Tischner, fou el més polèmic en el Congrés sobre les arrels cristianes dels pobles d'Europa.

El debat ha tingut lloc entre dos personatges representatius: Roger Garaudy, filòsof marxista i un dels principals interlocutors en el diàleg cristianisme-marxisme, i Josef Tischner, pensador polonès de la Universitat de Cracòvia.

Segons Garaudy "l'Europa actual no es pot entendre tant sense descobrir la seva arrel cristiana com la seva arrel marxista, i molt menys —ha

dit— l'Europa del futur, haurà de donar comptes a aquestes dues arrels del seu ésser". Segons Garaudy, no es tracta de dues arrels contradictòries, sinó de dos fenòmens socials que tenen molts punts en comú. "El problema —ha dit Garaudy— neix quan aquestes dues arrels culturals es fossilitzen en sistemes de poder; només llavors lluiten mútuament, però aleshores cal preguntar-se si tant el cristianisme com el marxisme entesos com a sistemes socials de poder no perden la seva pròpia identitat".

Ha respost el polonès Tischner, afirmant que aquestes dues arrels no solament són

contradictòries quan esdevenen "sistemes de poder", sinó en sí mateixes. "Les dues es fatiguen mútuament, i els punts de contacte són purament marginals". Junt al polonès Tischner i recolzant-lo, han parlat altres universitaris polonesos i alemanys. Hi ha hagut un moment en que Garaudy només defensava la seva posició, fins que l'italià Girardi i diversos professors sudamericans li han donat la mà. El debat ha estat un enfrontament entre contindents i a vegades perdien la paciència i les lleis de la cortesia filosòfica.

J. L. M.

Acaba de sortir la 2ª. edició, augmentada del llibre

"SE HIZO INDIO"

Apassionant història d'un jove barceloní a la selva amazònica. Hi abunden frases com les d'un matrimoni americà, ella periodista i ell doctor, dient: "l'impacte que ens ha produït aquest llibre és enorme. Em sento profundament emocionada..."

Podeu trobar "Se hizo indio" per José Ricart, a "El Corte Inglés" de la Plaça de Catalunya, a "La Hormiga de Oro" del C/ Llúria, n.º 4 i a d'altres llibreries. (Distribuidora "La Hormiga de Oro", Avda. Portal de l'Angel, n.º 3)

Vaticà dia a dia

El Papa vindrà a Espanya el mes d'octubre

Joan Pau II visitarà Espanya el 14 d'octubre del 1982, amb la finalitat de posar cloenda al centenari de santa Teresa d'Àvila. Encara que no està confirmat, oficialment, el desenvolupament i programa d'aquest viatge fou discutit en l'última audiència concedida pel Papa al nunci a Espanya, monsenyor Innocenti, fa uns quants dies. També fou tractat per l'ambaixador d'Espanya davant el Vaticà, senyor Puig de la Bellacasa, el propiassat dissabte en una reunió amb el substitut de la Secretaria d'Estat, monsenyor Martínez Somalo.

El calendari dels pròxims viatges del Papa és el següent: del 28 de maig al 2 de juny, a Anglaterra; a finals de juny, a Suïssa; el 26 d'agost, a Polònia; el 14 d'octubre, a Espanya, i el novembre, a l'Àfrica o Canadà.

Rumors per al nomenament de nous cardenals

Tot vaticanista ja té la llista de possibles nous cardenals. Hi ha un grapat de noms coincidents i d'altres que hi apareixen sense més ni menys.

Es parla d'un possible cardinal espanyol, i aquest podria

ésser l'arquebisbe Eduardo Martínez Somalo, que actualment, com ja se sap, ocupa un important càrrec en el Govern de l'Església, com a substitut de la Secretaria d'Estat.

En aquestes llistes no oficials, els altres noms que reuneixen les màximes possibilitats són: l'arquebisbe de Milà, monsenyor Martini; el de París, monsenyor Lustiger; el de Varsòvia, monsenyor Glemp; el de Brussel·les, monsenyor Daneels; el de Berlín, monsenyor Meisner. Amb aquests titulars d'importants diòcesis designats durant els tres anys de pontificat de Joan Pau II, altres noms com el del pro-president del Secretariat per als no cristians, monsenyor Poupard; el president del Secretariat per als no creients, monsenyor Jadot, i el pro-prefecte de la Congregació dels Sacraments, monsenyor Cassoria.

L'agència EFE, en un comunicat des de Roma, es fa ressò de rumors qualificats d'"insistents", segons els quals seria imminent el nomenament d'un nou arquebisbe de Sevilla, en substitució del cardinal Bueno Monreal, el qual, com hom recordarà, va presentar la dimissió al Papa en complir els setanta cinc anys, i aquest li va demanar que seguís al front de la diòcesi.

El Dret Canònic és un ajut pastoral, comenta el Papa

"El Dret no és un impedi-

ment, sinó un ajut pastoral. Certament, la revelació última de la caritat descobrirà la relativitat de cada llei, però qui diu relativitat no diu inutilitat i molt menys invalidesa". Així s'expressà el Papa en l'al·locució durant l'audiència concedida als membres de l'assemblea plenària de la Comissió Pontifícia per a la revisió del Codi del Dret Canònic.

Aquesta comissió ha finalitzat la seva tasca deixant en mans del Papa, suprem legislador de l'Església, l'avantprojecte (dit en llenguatge jurídic) del nou Codi. Ha assegurat que examinarà al més aviat possible, amb tota cura, el resultat dels treballs de la Comissió.

Joan Pau II condemna, altra vegada, els segrestaments

El Papa Joan Pau II, durant l'Angelus del diumenge, expressà de nou la seva condemna dels segrestaments de persones, especialment quan s'acaven amb la mort de les víctimes, com succeí fa pocs dies a Itàlia. Va referir-se concretament al cas de l'industrial Giovanni Palombini, de vuitanta anys, el "rei del cafè", que fou trobat mort el propi passat dimecres, sis mesos després d'haver estat segrestat.

Documents

Ha començat l'Any Franciscà

El vuitè centenari del naixement de Sant Francesc d'Assís que celebrarem enguany, donarà peu al papa, segurament, a parlar més d'un cop del Pare Sant Francesc i del Moviment que prengué la sortida i forta embranzida del colpidor testimoniatge de vida cristiana autènticament evangèlica donat donat pel Pobressó d'Assís; testimoniatge vàlid encara avui dia.

El papa els adreça un radiomissatge del qual hem extret el fragment que segueix:

"Tothom sap que els temps en què va aparèixer el testimoniatge personal (de Francesc d'Assís) i del seu moviment, pul·lulaven heretgies sempre velles i sempre noves, d'aquelles que, sota el

pretext d'inspirar-se en el primitiu, introduïen divisions i cismes; oposaven l'Evangeli a l'Església Jeràrquica i a la seva autoritat, i partint d'interpretacions de l'Esclatadura subjectives, instauraven un lliure examen, invocat, doncs, abans i tot d'ésser presentat amb aquest nom precís.

Ara bé, el carisma i la missió profètica del Germà Francesc foren per a fer veure d'una manera concreta, que l'Evangeli està confiat a l'Església; que és en el si de l'Església on ha d'ésser primer i exemplarment encarnat i viscut, i això amb l'assentiment i sosteniment de la mateixa Església" (L'Osservatore Romano 4-X-81).

¿No us sembla que aquests punts de reflexió són molt indicats per als nostres dies? Que sant Francesc ens hi ajudi.

V.N.

Demana una declaració sobre tolerància religiosa

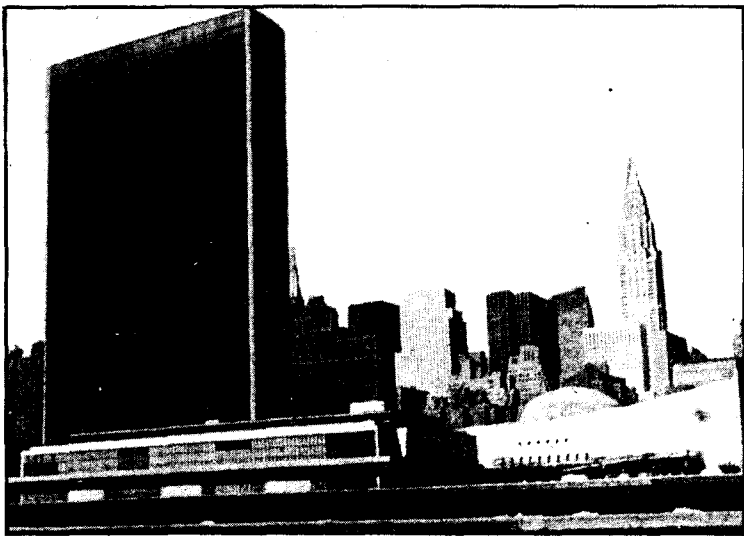
Pax Romana recorre a l'ONU

El Moviment Internacional d'Intel·lectuals Catòlics (Pax Romana) ha signat un text per a obtenir de les Nacions Unides una declaració oficial sobre "eliminació de totes les formes d'intolerància i de discriminació per causa de la religió o de la creença".

Aquesta declaració hauria de ser aprovada durant la trenta-sena sessió de l'Assemblea General, actualment en curs. Hi ha actituds contràries a la declaració, mantingudes per alguns països de l'est d'Europa i per algunes organitzacions islàmiques. Pax Romana actua conjuntament amb altres organitzacions no governamentals cristianes i civils a favor de la declaració esmentada.

No representant de Pax Romana davant les Nacions Unides

Fèlix Martí, president de Pax Romana —que aquests dies es troba a Nova York—, ha signat el nomenament de Hilary Lee, professor d'enginyeria mecànica al Stevens Institute of Technology de New Jersey, com a representant oficial de Pax Romana davant les Nacions Unides. El nou representant va entrevistar-se amb l'observador permanent de la Santa Seu a les Nacions Unides, monsenyor Cheli, per estudiar les modalitats de la futura col·laboració, i amb alts funcionaris de l'organització internacional.

En el context nord-americà, dos moviments d'intel·lectuals han quedat vinculats fa poc a Pax Romana. Per una part, el grup que va preparar la famosa "Declaració de Chicago sobre la responsabilitat cristiana", en la qual s'exposava la tesi que els laics han d'ocupar-se preferentment dels afers temporals i no han d'esdevenir un subclergat a l'entorn de les estructures eclesials. El segon grup és l'anomenada Comissió catòlica per als afers intel·lectuals i culturals; que compta amb tres-cents professors universitaris escampats per tota la geografia dels Estats Units.

La reunió del consell de govern del Moviment Internacional d'Intel·lectuals Catòlics es va celebrar fa unes setmanes a Colombo (Sri Lanka). Ha estat la primera reunió d'aquest consell

des que el Vaticà acceptà les orientacions de la darrera assemblea mundial celebrada a Mèxic, fa dos anys. Durant tot l'any 1980 el consell pontifici dels laics va manifestar desacord amb les decisions de Mèxic i no va reconèixer els dirigents del moviment fins a principi del 1981. Pax Romana considera la normalització actual com una victòria de la raó i la justícia.

Entre les decisions preses a Sri Lanka destaquen a nivell internacional la convocatòria de la pròxima assemblea mundial dels intel·lectuals catòlics per al mes de setembre del 1983, a Londres, amb el tema: "El compromís cristià per la llibertat i la justícia." Signes d'esperança". En l'àmbit europeu, es pot esmentar el missatge enviat a Polònia.

RIEU-VOS DEL FRED

ABRIGANT EL VOSTRE COS AMB DAMART, LES ROBES INTERIORS MÉS CALENTES DEL MÓN

Si, rieu-vos del fred, encara que nevi, glaci o caigui pedra. Perquè una cosa és clara: l'únic important contra el mal temps és estar degudament protegit. I les robes Damart us proporcionen aquesta autèntica i efectiva protecció tèrmica per a les parts vulnerables del vostre cos. Amb Thermolactyl, el teixit més calent del món.

THERMOLACTYL ES ESCALFOR SANA I NATURAL PER AL VOSTRE COS

Mercès a les seves sorprenents propietats tèrmiques, científicament comprovades, les robes interiors de Thermolactyl embolcalen el vostre cos en una autèntica capa aïllant que manté la vostra escalfor natural. Aquesta "segona pell" protectora, escalfa i alleuja les articulacions dolorides, estimula la circulació i protegeix tot el vostre cos contra el fred.

Thermolactyl és, a més, porós, permetent que la transpiració s'evapori fàcilment, i mantenint la vostra pell aixuta i calenta.

ÈXIT AL HIMALAYA

Com molts muntanyencs, l'expedició de Chris Bonington, que conquerí per primera vegada la paret Sud-oest de l'Everest, va elegir les robes Thermolactyl i la seva escalfor natural per a resistir el fred de la muntanya més alta del món.

BENEFICIEU-VOS TAMBÉ DE LES ROBES DAMART

Encara que no penseu viatjar fins al Pol... això us demostrarà l'absoluta i comprovada eficàcia de Damart. Aproveiteu també aquests avantatges. Avui mateix, només envieu la butlleta adjunta i rebreu un magnífic catàleg, a tot color, amb totes les robes i articles Thermolactyl, perquè pogueu elegir el que més us convingui. I recordeu: Aquest catàleg és absolutament gratuït i no us compromet a res.

Damart **Thermolactyl**

Enviant la butlleta adjunta, rebreu el catàleg Damart per correu. Ningú us visitarà a casa vostra.

URGENT! ENVIEU ARA aquesta butlleta per a obtenir el nou CATÀLEG-SALUT DAMART de 32 pàgines. Envieu el sobre a DAMART Dpt. 111 FR Gomis, 30. Apartat 9559 BARCELONA-23

Aquest cupó us dona dret a rebre:

GRATIS

- El catàleg color
- una mostra de Thermolactyl,
- detalls del regal benvinguda i
- l'oferta d'articles a prova per 15 dies.

Nom.....

Adreça.....

Població..... D.P.....

Província..... 111FR

Adreçar a: DAMART Dpt. 111FF Gomis, 30. Apt 9559. BARCELONA-23

GIRONA

M. Caballé

Més de 15.000 nens catalans han passat per colònies

Augmenta l'èxit dels Casals d'Estiu

Amb la presència del Director General de la Joventut de la Generalitat de Catalunya senyor Enric Puig i del Vicari General de la diòcesi d'Urgell, mossèn Joan Pujol, s'ha celebrat, a la casa de Colònies de Salgar, prop d'Artesa de Segre, la Reunió Plenària de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai, amb l'assistència dels representants dels Serveis de Colònies de Vacances de Barcelona, Girona, Lleida, Solsona, Tarragona i Urgell, i de les Escoles de Monitors de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona.

Entre la temàtica tractada destaca l'elecció de la nova Comissió Permanent, que quedà formada per: Rosa M. Xiberta i Sòria (Escola de l'Esplai-Girona), Presidenta; Víctor Magrans i Julià (Servei de Colònies de Vacances-Barcelona), Secretari i Antoni Ricart i Serena (Servei

de Colònies de Vacances-La Seu d'Urgell), Administrador.

Un altre dels punts més rellevants va ser la presentació del projecte del pla d'actuació de la Coordinació Catalana per part de la nova Comissió Permanent, que té en compte els aspectes següents: Reflexió conjunta sobre la identitat del Secretariat, impuls per crear una estructura sòlida i estable i consolidació de les relacions amb altres entitats i amb l'Administració.

Cal remarcar igualment l'interès dels assistents pel Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, així com el desig que es realitzi un veritable servei d'Església amb les cases de Colònies dependents dels diferents bisbats de Catalunya. Aquest servei supera encara de bon troç al que intenten oferir també alguns ajuntaments i altres institucions laiques.

BARCELONA

Redacció

Antigues militants de la JAC

25 anys de vida iniciats amb una "cordada"

Aquest any s'escau el XXVè aniversari dels "Exercicis de Militants" de J.F. d'Acció Catòlica de Barcelona. Un grup d'antigues militants s'ha reunit per aquest motiu i ha reviscut tot el que aquell moviment de joventut paral·lel als "Cursos de Militants" dels Joves d'Acció Catòlica, va representar per l'Església de Barcelona durant els anys 1956-1964, al llarg de prop d'un centenar de tandes, que van acollir noies de la capital i de totes les nostres comarques. I no han volgut que aquesta efemèride passés desapercebuda no sols per renovar-ne el record sinó per fer-ne motiu d'estímul en aquest moment eclesial.

Fou una trobada bonica i d'ara fa uns quants dies, quan ens reunírem una colla d'antigues militants per preparar les nocces de plata d'aquells exercicis que tant d'impacte ens van fer; a nosaltres i a moltes altres noies. Els records s'anaven succeint i ens faltava temps per desgarrar el que realment havien significat.

Totes conveníem i constàvem que aquells exercicis de militants eren diferents dels altres. La majoria de les que hi érem presents portàvem ja aleshores un bon bagatge d'altres fandes amb dies de reflexió i de silenci, en la més pura tradició ignasiana. Però aquells, els de "militants", eren uns exercicis diferents...

En primer lloc varen ésser, tal com el seu nom indica, l'empena que ens llançava fora de nosaltres mateixes; ens feia militants, és a dir, lluitadores del Regne amb tot el que això pot exigir: estar amatents i obertes a les necessitats dels altres, preocupades per l'extensió de la Bona Nova, oblidades de nosaltres mateixes i donades a les germa-

nes, però conscients que només en la riquesa d'una vida interior plenament viscuda trobaríem la força per a tirar endavant. Aquestes paraules poden sonar a cosa ja gastada de tan repetida, però significaven un canvi total en un món on la "santificació personal" estava per damunt de tot altre valor. La concreció del compromís en el lliurament i el servei ens feia sortir del perill de l'autocontemplació i posava les bases perquè en el contacte real amb la grandesa i la petitesa dels altres descobríssim la veritable realitat de Crist. I pel que sabem d'algunes companyes d'aleshores, constatem que moltes han conservat aquell "tic" de la donació, del lliurament i el servei, ja dins l'estructura eclesial, ja dins d'un partit, sindicat o en altres tipus d'organitzacions al servei de l'alliberament de l'home.

L'altre aspecte a ressaltar i totalment relacionat amb l'anterior és el de "la cordada": el convenciment total que era imprescindible l'equip; era l'ocasió real de comprovar la pròpia petitesa i que la necessitat dels altres no es deia perquè sí, sinó que es feia la pròpia essència del nostre ésser humà que intentava "estirar", però no en solitari. El cap de corda és Crist —dèiem— però sense Ell i sense les altres companyes no podíem fer res. I d'aquí, en nasqueren, al meu entendre, unes actituds vitals de gran importància en el futur: la solidaritat, l'esperit de diàleg, l'esperit comunitari... És a dir, les bases de l'home nou que encara no ha arribat, és cert, però que ja aleshores, en un cristianisme d'Església triomfant, prenia un to de més senzillesa, autenticitat i proximitat a la pregonesa sagrada de l'home.

Roser Solà i Montserrat

VIC

Corresponsalia

Un miler de persones a la benedicció d'un temple

Nova església al veïnat de Montserrat de Torelló

TORELLÓ (Osona).— Avui dia, que es moguin milers de persones per escoltar un cantant, per anar al futbol, per manifestar-se contra les nuclears, o per ballar el "baile de los pajaritos", és un fet normal i corrent. Però que es reuneixin més d'un miler de persones per assistir a la benedicció d'una església, avui, és un esdeveniment desacomunat per no dir insòlit. Val la pena esmentar-ho, ja que això és precisament el que ocorregué a Torelló, la tarda del passat dissabte, 7 de novembre, amb ocasió de la benedicció i inauguració de la nova església del veïnat de Montserrat. Anem per parts.

Una mica d'història

El Veïnat de Montserrat de Torelló és un conjunt de cases de veïns, situat al nord de la vila. Té una vida relativament jove, des de que fa uns vint anys la Cooperativa de Vivendes Vall del Ges, sorgida d'un moviment apostòlic, començà a edificar les primeres cases unifamiliars. El barri, majorment de gent obrera, anà creixent. Ara presenta un bell aspecte.

Vers el 1966 es nomenà el primer capellà que es feia càrrec de la vida espiritual del veïnat, primer com un Centre de Culte i més tard com a Parròquia. Diversos sacerdots se succeïren en la tasca. La vida litúrgica es féu, primer, en un garatge convenientment adequant; més tard, i havent-se edificat pels anys 70 el Centre Cívic sota l'impuls de Mn. Pere Casas, els actes de culte es feren en una sala de l'edifici, i en dies de festa al local del teatre adjunt. Era evident que això, com a solució provisional, era bona, però no era definitiva. Calia un temple propi.

La nova església

La idea de construir-la, doncs, no és d'ara, ja que feia temps que la gent en parlava i la volia. L'arribada de l'actual rector Mn. Jiménez fou el revulsiu perquè la gent es mogué i es donessin els primers passos. Després dels pertinents projectes es posà mans a l'obra. I mai no serà tan ben apropiada aquesta expressió, perquè, realment, amb les mans i l'esforç personal i voluntari dels veïns s'esplanà l'indret, es feren els fonaments, i es començaren a aixecar parets. Era pel maig del passat 1980.

D'aleshores fins avui un seguit de prestacions, sigui amb treballs a l'obra, sigui amb donatius o altres mil col·laboracions, feien possible que l'església anés cobrant forma. Al cap d'un any i mig ha pogut ser inaugurada. Un treball ben aconseguit, i, més que mai, fet pel poble.

Termes tècnics a part, l'església és una edificació sòbria i funcional, de línies modernes, els bancs en semicercle entorn l'altar, una capella del sagrari molt recollida, i unes vidrieres de colors amb símbols de Catalunya i de regions espanyoles d'on són originaris veïns del barri com Andalusia, Galícia, etc. Manquen detalls d'embelliment, és clar, però tot s'anirà fent. El principal és que ja s'ha obert i inaugurat. I tots n'estan cofois.

La festa de la inauguració

Amb aquests antecedents no té res d'estrany que més d'un miler de persones s'apleguessin el dia 7 per assistir a la inauguració. El temple ple de gom a gom i molta gent que s'hagueren de quedar al carrer. Oficià la cerimònia el bisbe

de Vic, Mons. Masnou, que procedí a beneir les parets de fora i de dins, i també l'altar. Moment emotiu fou el trasllat de l'imatge de la Verge de Montserrat, patrona de la parròquia, i en ser posada al setial preferent sonà un espontani aplaudiment. Continua l'Eucaristia, i amb el sr. Bisbe celebraren el rector Mn. Jiménez, l'Arxiprestat Mn. Mundó, el Vicari Pastoral Mn. Anglada i una quinzena de sacerdots entre ex-rectors i la totalitat dels de les parròquies veïnes.

El Dr. Masnou digué l'homília glossant el que representa una església, al servei de Déu i de tots, i donat gràcies a tots els col·laboradors. Els assistents, amb palpable joia, participaren en pregàries i cants. Al final, s'estrenaren els Goigs de la Parròquia a la seva Moreneta.

Acabada la missa, es féu una recensió dels passos donats fins ara, i al moment d'esmentar el nom del rector, una llarga i calorosa salva d'aplaudiments féu palesa la satisfacció de tots. Més tard actuaren diverses corals i s'invità a un mossec a tots els assistents.

L'endemà, diumenge, es digueren les primeres misses i s'hi feren els primers bateigs. A més, xocolatades i sardanes posaren un digne i popular colofó a tan notable efemèride.

¿Oi que val la pena comentar notícies com aquesta? Eixamplen el cor i ens l'obren a l'esperança. Per sort, avui encara hi ha gent cristiana que construeix esglésies i més de mil persones que assisteixen a la inauguració. Que no tot han de ser Bancs, Caixes i Discoteques, caram!

Gent del Veïnat de Montserrat, felicitats!

Xavier Coll

SOLSONA

Fermí Manteca

La Humanitat, obra predilecta de Déu...

La humanitat, obra predilecta de Déu, no ha de viure acorralada, esquarterada... en fronteres estatals que ens separen i que moltes vegades empresonen i fins i tot reduïxen l'home a la indefensió més esgarriosa, recolzant-se en el fals principi de no intervenció en els afers dels altres Estats, que és una exagerada conseqüència de l'altre fals principi de la sobirania de l'Estat.

La humanitat camina cap a la unitat, que és atribut de la perfecció: no a la unitat imposada pel despotisme del més fort, no a l'uniformisme odiós que engendra la ràbia en l'oprimit, en el despersonalitzat, en el desnacionalitzat violentament, sinó a la unitat simfònica del conjunt de totes les veus i de totes les voluntats diversificades però no discordants.

El cristianisme, que ensenya a valorar i estimar, té la missió de fecundar tota integració política superior.

(Mossèn Josep Armengou)

(Del recordatori del trasllat)

Les despulles de Mn. Armengou, al panteó de Bergadans Il.lustres

Berga.— Dissabte, dia 31 d'octubre, tingué lloc al cementiri de Berga el trasllat de les despulles de Mn. Armengou al Panteó de Berguedans Il.lustres. L'acte fou presidit per la corporació municipal de la ciutat, per l'Arquebisbe de Tarragona i President de la Conferència Episcopal Catalana, Dr. Pont i Gol, i pel bisbe de Solsona, Dr. Moncadas. Hi assistiren els familiars de Mn. Armengou i un bon nombre de berguedans que volgueren retre homenatge al seu compatriota il.lustre.

Els dos prelatos concelebraren l'Eucaristia davant les despulles de Mn. Armengou. El Dr. Pont a l'homilia glossà la seva figura com a home de fe, centrant-se en la frase que deixà com a testament: "...que a la Pàtria lliure del cel, puguem retrobar-nos tots plegats". Seguidament, l'alcalde de Berga, Sr. Farguell, dirigí la paraula als assistents, remarcant que l'acte havia estat un acord de la corporació municipal com a homenatge al berguedà que més es mereixia reposar al Panteó, ja que "resumia —afirmà— l'esperit sacerdotal del Dr. Espert, la saviesa del filòsof Comelles i Cluet i el patriotisme d'en Marcel·lí Boixader", tres personatges rebolts igualment al Panteó de Berguedans Il.lustres. El Sr. Màrius Moneo, nebot de Mn.

Armengou, agraí l'assistència del públic que participà a l'acte.

Dades biogràfiques

Mn. Josep Armengou i Feliu, figura senyera del patriotisme català, nasqué a Berga el 18 d'octubre de 1910. Treballà a la sastreria que tenia el seu pare en aquesta ciutat, compaginant la feina amb l'estudi de la música, arribant a ser director del quartet "Bergium". Als vint anys ingressà al seminari de Solsona, on cursà els estudis eclesiàstics. Ordenat sacerdot l'any 1937 i després d'exercir el ministeri a Palà de Torruella i a Solsona, tornà a Berga com a organista de la Parròquia de Santa Eulàlia.

A partir dels anys quaranta, desenrotlla una gran activitat, component peces de música, entre les quals destaca "La Passió". Tanmateix, la major part de la seva vida l'esmerçà en les lletres, tant com a historiador, com a pensador, exercint una forta influència en sectors importants, no solament de la seva comarca, sinó de tot el país. És de destacar, el seu llibre "Justificació de Catalunya", escrit i fet circular anònimament i clandestinament el 1955. Altres publicacions foren: "La llibertat de consciència i encara més coses" (1965); "Escrips en temps incerts" (1965); "El si-

lenci de Catalunya" (1970); "Nacionalisme català. Idees i pensament de Mn. Armengou" (1977). Col·labora, a més, en diverses revistes, com és ara, "Queralt", "Oriflama", "Presència", "Canigó", etc.

Sacerdot i patriota

El seu pensament estigué sempre influït per la seva substancial dimensió de la fe religiosa, permanentment denunciadora i combativa enfront als problemes actuals i vius de l'Església. En l'època postconciliar afirmava: "Reconec que a un gran sector del catolicisme —sector, per altra banda, sincerament catòlic— li és dolorós desprendre's d'un llast multisecular de retòrica i abdicar d'unes prominències socials i enterament medievals i d'un costumisme ancestral i venerable. Però Crist ens demana a tots un esforç de caritat per a comprendre i estimar la nova època que sorgeix entre dolors de part".

El nacionalisme de Mn. Armengou, que tant va influir en una època difícil, estava amarat d'una fe invulnerable i d'una estimació al país que traspuava en tots els actes de la seva vida.

Mort a Berga el 21 de gener de 1976, rebé l'homenatge pòstum el 30 de maig del mateix any. Amb aquest motiu, Mn. Ballarín, des del santuari berguedà de Queralt, escrivia: "...El seu traç més palès fou l'amor a Catalunya. No ho puc dir amb mitges paraules clandestines, ell no ho va amagar mai. Un amor que li omplia la boca, la ploma, els acudits i els gestos. Apassionat i lògic, calent i clar, trist i esperançat, li vessava per tota la vida..."

Centenari teresià

Tàrraga.— Ha tingut lloc al Santuari de la Verge de Fàtima de Tàrraga, església de la qual tenen cura les Carmelites de l'Antiga observança, la inauguració del Centenari de Santa Teresa, amb la celebració d'una Eucaristia presidida pel bisbe Miquel Moncadas, a la qual han estat convidats tots els sacerdots i religiosos de l'arxiprestat de Tàrraga. Durant aquest any teresià s'aniran succeint diferents actes, com són ara unes conferències els dies 5 i 7 de novembre, també a Tàrraga, per tal de commemorar el IV Centenari de la santa reformadora.

TARRAGONA

Josep Sabaté

Novenari a la Mare de Déu del Claustre

Tarragona.— Amb el trasllat processional de la Mare de Déu del Claustre des de la seva Capella a l'Altar Major de la Catedral, ha començat e solemne novenari que, cada any, se celebra a la Seu tarragonina. La devoció a la Mare de Déu del Claustre segueix molt arrelada a la ciutat que, en aquests dies, fins el dimarts, 24, venerarà la Verge sota l'advocació del Claustre de la Catedral.

Durant tots aquests dies del novenari se celebraran diversos actes pietosos i litúrgics, fins que el dia 23 la Santa Imatge de la Mare de Déu tornarà a ésser traslladada des de l'Altar Major de la Catedral fins a la Capella. Els sermons de la novena seran a cura del Canonge Dr. Ramon Gallisà Torres.

Any rera any, doncs, la ciutat venera la Mare de Déu del Claustre acudint fins a la Catedral en romiatge de fe i devoció.

Fe i Cultura

S'està desenvolupant un curs monogràfic sobre fe i cultura, organitzat per l'Institut de Teologia de Tarragona. En aquest curs, els temes objecte de debat són els següents: "Trets fonamentals de la cultura moderna", "Món d'avui i fe cristiana", "Fe i cultura popular", "Canvi social i canvi religiós", "Fe i art modern", "Fe i literatura mo-

derna", i "Fe i opcions polítiques".

El curs es desenvolupa a l'Institut de Teologia, i en tenen cura Josep Gil, Joan Bestard, Ricard

Cabré, Miquel Barbarà, Joan Curieses i Joan Montalà.

Santa Missió

A la vila de La Selva del Camp

Professió monàstica a Vallbona de les Monges

El dia 18 d'octubre es va fer al monestir de Vallbona de les Monges la professió monàstica de Mercè Manzano i Vallvé. Aquesta cerimònia fou presidida per l'arquebisbe de Tarragona, monsenyor Josep Pont i Gol, i la mare abadessa de Vallbona, Federica Roquet.

s'ha desenvolupat la Santa Missió organitzada per la parròquia i en la que hi han participat, com a missioners, el Dr. Luis Vera, Canonge de Màlaga; Mn. Jordi Carrera, Missioner Diocesà de Girona, i el P. Francesc Balcells, Superior dels Franciscans de Berga. La inauguració de la Santa Missió fou presidida per l'Arquebisbe de Tarragona, Doctor Josep Pont i Gol. Durant deu dies, es desenvoluparen diversos actes especialitzats per a infants, joves i casats.

La Santa Missió de La Selva del Camp, que enregistrà una activa i nombrosa participació de fidels, es va cloure amb la consagració de la parròquia al Cor Immaculat de Maria.

Aniversari de la Frater

Amb motiu dels vint-i-cinc anys de la creació de la Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids, durant els dies 12 i 13 de desembre es celebraran diferents actes arreu de l'Arxidiocesi de Tarragona, especialment a les parròquies. En la celebració d'aquest aniversari hi col·laboren, també la Pastoral Sanitària i Caritas Diocesana.

Josep Sabaté

TORTOSA

Corresponsalia

Irradiació de l'ermita del Remei sobre la Ribera d'Ebre

Flix.— L'ermita del Remei es troba situada al terme municipal de Flix, diòcesi de Tortosa, província de Tarragona, comarca de la Ribera d'Ebre. La separen 5 quilòmetres de la vila, a la carretera de Tortosa-Vall d'Aran, via Lleida.

La festa litúrgica se celebra el segon diumenge d'octubre amb un aplec de sardanes. Però la diada més gran i coneguda té lloc el dilluns de Pasqua de Ressurrecció, on, en aquest dia s'apleguen milers de veïns i forasters. Les misses i el cant dels Goigs, sardanes al matí, dinar de germanor amb les típiques paelles i carn a la brasa i balls típics a la tarda constitueixen un programa molt atractiu i complet.

Els infants de Primera Comunió pugen cada any, en aquesta diada, a celebrar-hi la seva segona festa.

Tots els primers dissabtes de mes s'hi celebra la santa missa, essent un gran nombre de fidels els qui pugen amb el cotxe de línia del poble i automòbils particulars.

URGELL

Antoni Mirabet

La Seu: Per sant Ermengol la fira es mou

Així ho diu l'adagi popular de la comarca de l'Alt Urgell. Amb la festa de sant Ermengol, dia 3 de novembre, arriba la tradicional fira de la Seu d'Urgell. La ciutat i la comarca han volgut immortalitzar la figura pontifical del bisbe Ermengol, pastor que estimava el poble i que esmerçà generosament la seva vida en el servei religiós, cultural i material de les comarques d'Urgell. Bastí ponts, aixecà la catedral, obrí camins i defensà l'Església. Per això el bisbe Ermengol forma part de la identitat de les comarques d'Urgell.

Amb la festa del sant i la fira hi ha encara un altre adagi: "Any de bolets, bona fira". Aquesta tardor els bolets han estat notícia a l'Urgellet. Hi ha boscos on han acudit diàriament més d'un miler de boletaires. I tothom, pocs o molts, n'ha collits. Els rovellons han estat una font d'ingressos important a la comarca. Una collita que, confirmant l'adagi, ha donat esplendor a la fira centenària de Sant Ermengol.

La celebració litúrgica del patró de la diòcesi s'ha fet a la catedral. El bisbe Joan hi ha presidit l'eucaristia.

El Col·legi Sant Ermengol, d'Andorra la Vella, ha celebrat també la seva festa patronímica. Aquest centre d'ensenyament fou erigit pel bisbe Igle-

sias, és dirigit pels salesians i administrat per un patronat, presidit pel bisbe. El patronat precisament es reuneix cada any el dia del sant patró.

Al claustre romànic de la catedral de la Seu d'Urgell, les vesprades d'estiu es feia l'escenificació del "Retaule de Sant Ermengol". El seu autor i director, Esteve Albert, en una sèrie de quadres de llum, música i color, escenificava els fets més importants de la vida del sant. Actualment s'ha dissolt aquesta agrupació teatral.

Sant Ermengol és un tros viu de la història de l'Església d'Urgell. Per això "per sant Ermengol la fira es mou". I no solament la fira, sinó tota la diòcesi.

Caritas: Serveis d'assistència social

Des del dia primer de novembre tots els diocesans poden disposar dels serveis d'una assistent social a càrrec de la delegació diocesana de Caritas. És la mare Maria Lourdes Solans i Morgó, religiosa de la Sagrada Família d'Urgell, filla de Ponts. Fins ara exercia professionalment en una residència d'ancians, a Caldes de

Montbui. Una altra religiosa de la Sagrada Família, la mare Visitació Lorenzo, col·laborarà amb la mare Lourdes en els serveis de Caritas, on ben sovint acudeixen persones que demanen una orientació, un consell.

També la parròquia de Sant Ot, de la Seu d'Urgell, ha obert un centre d'acolliment pensant sobretot en les persones que estan fora de casa i necessiten una orientació o una ajuda econòmica.

Aquest diumenge, Assemblea Diocesana

La diòcesi de la Seu d'Urgell es reuneix aquest diumenge per a l'acte de cloenda de l'Assemblea Diocesana, en el qual hi seran presents més de tres mil representants de tots els pobles i ciutats de tot el bisbat.

L'acte se celebrarà al col·legi La Salle i l'eucaristia final, presidida pel bisbe de la diòcesi, serà a la catedral.

Cal fer esment de l'Assemblea Diocesana d'Urgell, perquè en temps passats aquestes iniciatives s'havien realitzat a bisbats eminentment urbans i de població industrial, mentre ara aquesta iniciativa renovelladora té lloc en un bisbat que és bàsicament rural.

El bisbe Ermengol forma part de la identitat de les comarques d'Urgell.

Avisos i comunicats

Assemblea diocesana del C.P.M.

La Assemblea diocesana del Centre de Preparació al Matrimoni se celebrarà el proper dia 15 de novembre, al Col·legi de St. Ignasi, c/ Carrasco i Formiguera, 32, Barcelona (Sarrià). Començarà a les 10 del matí. El treball de l'Assemblea versarà sobre: "La llibertat personal

dins de la parella". Hi haurà una conferència del P. Pere Busquets sobre: "La consciència moral i el sentit de la llibertat humana". També una exposició de Rafael Gómez i Pilar Casas, Responsables nacionals, sobre: "Parella i llibertat. Experiències reflexions, camins de realització". Hi haurà serveis de: Jardí d'infància, possibilitat de dinar i lloc d'aparcament.

Acció Solidària contra l'atur

Celebrarà una taula rodona sobre: "L'atur un clam a la societat i a la consciència cristiana". Hi participaran: A. Alcàzar, O. Bellavista, Ll. Casanovas, J. García Nieto, J. M. Piñol, M.ª Reventós, R. Pedrals, R. Marquina. Lloc: Local parroquial de St. Ignasi, c/ provença, 544. Dia: 20 de novembre (divendres). Hora: 10 del vespre.

Tel 302 71 77. Es prega avisar fins dos dies abans.

Centre Passatge Mercader, 13 (Mallorca-Balmes)

"Com respirar i relaxar-se per a viure millor" és el títol de la conferència que l'eminent investigador Prof. F. Escola-Balaguer, donarà el dilluns, dia 16 de novembre, a les 19.30 h. És una iniciativa de l'Organització Tai-Chi d'Espanya. Informació: OTE: 230 64 78. En el mateix Centre segueixen les sessions pràctiques dels dilluns a les 19.30 h. S'inicia també un Curs intensiu per a monitors i altres persones interessades, els dissabtes de 10 a 12 h. Inscripció prèvia. Places limitades.

Unió Espiritual de Mares

Dimecres, dia 18 de novembre, a 2/4 de 6 conferència sobre: "Viure és acollir", a càrrec de J. Rovira. Lloc: Rosselló, 223.

Institut de Teologia i Humanisme

L'Escola de Catequesi Bíblica organitza un Curs sobre: "Teologia del Gran Viatge". Pa-

ràboles pròpies de Lluc: La Alegria, la Misericòrdia i la Gràcia de Déu", a càrrec de Josep Ll. Espinel, O.P. professor de la Facultat de Teologia de Salamanca. Dies: 24, 25, 26 i 27 de novembre. Horari de 7.30 a 9 de la tarda. Lloc: Sala Penyafort, c/ Bailén, 10. Tel. 246 33 00.

Centre d'Estudis Pastoral

Ha organitzat un Curs sobre: "Els Evangelis de la Infància de Jesús", que tindrà lloc durant cinc dimecres seguits de dos quarts de vuit a les nou del vespre. Començarà el dia 18 de novembre i acabarà el 16 de desembre. Anirà a càrrec de Mn. Fermí Casal, professor de la Facultat de Teologia de Barcelona. Per a més informació: Secretaria del Centre, tel. 317 48 58.

Santuari de la Mare de Déu de la Mercè

Seguint el cicle de visites a la Verge de la Mercè amb motiu d'una de les festes litúrgiques dedicades a Maria, es convoca a tots els barcelonins per a pregar per l'església diocesana, el dissabte, dia 21 de novembre, festa de la Presentació; a les 7.30 sant Rosari; Vespres cantades i Celebració de l'Eucaristia.

AVUI 2.000

Campanya per la consolidació i rellançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24
EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i Cognoms.....
Carrer..... N.º..... Pis.....
Telf..... Població.....
Els prego que em subscriuiguin al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

	TRIMESTRAL	SEMESTRAL	ANUAL
Barcelona-ciutat	2.610,-	5.220,-	10.440,-
Catalunya-Estat espanyol			
Correu normal	2.455,-	4.910,-	9.820,-
Correu aeri	2.610,-	5.220,-	10.440,-

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:
Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a.
Barcelona-7

Trobades d'Espiritualitat

Dies 21 i 22 de novembre, Trobada n.º 23. Tema general: Llegim la Bíblia, preguem amb la Bíblia. Direcció: P. Antón Villarubias i Codina. Lloc: Santuari-Parròquia del Cor de Maria, c/ Avda. Sant Antoni M.ª Claret, 47, Barcelona-25.

Fraternitats de Betània del germà Carles de Jesús (Foucauld)

Dia 22 de novembre, quart diumenge de mes, DESERT (recés), amb el tema: "Viure Jesucrist amb plenitud". Dirigirà el P. Pere Solano. L'horari és de 10 a 19 h. Es prega puntualitat. Lloc: c/ Trafalgar, 70, 1.º 1.ª.

BARCELONA

Redacció

En un clima d'autèntica amistat i de convivència oberta

Mataró: 45 matrimonis celebraren noces d'or o d'argent

Mataró.— El diumenge dia 25 d'octubre d'enguany hi va haver una festa singular a la Parròquia de Santa Maria, de Mataró.

Per iniciativa d'un grup reduït de matrimonis que celebraven els vint-i-cinc anys de llur unió sagramental, es va fer una crida oberta a tota la ciutat, a fi de reunir tots els que aquest any 1981 arribaven a les noccs d'argent. Idea que va ser culminada i ennoblida amb la convocatòria dels que havien tingut la sort i el voler de Déu d'haver arribat tots dos a complir els cinquanta anys d'unio matrimonial.

Goig compartit

La resposta va desbordar totes les previsions, i el goig de compartir la mateixa alegria uns quants conciutadans va ser unànime. A Mataró tothom es coneix, i encara que la vida empeny per diferents camins amb més o menys sort, fa bo de recordar plegats els temps de prometatge, de casats de nou, els primers fills, tota la trajectòria familiar i

humana en aquest període de xifra tan rodona. El cas és que, deixant de banda els problemes que han marcat molts matrimonis, perquè sempre n'hi ha, problemes de parella, de fills, econòmics o de salut, malgrat això, el clima d'autèntica amistat, de convivència oberta, efusiva i agradable es va palesar des de les primeres reunions.

A dos quarts d'onze del matí fou concelebrada una missa pel senyor Rector-Arxioprest mossèn Francesc Pou, el P. Carles Arrufat, escolapi, i mossèn Josep Lligades, el qual va adreçar l'homilia als protagonistes de la festa. La celebració de l'Eucaristia va ser molt participada i ajudada en les lectures, pregàries i distribució del sagrament per les mateixes parelles protagonistes de la festa.

Lliurar-se sense reserves

Que no els parlin, a aquests bons amics, de divorcis ni de separacions! El fet de lliurar-se sense reserves i amb un tal entusiasme a la commemoració de la durada i estabilitat del seu matrimoni diu prou clar les ganes de mantenir-se fidels a una persona i un sagrament que posa Jesucrist mateix com a garantia de l'amor que els lliga definitivament. Acabada la missa, els satisfets casats de fa cinquanta i vint-i-cinc anys van convidar tots els assistents a una generosa suca-mulla servida a l'Hort del Rector, enmig de la gatzara general. Cal destacar el detall que totes les mullers havien estat obsequiades amb una rosa vermella enllaçada amb la senyera. Estava prevista l'assistència del senyor Cardenal-Arquebisbe, el qual, per causes involuntàries no va poder ser-hi present. Totes les llars participants en l'acte rebran un document amb la benedicció especial del Sant Pare, sol·licitada expressament pel senyor Rector-Arxioprest mossèn Pou.

Abat de Montserrat

També l'Abat de Montserrat va adherir-se a la festa honorant-la amb unes paraules escrites que es van repartir en un recordatori on constaven els noms de gairebé tots el matrimonis de les Noces d'Or i d'Argent. Entre els primers n'hi comptem set, i entre els segons sabem que n'hi ha més de trenta-vuit.

Queda aquest precedent obert a les iniciatives dels grups successius que també, cal suposar-ho, voldran una celebració entranyable i càlida com aquesta. Per molts anys a tots!

Albert Pera

Consell Pastoral Diocesà

El tema de l'arxioprestat no fou aprovat

Barcelona.— El dissabte passat tingué lloc en el Col·legi de Jesús Maria la reunió del Consell Diocesà Pastoral de Barcelona, digne d'especial menció tant pel treball fet prèviament com per la constatació de l'interès dels participants.

Dintre la temàtica tractada cal esmentar de bell antuvi aquells aspectes de la presència dels cristians en el món, con la qüestió de l'atur, la situació dels divorciats, del necessari autofinançament de l'Església.

També es tractaren aspectes més d'ordre intern com l'organització de l'acció pastoral de l'Església, a través de potenciar l'arxioprestat com a unitat bàsica de la pastoral de conjunt, així com el progressar en l'estudi de la divisió de la macrodiòcesi de Barcelona en diòcesis més petites però coordinades.

Cal esmentar que la reunió del Consell Pastoral diocesà —format per més de cent persones— tingué una manca d'una certa importància: el Reglament no funcionà com era de desitjar. Dit reglament havia estat aprovat en la seva anterior sessió per donar més dinamisme a les reunions, sobretot pensant que els presents són nombrosos.

Com a aspecte negatiu de l'esmentada reunió fou que, com diu el reglament, les esmenes a les propostes sotmeses a votació cal presentar-les per escrit i abans de la reunió. Hi hagué qui ho feu així, però d'altres ho oblidaren; aquest oblit dificulta la bona marxa d'una reunió d'aquesta envergadura. A causa, doncs, de no portar les esmenes per escrit, una gran majoria d'elles no es pogueren votar. Un temps perdut. Llàstima.

Un punt bàsic de la reunió de dissabte i sens dubte el més conflictiu de tots, fou el text sobre els arxioprestats com a unitat bàsica de la pastoral de conjunt. La comissió que el presentava —només perquè durant el debat s'hi feren nombroses objeccions, algunes a la totalitat i altres a punts concrets— el retirà de la votació punt per punt. Cal dir que fou aprovat per notable majoria en els seus punts bàsics i més generals, però el fet que no es votessin els altres pot molt bé dificultar el posterior treball de la comissió.

És d'esperar, doncs, que en la propinquent reunió del Consell Pastoral hi hagi més dinamisme i més diàleg dintre l'esperit de llibertat que ha de presidir tota reunió.

A la recerca de les nostres arrels

CONGRÉS DE CULTURA TRADICIONAL I POPULAR PROMOGUT PER LA GENERALITAT

Les arrels de la personalitat del poble català es troben en les diverses manifestacions de la nostra cultura tradicional, aquella que s'ha trasmes d'una generació a l'altra i que ha arribat fins a nosaltres per camins diferents i insospitats.

La Generalitat de Catalunya, a través del seu Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, assumeix la responsabilitat que li pertoca de vetllar pel manteniment i la conservació d'aquest important bagatge cultural, així com de treballar en favor del seu cultiu, dignificació i potenciació.

Amb aquest fi es convoca el **Congrés de Cultura Tradicional i Popular** que tindrà com a punts bàsics:

- a) L'establiment d'unes bases concretes per a l'acció a emprendre en el camp de la cultura tradicional i popular.
- b) La creació dels corresponents arxius documentals i històrics.
- c) L'elaboració d'un inventari de dades sobre la realitat present de la cultura tradicional y popular.
- d) L'estudi dels nous corrents.

Participació

Podran prendre part en el Congrès totes aquelles persones integrades en el moviment actiu de la nostra cultura tradicional i popular, com són els sardanistes, els compositors i els instrumentistes de cobla, els membres de bandes de música, els pastellers, els dansaires, els directors d'oberts, els cantaires solistes, de grups d'havaneres, de corals, d'orfeons, els animadors culturals, els grallers, els titellaires, els rondallaires, etc.

Però, a més el Congrès estarà obert a tota una altra sèrie de manifestacions i fets que, evidentment, formen part de la nostra cultura, com poder ser les festes populars, els costums, la gastronomia, el vestir, l'artesanía, etc. Per tant, tots els estudiosos i interessats en aquest ampli ventall de temes cal que es considerin convocats al Congrès.

Calendari

El Congrès de Cultura Tradicional i Popular es celebrarà a Barcelona, els dies 12 i 13 de desembre del 1981. Durant aquestes jornades es celebraran diferents debats en els quals es presentaran els punts principals de les diverses comunicacions rebudes i s'exposaran les ponències preparades sobre els temes a estudiar.

Les inscripcions per a participar a les Jornades del Congrès estan obertes a totes les persones, entitats i grups interessats i poden formalitzar-se a la Secretaria.

En aquests moments a la Secretaria del Congrès ja s'han rebut unes 60 comunicacions corresponents als diferents àmbits que es tractaran al Congrès, i les inscripcions són molt nombroses, la qual cosa fa suposar que aquest Congrès podrà treure conclusions importants.

Secretaria

La secretaria del Congrès està establerta en el si del Servei de Promoció Cultural del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació (carrer Mestre Nicolau, 19, 6.ª planta, Barcelona-21, Telèfons 201 20 55; 210 32 28; 201 44 28; 201 54 19).

CONGRÉS DE CULTURA TRADICIONAL I POPULAR 12 i 13 de desembre de 1981

GENERALITAT DE CATALUNYA

DEPARTAMENT DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Servei de Promoció Cultural

Aquest és el cartell del Congrès de Cultura Tradicional i Popular que ha promogut el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de Catalunya, i que es celebrarà el mes de desembre d'enguany. Està obert a tot aquell que hi tingui interès. Per a qualsevol informació o suggeriment han de dirigir-se a la Secretaria del Congrès, Mestre Nicolau, 19. Telèfon 201 20 55, Barcelona-22.

Un dels miracles per al procés de Claudine Thévenet

Crida el pobre i Déu l'escolta

Luis Alfonso Soto Villa té 72 anys. Viu a Angostura, poblet de Colòmbia, a unes hores de Medellín. Pobre de béns materials, és no obstant molt ric en fe viva i profunda.

Als 17 anys, treballant al camp, es fereix la cama esquerra. Després de setmanes i mesos, la llaga segueix supurant. Diferents vegades ha d'ésser hospitalitzat. Passen els anys. La llaga, cada vegada més infectada, fins i tot es rosegada pels cucs; l'olor és repugnant, la gent evita apropar-se-li.

El 1961 els metges diagnosticaren osteomielitis crònica a la tibia: cal amputar la cama. Luis Alfonso, aterrit, s'escapa de l'hospital.

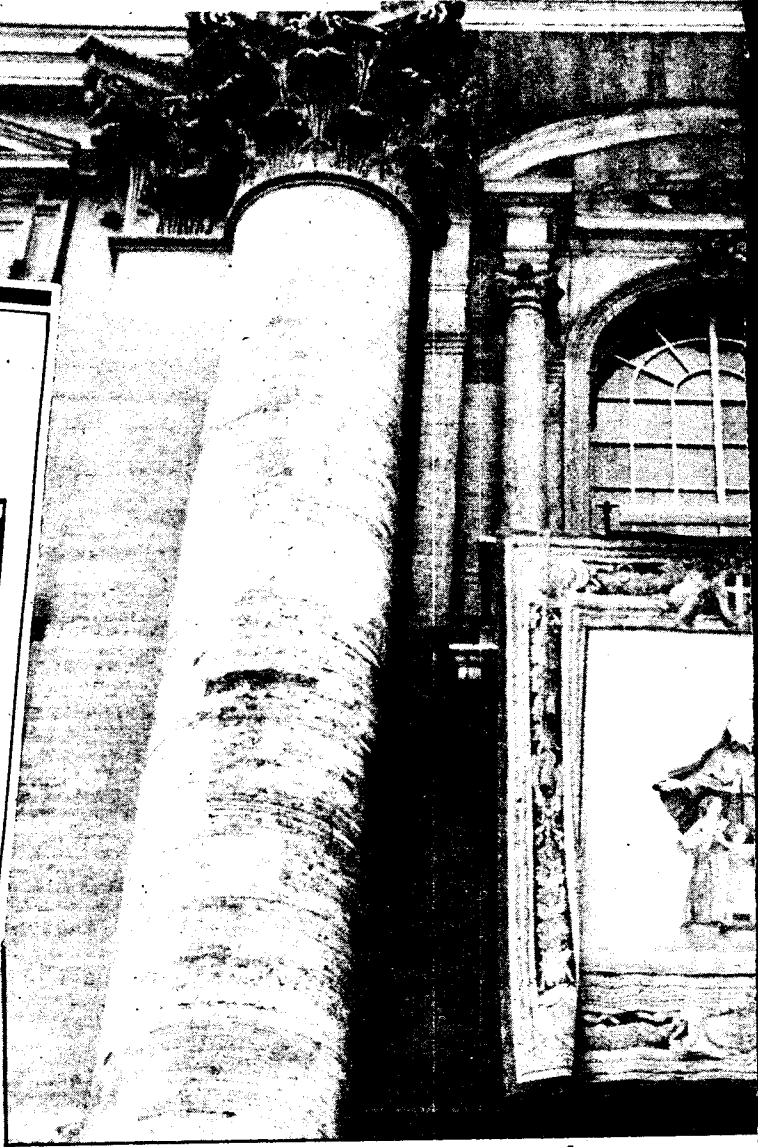
El mal s'agreuja. El 1963 Luis Alfonso queda impossible. Amb el pas dels anys, augmenta el dolor i arriba a ésser tan insuportable que retorna a l'hospital de Medellín. De camí, s'atura a casa de la seva cunyada. Aquesta, desolada davant el seu llastimós estat, li aconsella que vagi al dispensari que molt a prop tenen les Religioses de Jesús-Maria. Allí podran netejar-li la llaga abans d'entrar a l'hospital. El malalt accepta.

La germana que l'acull, Juana María Domingo Arnau, no pot creure el que veuen els seus ulls. És infermera des de fa trenta vuit anys, ha curat llagues horribles durant la guerra d'Espanya i al cor de l'Àfrica, però mai n'ha vist cap de semblant. Què fer? Neteja amb gran delicadesa la llaga que medeix 18x7 centímetres, però al menor contacte el dolor és

insuportable. Luis Alfonso té molta febre. "No puc fer res en pla mèdic, li diu la germana, però podem resar". Aleshores li dona una estampa de la mare Maria de Sant Ignasi (Claudina Thévenet) exhortant-lo a que faci la novena amb la seva família. La comença aquella mateixa tarda amb gran fe; s'hi uneix també la comunitat del dispensari. És el 9 de juny del 1972. Al dia següent han desaparegut el dolor, la febre, la ferum. Luis Alfonso, tal com li ha dit la germana infermera, no toca l'embenat. Ja no pensa en anar a l'hospital; es troba tan bé que decideix marxar a casa del seu germà. Recorre dos quilòme-

tres a peu sense cap molèstia. El 12 de juny la germana comprova que la llaga s'ha reduït a 3x1 centímetres. El 20 de juny, quan Luis Alfonso torna altra vegada al dispensari com estava convingut, la llaga està completament curada. Luis Alfonso torna a casa seva i reprèn el treball al camp. Es troba molt bé, com no ho havia estat des de feia quaranta-sis anys. Després de l'aprovació unànim de la comissió mèdica, dels teòlegs i dels cardenals, el 30 de març del 1981, aniversari del naixement de Claudina Thévenet, a presència del papa Joan Pau II es promulga el Decret del miracle.

La nova beata Claudina

Donava in i un treball

La seva vida ens dona la mesura de la seva santedat: està molt a prop de Déu i al mateix temps molt a prop de nosaltres.

Presencia l'execució dels seus dos germans

Claudina Thévenet neix a Lió (França) el 30 de març del 1774. La Revolució Francesa i el terror, no perdonaren la llar dels Thévenet. Claudina presencia l'execució dels seus dos germans que s'havien allistat per a defensar Lió. Ella acull en el seu cor les seves darreres paraules: "Glady perdona com nosaltres perdonem". Des d'aquesta experiència dolorosa, Claudina s'obre al perdó total i constructiu. Claudina s'obre a una nova forma d'amor, la més gratuïta, la menys possessiva s'obre a qualsevol necessitat aliena. Comprèn que ha de perdonar perquè Déu és amor.

Veu la pobresa que hi ha al seu voltant

L'estremeix i descobreix que la pitjor desgràcia és no conèixer Déu, no poder dir-li Pare, i sentir-nos germans, i conscient que no és possible a tothom, se centra en l'educació dels infants i joves, amb marcada preferència pels pobres.

Així la descriu el papa Joan Pau II en l'homilia de la beatificació:

Entre els portadors de reix Claudina Thévenet indica on estan els veritables de fe en un món sense Déu que busca el que és fàcil: un món de violència, de món corromput per l'egoisme, donar-se perquè no sap

Comença sola la seva acció apostòlica, però amb la seva vida, sap contagiar i transmetre la seva mateixa inquietud a d'altres persones.

"Amb algunes de les seves amigues buscava algun remei per a tan gran infortuni: la joventut abandonada, víctima de depravades influències, sense ensenyament i educació. Reunides en Associació buscaven els mitjans per a fer sortir de la ignorància a algunes, almenys, d'aquestes ànimes joves per a formar-les en la vida cristiana."

Es una crida urgent que les acuita veure tants nens espellifats, famolencs, que blasfemen i injurien els que passen i la més gran pobresa dels quals és no conèixer Déu. El pare Andreu Coindre sacerdot amb cor d'apòstol troba, una tarda d'hivern, dues orfenes de tres i de cinc anys, tremolant de fred al portal d'una església: les recull i les confia senzillament a Claudina. Amb altres cinc nenes que s'afegiran uns dies més tard, neix una nova Providència. Se'ls donava instrucció i

Jesús-Maria, un lloc per a realitzar-se

La institució Jesús-Maria és un missatge d'esperança en l'Església per a la joventut decidida i generosa.

Claudine Thévenet experimentà en la seva vida, violència, misèria, tristesa, abandó, ignorància i egoisme. Però ella des de Jesucrist transforma la violència en perdó; la misèria en dignitat; la tristesa en esperança; l'abandó en acollida; la ignorància en cultura i l'egoisme en servei.

Tu, jove, ¿què has vist del món? ¿Què vols transformar en ell? ¿Des d'on et dones als altres?

En les Constitucions de Jesús-Maria es diu: "La resposta a la crida es viu en una comunitat fraterna". Aquesta podria ésser el lloc per a "realitzar-se" i donar un sentit ple a la teva vida juvenil.

L'Institut a Catalunya

La fundació data del 1850. Dos sacerdots germans. Ramon i Francesc de Vionnet Montfort expatriats a França s'havien de fer càrrec de les seves tres germanes menors. Les col·locaren al pensionat de Le Puy i les tres arribaren a ser religioses.

De retorn els sacerdots a la seva ciutat nadiua, Barcelona, sol·licitaren de la Superiora General una comunitat que fes front a les moltes necessitats d'educació cristiana. Amb el grup fundador vingueren les tres germanes Vionnet. El bis-

be Costa i Borràs els va confiar l'educació de les nenes del poble de Sant Andreu que estaven molt necessitades d'instrucció religiosa. Quan fou arquebisbe de Tarragona permeté una nova fundació el 1857.

Actualment la Institució Jesús-Maria és a: **Barcelona**, on exerceixen la seva missió educativa a: **Col·legis**: Sector de Sant Andreu, Sector de Sant Gervasi, Sector de la Guineueta, Sector de Badalona, Sector de Creu Coberta, atenent uns 4.600 alumnes, col·laborant

en activitats parroquials i moviments juvenils.

Cases-llar: Trafalgar i carretera d'Explugues. **Col·laborant** en l'obra d'Obino a l'Escola de Professorat d'E.G.B. Blanquerna, a Centres Estatals a Cristiana Formació Permanent.

Casa d'espiritualitat. El Brull. **Tarragona**, on també exerceix la seva obra cultural i social: Escola d'Assistents Socials. Promoció cultural i religiosa a través de la col·laboració a l'Escola i col·laboració amb la Parròquia, en el sector de La Granja. **J. F. L.**

LA RESPONSABILITAT

Diguem que el tema d'aquest diumenge pot ésser la responsabilitat que tenim pels dons rebuts de Déu i que hem de fer fructificar. Si pel sol fet de ser home un ja és responsable davant el creador, quant més el cristià és responsable dels dons de la gràcia, que ell ha de treballar, com qui treballa una terra encomanada i plena de possibilitats. La responsabilitat és individual, perquè es mesura segons els dons que

cadascú ha rebut de Déu. L'Evangeli d'avui i el seu context litúrgic realcen aquesta responsabilitat en situar-la en un marc escatològic, que ens recorda que hem de respondre (d'aquí el nom de responsabilitat) a un Senyor que retornarà i al qual hauré de retre comptes.

1 L'EXEMPLE
DE
L'ESPOSA
LABORIOSA

A la primera lectura, L'EXEMPLE DE L'ESPOSA LABORIOSA. Hem dit que la responsabilitat és individual: sóc jo que he de respondre de mi davant Déu. Això no vol dir que Déu no pugui demanar-me comptes d'una responsabilitat meua sobre altres. Els béns que Déu m'ha encomanat no són sempre exclusivament personals: pot tractar-se d'altres persones. Un sacerdot, un pare i una mare, un governant, un educador i altres tenen unes responsabilitats particulars relacionada amb altres. En la primera lectura d'aquesta missa tenim la descripció d'una esposa ideal, responsable. Com que aquesta pàgina del llibre dels Proverbis ha estat triada amb vista a l'Evangeli, admirem especialment la laboriositat de l'esposa ideal, laboriositat que, guiada per la fe, la fa mereixedora de la confiança del marit i dels elogis de tots.

LECTURA DEL LLIBRE
DELS PROVERBIS

Pr 31: 10-13, 19-20, 30-31

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en traurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llena i el lli, que les seves mans transformen com vol. Prena les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents.

L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits del treball: que la seva obra l'elogiï davant de tot el poble.

2 CAL ESTAR
SEMPRE
A PUNT

Ben escollida amb motiu de l'ambientació escatològica pròpia del final del temps dit "de durant l'any", pròxim a l'advent, la primera carta als cristians de Tessalònica continua avui parlant-nos de la darrera vinguda del Senyor. El gran interrogant per als de Tessalònica era el moment d'aquesta vinguda, que ells suposaven imminent. Sant Pau els adverteix que això és un misteri (compareu-ho amb Mateu 24, 36, 42, 44 i 50). Aquesta incertesa és saludable, perquè fa estar sempre a punt. La comparació amb la irrupció d'un lladre en el moment menys pensat, ja és del mateix Jesús (Mateu 24, 43). Sant Pau s'expressa amb imatges apocalíptiques pròpies dels jueus quan parla de la devastació i dels dolors, però empra un llenguatge plenament cristià quan ens anomena fills de la llum i del dia. Els conceptes de llum i de vetlla recorden l'Evangeli del diumenge passat. Entre les misses d'aquests últims diumenges hi ha una coherència temàtica.

LECTURA DE LA CARTA DE
SANT PAU ALS CRISTIANS DE
TESSALÒNICA

1 Te 5: 1-6

Germans, no cal que us escrivim quan i a quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit. La gent es pensaran que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú. Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sobriament.

SALM RESPONSORIAL

En el cant interleccional el salmista canta la prosperitat com a fruit del treball, i el do d'una bona esposa com a efecte de la fidelitat a Déu.

127:1-2, 3, 4-5 (R.: 1a)

Feliç tu, fidel del Senyor,
que vius seguint els seus camins.
Menjaràs del fruit del teu treball,
seràs feliç i tindràs sort.

R. Feliç tu, fidel del Senyor

La teva esposa fruitarà com una parra,
dins la intimitat de casa teua;
veuràs els fills com plançons d'olivera
al voltant de la taula. R.

És així com els fidels del Senyor

seran beneïts.

Que el Senyor et beneeixi des de Sió.

Que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem.

R.

3 LA PARÀBOLA
DELS
TALENTS

Com a lectura evangèlica tenim avui la famosa paràbola dita "dels talents", en la qual un amo ric confia als seus administradors uns talents, antiga unitat monetària que en la darrera versió oficial catalana ha estat traduïda per "milió". La paràbola present ve després de la de les deu noies o verges que vam llegir diumenge passat, dominada també per la idea de que "l'amo triga" (Mateu 24, 48) a tornar. Aquestes pàgines de Mateu (a les referències anteriorment donades, afegiu-hi 25, 13) tenen un motiu central: "Vetlleu, perquè no sabeu el dia ni l'hora". Si sant Pau, en la lectura segona, s'adreçava a cristians, Jesús, en aquest passatge evangèlic com en els anteriors, té per interlocutors els escribes i fariseus. Ells eren, doncs, en primer lloc, els culpables de negligir els dots rebuts com a fills del poble escollit. Per la història d'Israel sabien que Javè és un Déu exigent. Malgrat això, s'havien fet ells mateixos víctimes d'una indolència religiosa a causa d'una instal·lació còmoda en la Llei, sense esperit i falsament cauta davant de Déu. Això equival a no tenir res i, consegüentment, a ser culpable en relació amb Déu. L'administrador inútil, mancat del sentit de responsabilitat, s'equivoca quan diu: "Aquí teniu allò que és vostre". Ell mateix era de Déu, i de Déu havia rebut la possibilitat de millorar-se, d'enriquir-se i de participar així del goig del seu Senyor. Retorna a Déu allò que era de Déu, però res més; ell es perd a si mateix.

EVANGELI SEGONS SANT
MATEU

Mt. 25: 14-30

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: "Un home que se n'anava fora del país, cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà. (El qui n'havia rebut cinc anà de seguida a negociar-hi, en guanyà cinc més. També el qui n'havia rebut dos en guanyà dos més. Però el qui n'havia rebut un guardà en un amagatall els diners del seu amo).

Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: Senyor, m'havieu confiat cinc milions i n'he guanyat cinc més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: Senyor, m'havieu confiat dos milions i n'he guanyat dos més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havieu sembrat i aplegar on no havieu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre. L'amo li contestà: Ets un administrador dolent i gandul. ¿Tu sabies que vull collir on no he sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs haves de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donaré encara més i en tindran a vessar, però als qui no tenen, els prendré fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents".

PUNTS DE REFLEXIÓ

1. La intenció de la paràbola no és precisament la de fer veure que Déu dona tants talents a un i tants a un altre, sinó la d'afirmar que Déu exigeix a tothom la mateixa responsabilitat d'una bona administració. Pertocant els talents que jo he rebut, no m'he de comparar amb els altres. Què n'he de fer, jo, de com Déu estima i dota els altres? ¿Per ventura puc demanar comptes a Déu (cf. Saviesa 12, 12) per la seva manera d'estimar? ¿No en tinc prou de saber que Déu m'estima molt, a mi, que m'ha omplert de possibilitats i que, per tant, espera molt de mi, exigeix molt de mi?

2. "Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor". Aquestes paraules són les que m'estan reservades quan hauré passat comptes amb el meu Déu. ¿Pretenç de sentir-les després d'haver passat una vida en la negligència i la ganderia, en la distracció i en la indiferència respecte a Déu? ¿O després d'haver passat una vida atafegada, en què les preocupacions d'aquest món i dels diners hauran ofegat la llavor divina sembrada en mi? (cf. Mateu, 13, 22). Què entenc jo per administrador bo i de tota confiança dels béns de Déu? Reconeixedor humil dels dots naturals amb què Déu m'ha afavorit, però sobretot dels de la gràcia; fill de Déu, temple de l'Esperit Sant i dels seus carismes, coneixedor de la revelació, capaç d'estimar Déu en Crist com ell s'estima, i capaç d'estimar els homes amb Déu, instruït en les coses de Déu i expert potser en el sofriment... ¿penso en allò que el meu Senyor pot exigir de mi?

3. "Al cap de molt temps..." Quant de temps no he perdut jo en la vida! Quantes hores no he esmerçat en passatemps banals i en diversions cretines que no solament no han restaurat les meves forces, sinó que només han servit per exacerbar-me! Quant de temps no he invertit inútilment per fugir, potser, d'allò que ens sol fer horror des que hem sortit de la infància: el "taedium vitae"! Quant de temps de la meua vida dedicat potser a treballs nobles i legítims, absorbents però, i que no m'han permès de dedicar-me millor al meu Déu! De tot això, ell m'en demanarà comptes; d'aquest bé preciós que és el temps (el temps és or, solem dir) hauré de respondre a Déu; del temps que, en lloc d'haver aprofitat amb vista a l'eternitat, hauré malgastat en pures evasions, en tràfecs inútils, absorbents i alienadors.

4. "...l'amo tornà". No sabem quan serà la fi de la història. Però per a mi, jove o vell, Déu pot presentar-se definitivament "el moment menys pensat" i em pot "demanar comptes". Pot venir "com un lladre a la nit", quan la gent es pensi que "tot està en pau i ben assegurat". Només hi ha una cosa que ens pugui donar seguretat: la confiança en Déu, al qual ens hem d'anticipar amb una vida sobria.

Calendari

Nota del consell permanent de l'episcopat francès

Temps i camins

Les ofrenes de misses

Dimecres, 15 de novembre: XXXIII del temps ordinari. Sant Albert el Magna, bisbe doctor; sant Eugeni, arquebisbe; i sant Leopold, emperador.

El sol surt a les 6,39 i es pon a les 4,32 (hora solar).

Festa major a Horta.

Fira a Talarn i la Bisbal.

Dilluns, 16 de novembre: Santa Margarida d'Escòcia, reina; santa Gertrudis la Magna, verge; i sant Edmond, bisbe.

Dimecres, 17 de novembre: Santa Isabel d'Hongria, reina; sant Gregori Tamarug, bisbe; sant Iscle i santa Victòria, màrtirs.

Festa major a Comesa.

Dimecres, 18 de novembre: Dedicació de la catedral de Barcelona i de les basíliques de Sant Pere i Sant Pau a Roma. Sant Aureli, màrtir.

Festa major a San.

Fira a Camillo.

Dijous, 19 de novembre: sant Faust, diaca; sant Crispí bisbe; i sant Abdiel, profeta.

Fira a Tirva.

Dimecres, 20 de novembre: sant Felix de Valois, fundador; i sant Benigne, bisbe.

Fira a Elstern.

Dissabte, 21 de novembre: la Presentació de la Mare de Déu. Sant Honor, màrtir.

Festa major a Lluçà i la Pobla de Cerdanya.

Fira a Cerdà i Puigcerdà.

El congrés eucarístic de Lourdes crea per als catòlics una ocasió de privilegi no tan sols per a renovar llur fe en el misteri de l'Eucaristia, nodrir llur oració i llurs conviccions, sinó també per a tornar a avaluar llurs pràctiques i examinar-les a la llum de la tradició de l'Església.

El consell permanent publica una declaració sobre les ofrenes de misses. Aquesta declaració està destinada a tenir una àmplia difusió per a permetre als fidels en l'Església catòlica de comprendre tota la dimensió religiosa i eclesial de llur gest quan fan dir misses.

La celebració del congrés eucarístic internacional de Lourdes és un esdeveniment de la vida de l'Església universal. Els catòlics són invitats a renovar llur fe en l'Eucaristia, a redescobrir el lloc que ocupa la celebració de la missa —memorial del Senyor— en la vida de l'Església i en llur pròpia vida.

En el moment present els bisbes del consell permanent deuen recordar un punt que, tal vegada, hauria quedat a l'ombra: el sentit i la importància de les ofrenes de misses, anomenades més sovint, encara que menys justament, honoraris de misses a estipendis de misses.

Alguns troben dificultats en abordar aquesta qüestió.

Amb tot, sembla oportú de parlar amb veritat d'aquesta pràctica tan antiga, com ho ha fet notar el papa Pau VI: "Es una tradició ben establerta en l'Església que els fidels, guiats per llur esperit religiós i llur sentit d'Església, uneixin al sacrifici eucarístic un cert sacrifici personal a fi de participar-hi més íntimament. Ells, d'aquesta forma, subvenen les necessitats de l'Església i, més particularment, la subsistència dels seus ministres" (13 de juny de 1974).

Així s'il·lumina perfectament el gest del qui ve a portar la seva ofrena al prevere per la celebració de la missa: gest material, donació de diner, que no paga cap servei, que no compra res, i menys encara la missa.

Amb aquest gest, el fidel dona una part del que posseeix. Vol expressar l'ofertament d'ell mateix,

la seva unió al sacrifici de Crist, celebrat en la comunitat cristiana.

Es per als fidels una manera de participar en l'Eucaristia. Amb això no deleguen pas el prevere per oferir en lloc d'ells, sinó que s'uneixen a tot el poble reunit, del qual el prevere és el servidor. Tots junts, prevere i fidels, esdevenen la comunitat que ofereix l'únic sacrifici de Crist i prega al Pare per les intencions de l'Església i del món; i més especialment, per les intencions particulars (pels vius i pels difunts) que li són confiades. Per això diem en la litúrgia eucarística: "Accepteu favorablement aquesta ofrena que us presentem nosaltres, els vostres ministres, i tota la vostra família" (pregària eucarística I).

Tot portant la seva ofrena per a la celebració de la missa, cadascú passa més enllà dels seus interessos propis, per tal de participar en les necessitats de tota l'Església. Així es troba que continua l'antic gest de participació inaugurat pels primers cristians:

— A França, l'Església no podria viure sense les ofrenes de misses: Aquestes, representen entre la tercera i la quarta part dels recursos que fan viure els preveres com a alliberats al "servei de les comunitats cristianes".

— A l'Àfrica, l'Àsia i l'Amèrica llatina, els preveres diocesans i els missioners estrangers tenen sovint com a únic recurs les ofrenes de misses que els són enviades des d'aquí.

Així, aquesta ofrena fa participar el donant amb aquells qui, pel servei de l'Església, són més pobres i fa estendre el gest de caritat fins a l'extrem del món. Aquesta ofrena manifesta, al mateix temps, la unió dels catòlics a la llibertat d'acció i de paraula d'una Església que no viu més que dels dons dels seus fidels.

Que tot retornant la seva riquesa espiritual a aquest gest tradicional, puguin els cristians esdevenir amb tota l'Església, "una víctima viva a lloança" de la glòria de Déu Pare. (pregària eucarística IV).

Consell permanent de
l'Episcopat Francès

Serrabona

L'antic priorat de Serrabona, situat al Rosselló francès, —prop de Vinça— fou un monestir de canonges regulars de sant Agustí, fundat el segle XI.

Es digne de ser tingut en recordança per la seva bellesa arquitectònica i sobretot per la seva tribuna de marbre rosa, una de les construccions més hermoses d'aquell lloc, amb capitells treballats pulcrament i el concret dibuix de pedra picada que fa d'aquesta obra un element insòlit en l'austera línia del conjunt monacal que serva encara restes del que fou: un petit oasi en la comarca anomenada de l'Aspre (aspre per llur configuració), rodejat de masies, conreus i vint canonges que lloaven Déu i en tenien cura espiritual.

Dels campanars de Serrabona i de Sant Miquel de Cuixà, no massa allunyats, en parla mossèn Jacint Verdader:

"... Són dues formidables sentinelles que en lo Conflent posà l'eternitat..."

Realment, si teniu ocasió d'anar per aquells indrets, no oblideu Serrabona, per tal com tot el conjunt, així com l'esmentada tribuna situada al bell mig de l'església (segle XII) justifiquen una visita al priorat que, segles enrera fou patrimoni dels catalans.

Pietat Campmajó

L'Església celebra

A la recerca de Déu

Aurora

15 de novembre: Dimecres XXXIII de durant l'any. Lectures: primera, Pr 31, 10-13; 19-20; 30-31; S 127; segona, Te 5, 1-6; tercera, Mt 25, 14-30.

16 de novembre: dilluns de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: primera, 1M 1, 11-16; 43-45; S 118; segona, Lc 18, 35-43.

17 de novembre: dimarts de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: primera, 2M 6, 18-31; S 3; segona, Lc 19, 1-10.

18 de novembre: dimecres de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: primera, 2M 7, 1-20-31; S 16; segona, Lc 19, 11-28.

19 de novembre: dijous de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: primera, 1M 2, 15-29; S 49; segona, Lc 19, 41-44.

20 de novembre: divendres de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: primera, 1M 4, 36-37; 52-59; 1 Cr 29, 10-15; segona, Lc 19, 45-48.

21 de novembre: dissabte de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: primera, 1M 6, 1-13; S 9; segona, Lc 20, 27-40.

He volgut veure com sortia el sol. A aquelles hores ja estic llevat, i només ha estat qüestió d'esperar-me una mica. Això dels horaris és molt relatiu. D'altres ho han volgut fer, i el que els ha calgut és anar a dormir dues o tres hores més tard del que solen fer. N'hi ha per a tots els gustos!

De matinet, quan apunta, el dia té el seu encís. Sempre resulta nou, reconforta. Ahir m'havia ficat al llit molt cansat, i avui mateix no semblava, al moment d'aixecar-me, que ara en aquesta hora, just a l'albada, els sentits se'm desvetllarien amb tanta espontaneïtat. Hi convida.

Tremolós, mirava l'horitzó —que ja mig deixava endevinar el que venia—, encara decorat, a contrallum, per un tel de boirina blanquinosa. Vora meu, les velles parets de l'església amb prou feines prenien un color torrat, pintat pels primers raigs precursors. El cant dels ocells acompanyava la quietud, i un cant de gall i la remor de vol de coloms passant damunt meu, en estol, cap al campanar.

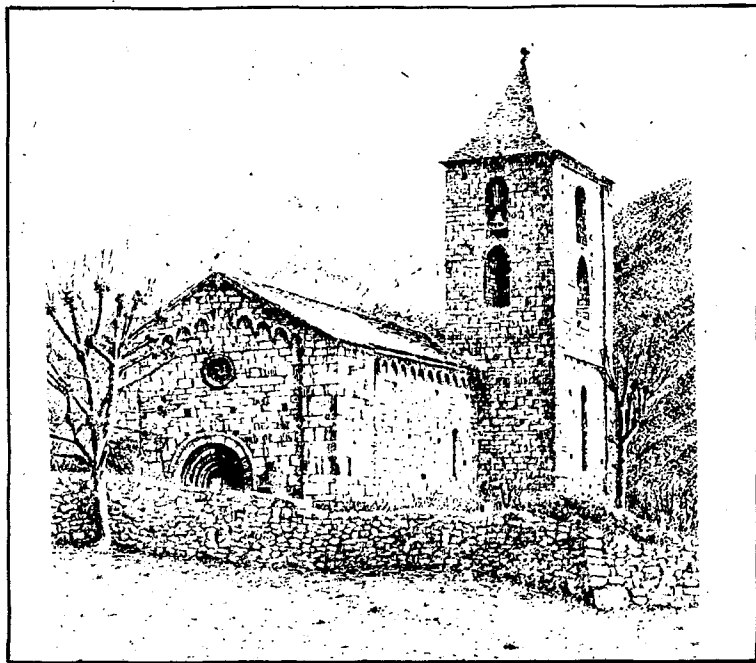
Ja era imminent, el cel s'anava

envermellint. L'escorça de lluna que hi penjava empallidia. I de cop, ben bé de cop, sorgeix el sol darrera la muntanya, com qui treu el cap, encès, desafiantment gojós per als ulls. Puja en cosa de segons, fins a enfilarse dalt la carena, rodó del tot, per continuar ascendint.

En ésser eixit el sol m'he sentit renèixer, nova criatura en comunió amb l'Orient religiós, i ha esclatat del fons del cor en els meus llavis un himne a Crist, càntic de lloança al Ressuscitat: Oh Crist, alegria del món! Glòria a vós, oh Crist, Senyor que ens heu donat la vida!

Comença el dia, juntament. I el soroll del tractor no hi desentona. Ja fa claror de matí. S'enceta la jornada. El sol descriu la seva cursa, radiant, com per primera vegada; i nosaltres, alçant la vista enlaire, iniciem així mateix un nou trajecte de l'etern viatge.

Jaume Gabarró
monjo de Solius

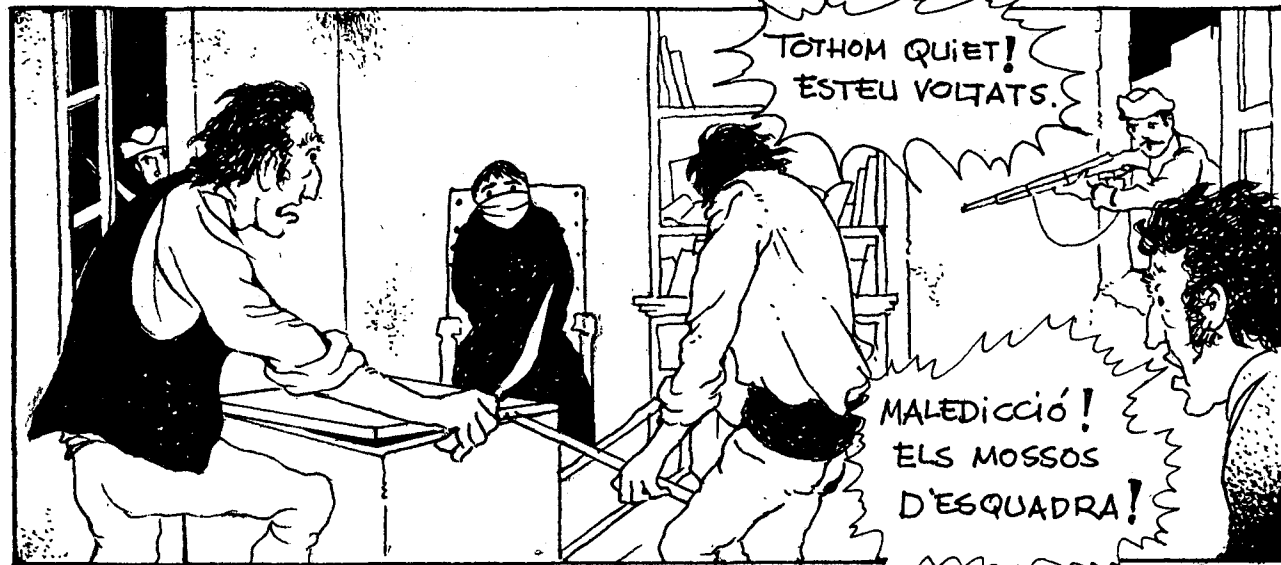
Recull de pregàries

Mirar a Déu i oferir-se a la seva mirada amorosa. Escoltar Déu en el silenci interior com Maria de Betània asseguda als peus de Jesús. Pensar en les coses de Déu com la Verge Maria "que guardava totes les coses en el seu cor..." Tot això és pregar.

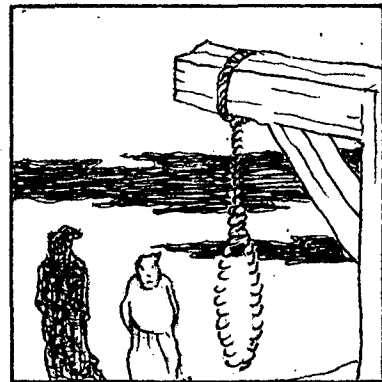
La delegació de Vocacions del bisbat d'Urgell ofereix un recull de pregàries bíbliques i litúrgiques, testimonis d'homes de Déu i pregàries d'avui... Es com un rosari que els homes de tots els temps han desgranat davant Déu.

El presentem i recomanem com una ajuda a la pregària de qualsevol fidel. Molt ben imprès i amb unes fotografies selectes que acompanyen el text.

DESPRÉS DE LA DESFETA DE LES ÚLTIMES PARTIDES DE GUERRILLERS, ELS MOSSOS D'ESQUADRA ES CONVERTIREN EN UNA POLICIA LOCAL, MALGRAT LA SEVA FIDELITAT AL GOVERN CENTRAL DELS BORBONS. ESDEVINGUEREN EL TERROR DE LLADRES DE CAMÍ RAL, BANDOLERS, GITANOS, ETC....

... QUE EREN ENVIATS A GALERES, A LA FORÇA O A LA PRESÓ.

PER ALTRA PART, DURANT LES ÈPOQUES DE FAM, ELS CALIA FITXAR ELS PARATS COM A POSSIBLES DELINQUENTS I SOFOCAR LES REVOLTES.

CONTINUARÀ

Avet Set estips per a nenes i nens

LA CONQUESTA L'ESPAI

Coel Hena Jo

Juli Verne fou un escriptor francès mundialment famós. Les seves novel·les, traduïdes a tots els idiomes, ho han estat també al català i al castellà. N'heu llegida alguna, potser? Els vostres pares ben segur que sí. Juli Verne va preveure molts grans invents que aleshores semblaven impossibles però que han arribat a ser una realitat: el submarí, la televisió, els vehicles espacials, etc. I, amb un segle d'anticipació ens va explicar el viatge d'un cohet tripulat fins a la Lluna. D'una manera més científica, a principi de segle, un rus, Tsiolkovski va projectar uns cohets capaços de donar la volta a la terra i d'allunyar-se'n. A més va preveure l'astronàutica amb l'instal·lació d'estacions espacials i la colonització de l'espai.

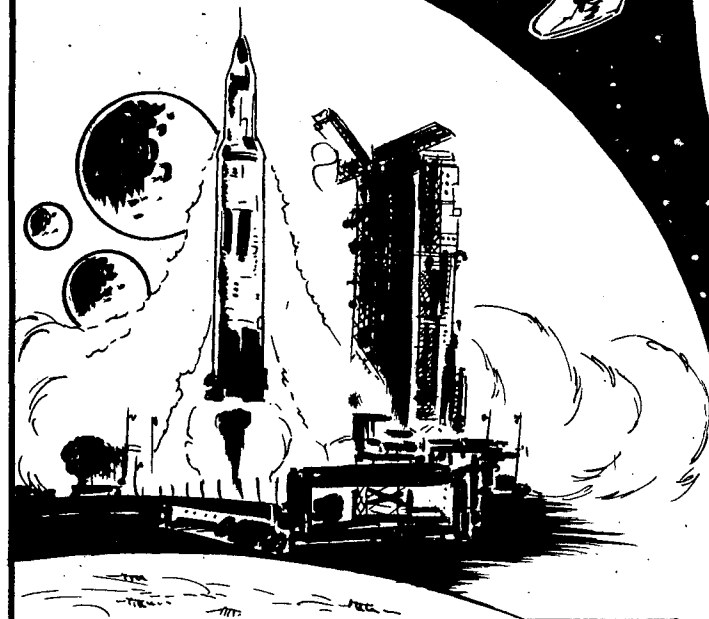

L'epopeia de l'astronàutica va començar l'any 1957. El primer vehicle que va girar al volt de la terra, l'Sputnik no pesava més de 85 Kgs., però el cohet que el va llançar tenia tanta potència que fou després empleat per iniciar els llançaments cap a Venus, la Lluna i Mart. Amb aquest mateix cohet de base es va enviar el primer home a l'espai, després a dos i finalment a tres.

Tres anys i mig després del llençament del primer Sputnik, els russos varen enviar el primer home a l'espai: Yuri Gagarin. Experiments fets amb gossos, havien donat la seguretat que l'acceleració i la falta de la gravetat no eren fatals per a un organisme superior. El problema més difícil a resoldre era el de la tornada, evitant el perill de destrucció.

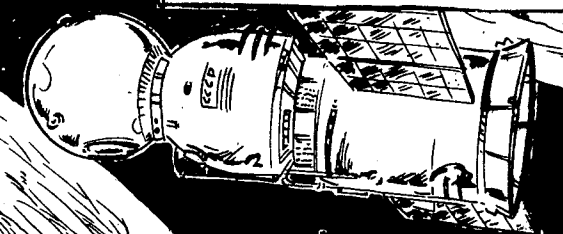
Els americans, mentrestant, treballaven en vistes a poder situar un home a la Lluna. Astronautes russos i americans passaven cada vegada més llargs períodes de temps en els seus vehicles espacials, arribant a romandre-hi fins a tres mesos seguits.

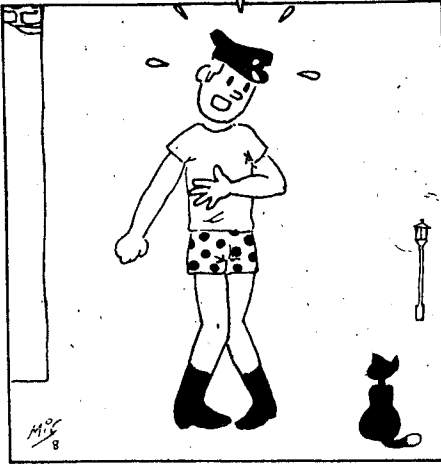
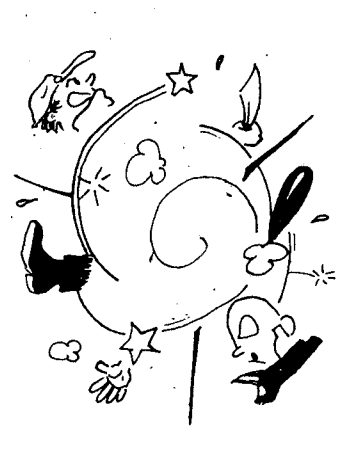
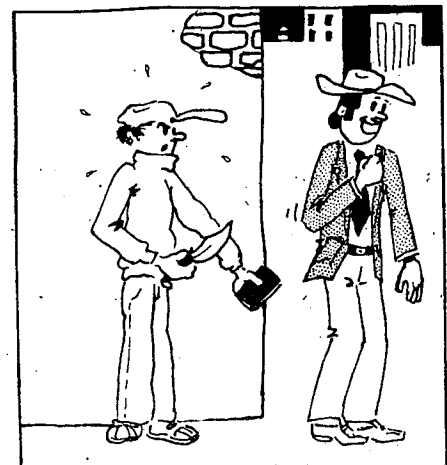
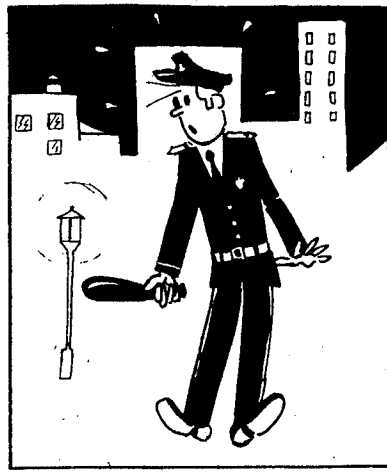
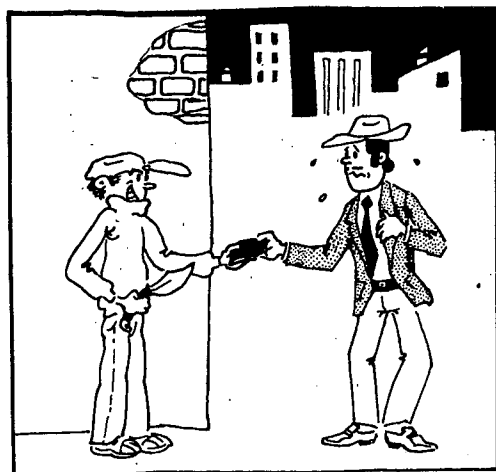
Les experiències dels astronautes i les seves observacions han donat feina als astrònoms per molts anys. Encara, per exemple, no s'ha aclarit el misteri de la formació de la Lluna, però se sap ja que és tan antiga com la Terra. Tot plegat ha fet avançar molt els estudis sobre el nostre Sistema Solar.

El·l proposava la construcció d'un cohet compost de diversos elements units que s'anirien separant quan el carburant corresponent a cada un d'ells s'hagués consumit. D'aquesta manera el pes del conjunt aniria disminuint i el cohet s'aniria fent més lleuger.

Els cohets es desenrotllaren sobretot per la seva aplicació militar. Els russos, els nord-americans emplearen projectils cohets a la segona guerra mundial. Però foren els alemanys els que avançaren més en aquest camp i, dirigits per Werner Von Braun, aconseguiren de construir un cohet capaç de portar una tonelada de càrrega a centenars de quilòmetres: el V2.

Horitzontal: 1.- Patates. 2.- Acusaré. 3.- leT. Mes.
4.- aromanE. 5.- Gir. 6.- onimile. 7.- Sabater.
Verticals: 1.- Palamós. 2.- Acer. NA. 3.- tutogiB. 4.-
As. Mima. 5.- Tamarit. 6.- Eren. lE. 7.- sesemeR.

Avet Set — Avet Set — Avet Set

Ninotaires d'abans

Joan Junceda

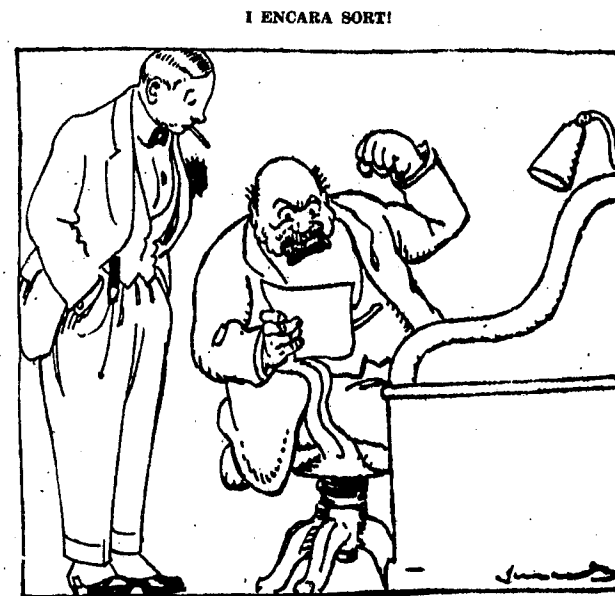
Catalunya és i ha estat terra de ninotaires. Els seriosos catalans, la gent del "seny", han estat sempre gent amiga del bon humor. Hi ha un humor de bona llei i molt català. Un humor que no necessita caure en la

grolleria i el mal gust. D'aquest tipus d'humor en fou un gran exponent en Joan Junceda que, a més d'ésser un gran dibuixant, un extraordinari ninotaire, fou per damunt de tot un home bo. Els vostres pares, potser els vostres avis, es van divertir molt amb els acudits i les historietes d'en Junceda. I sovint els seus dibuixos els van provocar emocions més fones, perquè per ells tots sols, o il·lustrant contes i novel·les (sobretot les d'en Folch i Torres), tingueren un contingut moral i patriòtic i, particularment amb "En Patufet", col·laboraren a la formació, ben catalana i cristiana d'algunes generacions. En Junceda, que va néixer a Barcelona el 1881, moria a Blanes l'any

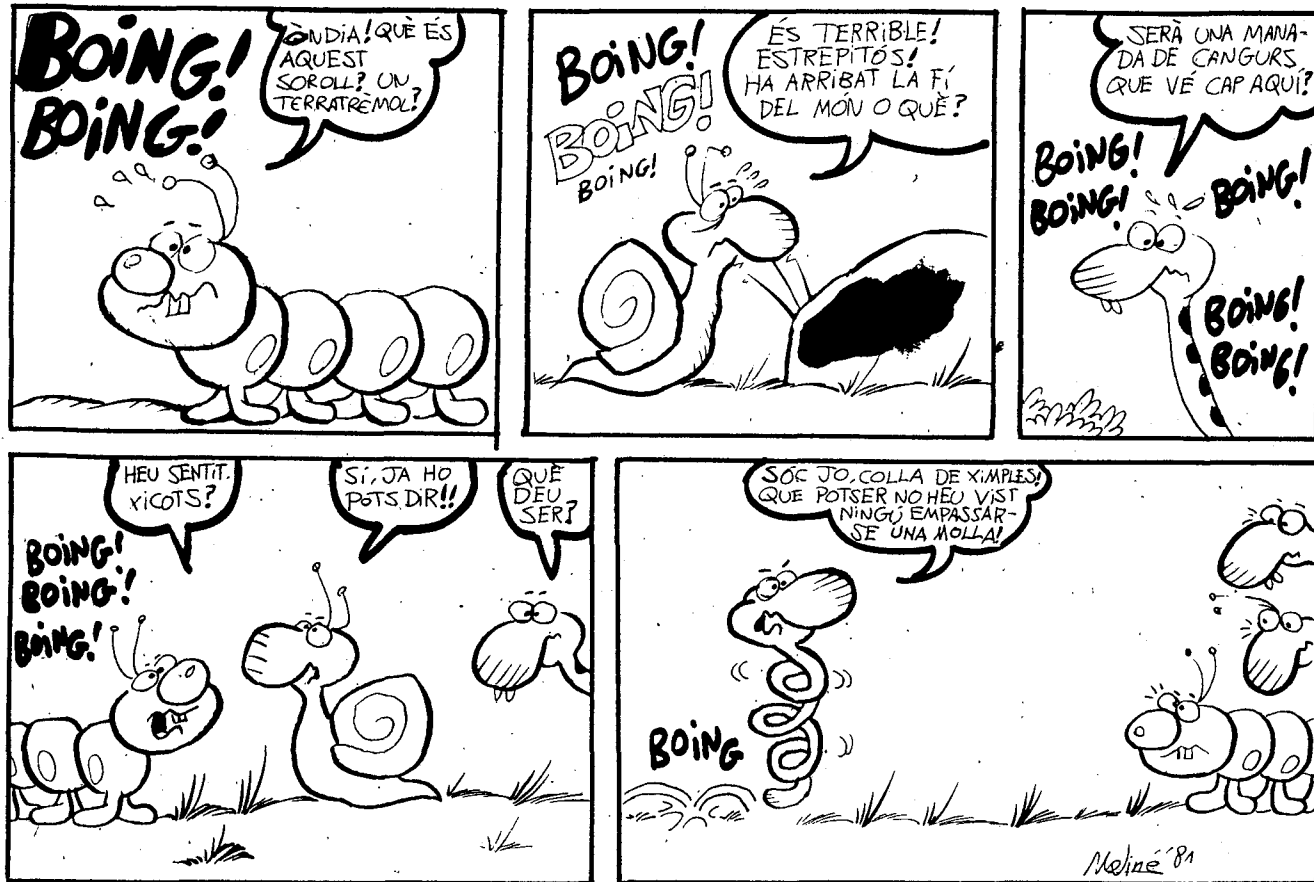
1948, en un moment difícil, veient estroncada la seva obra de tants anys. Per tot això hem volgut començar aquesta sèrie dels "ninotaires d'abans" amb uns ninots d'aquest home que considerem com un dels nostres més grans dibuixants.

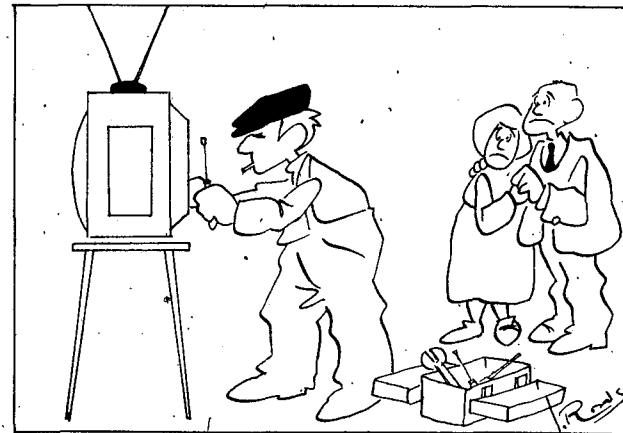
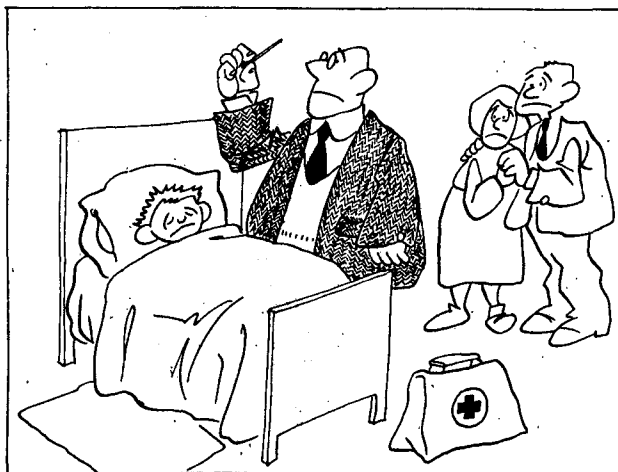
—Molt bé, Mestre, molt bé! D'això se'n diu conèixer l'instrument!
—Així sí. El sonet de molt petit: de quan només era un violí.

—No! un altre compte? Els teus estudis em van resultant una mica massa careta.
—Doncs, papà: cabalment sóc dels que estudien menys.

Actuolits

Avet Set eslips per a nenes i nens

L'EIXERIT

ANY II

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

73

L'Excursió

Fa pocs dies, les classes dels "esparvers" i dels "isards" varem anar d'excursió. És bonic anar d'excursió, oi? L'oncle Pep em regalà una motxilla d'allò més maca, i a la vigília, tot el dia vaig estar fent la murga a la mare perquè me l'omplís amb forces coses per menjar i beure. M'hi va posar un sandvitx de pa amb tomàquet i truita de patates (si sabessiu com m'agrada la truita de patates!), i un altre de pa amb tomàquet i pernil dolç, un paquet de galetes, tres pomes, una cantimplora amb vi i gasosa i mitja bossa de "magdalenes". (Jo no sé què ho fa, però quan vaig d'excursió, tinc una gana!).

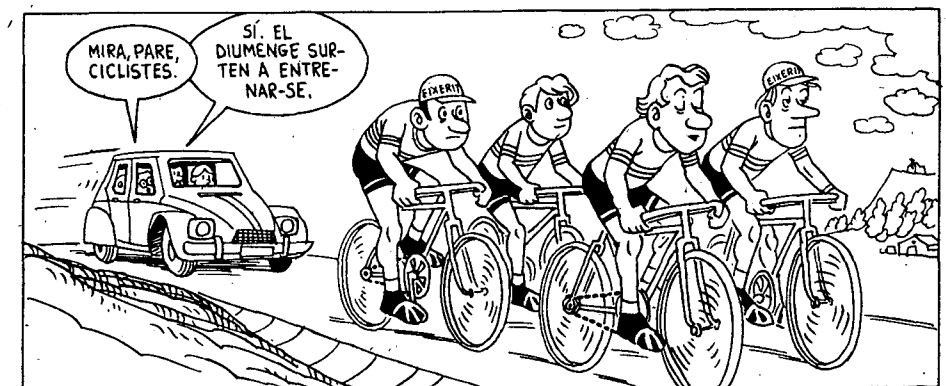
L'autocar era gran, espaiós, amb unes grans finestres de vidres colorejats. Durant el trajecte un professor parlant pel micro de l'autocar, ens explicava coses dels llocs per on passàvem: pobles, muntanyes, vegetació, conreus etc. Jo vaig prestar-hi molta atenció perquè em penso... em penso que un altre dia ens faran fer una redacció explicant tot el que hem vist.

Hem anat a un poblet bonic de debò. En el camp d'esports hem jugat un partit de futbol. Els isards ens han guanyat per 3-1; però ens hem divertit molt. Després hem anat a dinar a una font. Havent dinat, hem cantat cançons acompanyats per flautes.

A la tornada, se'ns ha fet fosc a mig camí. Passant per la carretera vora el mar vàiem, allà lluny, les llums de les barques que pescaven, i tota la lluminària dels poblets. Era bonic de debò. Dos o tres nois han explicat acudits pel microfon, i així, gairebé sense adonar-nos-en, hem arribat a casa contents i enriolats.

L'EIXERIT

La familia Moixó

PICANYOL

Avet Set eslips per a nenes i nens

Les històries de l'avi Pep

(Rondalla popular
eivissenca)

Ja fa molt de temps que
en un bosc de ses monta-
nyes d'es nord, vivia un
formós cérvol que estava
molt lloat amb es seu banyam.

Cada dia es passava hores
i hores mirant-se dins de ses
aigües d'un clar llac; i deia...

—Oh que pulides (pre-
cioses) són ses meues ba-
nyes, amb elles puc enamo-
rar qui vulgui, no hi ha nin-
gú tan esbelt, que tengui
unes banyes tan brillantes,
tan fines, i d'un color tan
net com ses meves.

I en canvi, —va dir amb
veu despectiva— mira
aquestes cames tan lletges,
espellades i tan primes que
semblen garrots, de què em
serveixen?

Un bon dia van arribar a
aquell bosc, uns caçadors
que anaven en busca de
cérvols o de qualsevol altre
animal, (eren aquella mena
de caçadors que crec que es
diuen "furtius"). I bé, com a
caçadors van arribar a un
llac d'una bellesa enlluer-
nadora, ple d'arbres, de
cascades altíssimes, i d'ai-
gua molt neta.

De cop, van haver-hi
quelcom que els va deixar
parats. Van veure una pre-
ciosa bèstia de Déu... és
nostre cérvol que estava
com sempre enirant-se es
seu banyam dins ses aigües
d'es llac. Tan sorpresos va
deixar-los que van decidir
caçar-lo.

Sa fáula d'es cérvol

Es cérvol que va veure
ses intencions, va començar
a córrer, per entre aquell
espès bosc, i, de sobte, al-
guna cosa el va aturar. Què
podia ser? Va mirar cap a
dalt i... què va veure?... que
ses seues pulides banyes
s'havien embolicat entre
ses branques d'un bedoll
(abedul). Es cérvol es va
plànyer.

—Si m'hagués cuidat
més de ses meues cames
que són útils, i menys de ses
meues banyes estaria ara
lliure.

Ja en aquest moment ses
lamentacions no li sevien de
res i tot seguit va caure baix
de ses mans d'es caçadors.

Avet Set — esllips per a nenes i nens

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

Jesús, volent espavilar i treure la son de
les orelles als qui volien ser deixebles
seus, explicà un exemple: Un home impor-
tant havia d'anar-se'n per una llarga tempo-
rada, lluny del seu país. Cridà als qui li
portaven els negocis. A un li donà 5 milions,
a l'altre 2 i a l'altre 1. Els dos primers
s'espavilaren i en guanyaren l'un 5 més i
l'altre 2 més. El qui n'havia rebut un
l'amagà ben amagat per no perdre'l. Quan
l'amo arribà, els cridà i digué: Vejam, nois,
com ha anat això? Als dos primers els digué:
Molt bé, noi, estic molt content. Us assegu-
ro que tindreu una bona recompensa.

Quan arribà el que havia amagat els
diners, deia a l'amo: Oh... ja veureu... jo...
com que vós sou tant exigent, vaig pensar, i
si perdo els diners? L'amo digué: Per això
mateix, i què has fet tot aquest temps?
Mentre els altres treballaven, tu feies el
gandul? Mira noi, la gent gandula i peroso-
sa, no m'interessa. I va acomiadar-lo.

La nostra vida, la nostra fe, el
poder pensar i fer coses, són dons
que Déu ens ha donat. I Déu
espera que aquests dons donin els
seus fruits.

El mossèn

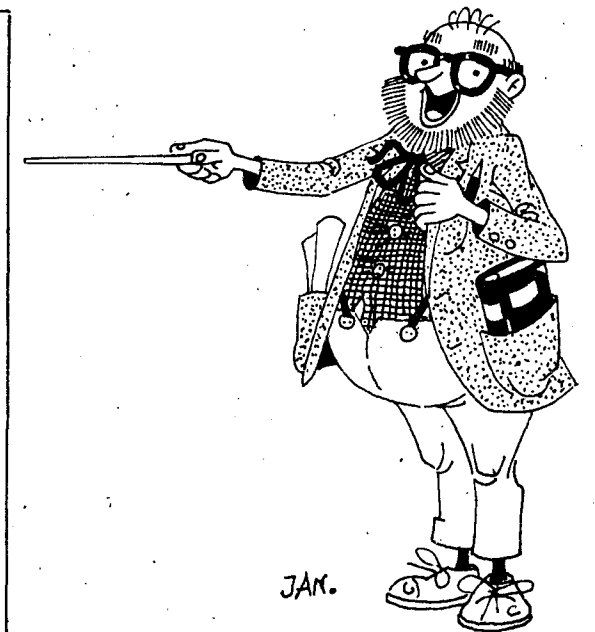
Les lliçons de mestre Jan

No es pot dir:

No ho adivines
Les almenes del castell
Botiga d'antiquitats
Sense aspavientos
Es un ballarí famós
Una bandeja de plata
Obre el caixó de la taula
M'agrada el caldo
Això són fàbules

S'ha de dir:

No ho endevines
Els merlets del castell
Botiga d'antiquitats
Sense escarafalls
Es un ballarí famós
Una safata de plata
Obre el calaix...
M'agrada el brou
Això són fables

JAN.

Per una catequesi sobre el sacrament de la confessió

Hi ha qui manifesta la seva sorpresa davant el fet que actualment tanta gent vagi a combregar sense haver-se confessat. Naturalment, els qui pensen així generalment són persones d'una certa edat que en la seva infantesa o adolescència havien sentit dir que cal confessar-se abans d'anar a combregar. Cal recordar que encara que molts educadors, fins i tot sacerdots, hagin instruït la gent en aquest sentit, mai cap prescripció de l'Església no ha obligat a confessar-se abans de combregar aquell que només tingui en la consciència pecats lleus. És cert que en altre temps era recomanada la confessió freqüent (el codi del dret canònic, per exemple, recomana d'una manera indirecta als religiosos la confessió setmanal).

Avui els educadors religiosos no insisteixen tant (o gens) en la freqüència de la confessió. Recorden que ningú no té obligació estricta de confessar un pecat venial (és veritat que el canó 906 del codi del dret canònic obliga a la confessió anual amb vista a la comunió pasqual, però els intèrprets fan veure que tal obligació només es dona en el cas de l'existència de pecats greus). Dels pecats venials (si volem conservar la nomenclatura tradicional, que reposa damunt la realitat, puix que val la distinció entre pecats més o menys greus, dits també mortals, i més o menys lleus, venials) podem fer-ne expiació de diverses maneres, no necessàriament pel sacrament de la penitència. Ara, això sí, també podem ser objecte d'aquest sacrament.

Quan vegis que molta gent va a combregar sense haver-se confessat (encara que no sempre et constarà amb certesa si la gent que veus s'ha confessat o no), no et sorprenguis, doncs. Val més combregar sense haver-se confessat (de pecats lleus, naturalment) que deixar de combregar. L'aberració és passar molt de temps sense rebre la comunió (no diguem: deixar de complir amb el precepte greu de la comunió anual de la Pasqua) per tenir dificultat de confessar-se (pensa que quan aquesta dificultat és veritable o quan hi ha impossibilitat immediata de confessar pecats greus, pots anar a combregar mentre, sentint-te penedit, tinguis la intenció formal de confessar-te així que se'n presenti l'ocasió).

De tota manera, confessar-se de tant en tant, fins i tot quan no n'hi ha estricta necessitat, és recomanable, ja que rebre un sacrament és un enfortiment espiritual; i confessar-se a intervals més o menys fixats (en les vigílies de les festivitats, per exemple) pot ésser una autodisciplina saludable i un honor que hom fa a Déu.

Alexandre Olivar,
monjo de Montserrat

La Bíblia a l'abast

Elogi de la bona esposa

(Pr. 31:10-13. 19-20. 30-31)

El recull de sentències que coneixem amb el nom de llibre dels Proverbis es clou amb un capítol, que no deixa de ser sorprenent, dedicat a la dona. A la dona com a mare (versets 1-9) i a la dona com a esposa (versets 10-31). Val la pena de llegir-lo enter i amb atenció. Hi aprendrem lliçons que hi ha qui es creu que ha estat la nostra edat que les ha dictades. El feminisme ve de lluny, malgrat que no sempre s'hagi escoltat la seva veu, tant en el camp profà com en el religiós.

El leccionari del diumenge trenta-tresè de durant l'any ens fa llegir, a la primera lectura bíblica, la segona part del capítol. Es tracta d'un poema dedicat a la bona esposa. Escrit en acrostic —o sigui fent que el primer vers de cada díptic comenci amb una de les lletres de l'alfabet, o més exactament de l'alefat hebreu— ens diu que l'èxit dels homes que es creuen els amos i senyors del món moltes vegades té la seva arrel més pregonada en el saber fer d'una dona: l'esposa, la mare, l'ànima de la família, per més que l'home se'n digui el cap. No deixa de tenir el seu sentit de subtil ironia l'elecció d'aquest fragment el mateix dia que en l'evangelí se'ns fa llegir la paràbola dels talents —o dels béns i milions segons el leccionari català—, en la qual una part de la humanitat —aquí és un home— és tractada de dolenta i de gandula i condemnada a la foscor de la no comunió. Si hi ha homes així —i n'hi ha—, resulta que també hi ha dones que saben estar al seu lloc i aguanten la casa amb tot el que aquesta expressió vol dir en el seu sentit figurat i real. Res, doncs, de discriminació dels sexes. Cadascú respon pel que realment és i val.

Força i dignitat són el seu vestit distintiu

El poema s'obre amb una exclamació ponderativa (verset 10). No es tracta de cap manifestació pessimista, com si diguéssim: de dones així no n'hi ha, o són raríssimes. Simplement s'afirma que valen més que qualsevol tresor. Són les que fan la felicitat del seu marit (versets 12 i 23), que hi descansa i hi confia (versets 11 i 29). La dona ideal es mostra una bona mestressa de casa: estima i fa feliç el marit, vetlla per tot, és feïnera, caritativa. Però sobretot és una bona administradora del patrimoni familiar. Per això, **força i dignitat són el seu vestit distintiu, i espera somrient el dia de demà** (verset 25). Se li reconeix encara una altra qualitat: **Obre la boca per parlar amb saviesa, i el seu llenguatge és doctrina de pietat** (verset 26). No és estrany que el marit i els fills en proclamïn l'elogi (versets 28-29). El poema es desenrotlla en un pla que podríem dir de saviesa natural.

Les virtuts i qualitats que es prediquen de l'esposa ideal són comunes a persones creients i no creients. El verset 30, però, ens diu que la fe i el temor de Déu són els principis que fan fruitar de bones obres la vida d'aquestes dones i de totes les persones. No són la bellesa ni l'atracció física les que ofereixen valor a una dona, ja que no són res més que aparença i realitat fugissera: la que val tots els

elogis és l'esposa que creu en el Senyor. Tota la família, cadascun dels seus membres, ha de ser creient i col·laborar a l'educació de la fe dels altres. Però la mare és com la llàntia que il·lumina tothom i no s'apaga mai, vençant proves i tribulacions, i mostrant molt clar que la fe fa forta la feblesa de les persones humanes.

Dediqueu-li cants pels fruits del seu treball

La lectura de la paraula de Déu ens ha de fer reflexionar sempre sobre les condicions de la nostra vida per a il·luminar-la des de la fe. Llegiu, si us plau, la història del nostre país, dels nostres pobles, de cada família: hi veureu molts homes il·lustres, certament. Però darrera de cada home, il·lustre o no, hi trobareu sempre una dona. No ens agrada proclamar-ho, però la nostra història i les nostres hisendes les han fetes les dones. Fins i tot a l'Església passa també així: quants ministeris reals no fan les dones? Certament no són ministeris ordenats. Per què? Però són ministeris eficaços, que aguanten moltes coses. ¿Per què no ho reconeixem clarament i avancem amb decisió pels camins complicats dels condicionaments històrics i socials, cap a un replantejament veritablement teològic i pastoral de la igualtat ministerial de tots els fidels? **Dediqueu-li cants pels fruits del seu treball: que la seva obra l'elogii davant de tot el poble** (verset 31).

Josep M.ª Aragonès

Catequesi dels signes

XXXIV. El misteri pasqual realitzat en el temps i en la història

Que es fa present i es realitza en nosaltres.
I ens condueix vers el futur etern de Déu.
EL MISTERI PASQUAL DE JESÚS és el centre de tota la seva vida.

de tota la vida de l'Església.
de tota la nostra vida.
de tot l'any litúrgic.
de tota la història de la salvació.
Totes les festes de l'Església estan relacionades i centrades en l'eix de la PASQUA DEL CRIST. Tota la nostra vida, i la història mateixa que es realitza en el temps, té el seu compliment en Jesucrist mort i resucitat.

EL MISTERI PASQUAL a través del temps s'insereix en la vida de l'home creient, sobretot en els moments "forts" de l'any litúrgic, de tal manera que, coincidint amb el cicle solar, la celebració pasqual penetra el ritme fonamental de la vida humana.

L'home viu en el temps i en la història.
El cristià es mou entre el temps i el Misteri.
Déu, pel seu fill Jesucrist, ha entrat en el temps i l'ha santificat.

L'home creient sap que a través del temps pot descobrir i viure el Misteri salvífic de Déu.

EL PAS del temps al misteri.
del món a l'eternitat.
de la història a la transcendència.
de la mort a la VIDA.

ÉS LA REALITZACIÓ, EN L'HOMME CRISTIÀ, DEL MISTERI PASQUAL.

REALITZAT JA EN CRIST.

A través de l'any litúrgic s'actualitza i es realitza el **MISTERI PASQUAL** en nosaltres:
No és un record del passat.
Es l'actuació de la salvació "ara" i "aquí" en cada u de nosaltres.
Es un record del passat històric-salvífic.

F. Xavier Parés

Diada anual de "Germanor"

Aquest diumenge se celebra la diada anual de "Germanor". Ha semblat oportú triar un diumenge a l'any i institucionalitzar-lo com a jornada de reflexió sobre el procés actual de renovació de l'economia de l'Església, i per a demanar a tots els cristians una aportació econòmica, segons les seves disponibilitats.

Les fites a aconseguir, si és possible a curt termini, passen per una economia eclesial que sigui suficient (i no escanyada), solidària, autofinançada (i que no depengui de l'Estat o dels poderosos), i alhora portada per tots. Es tracta d'utilitzar d'una manera intel·ligent i evangèlica tots els recursos disponibles.

Fons comú diocesà

La seva creació ha trencat el tancament entre unes i altres entitats diocesanes, siguin parròquies o altres institucions. És un mecanisme de comunicació que fa solidari a tothom. En el nou fons, tots —parròquies i organismes— hi posen una part dels seus recursos, que són distribuïts després segons les necessitats de cadascú. Ara bé, no es fusiona tot en una unitat amorfa, ja que cada unitat manté la seva economia pròpia. El fons comú articula i agermana els nuclis pastorals i les comunitats, però sense confondre-les.

Destinació dels recursos

Els recursos del fons són destinats a la retribució dels sacerdots i diaques, uniformada en funció dels criteris següents: hores de dedicació, responsabilitat, necessitats de caràcter personal o familiar, quilometratge per a les zones rurals.

També són destinats a ajudar el finançament dels serveis diocesans no autònoms, com els de catequesi, pastoral obrera, pastoral universitària, apostolat seclar, facultat de teologia, etc.; a ajudar les parròquies que no obtenen els

recursos mínims per a subsistir i poder treballar com cal; a la creació de parròquies en barris de formació recent i a la creació d'un fons per a assegurar l'autofinançament de la diòcesi.

Prop de mil persones s'han incorporat a l'administració econòmica de l'Església, entre elles molts laics. Aquests s'encarreguen, en molts casos, de l'economia de les parròquies, tot reunint-se dues o tres vegades l'any per tal de bescanviar criteris i experiències.

Conèixer la situació real

Una altra actuació ja realitzada ha estat la introducció de nous instruments per a conèixer l'estat de l'economia diocesana; primerament l'inventari (realitzat en un 90 per cent) i els nous mòduls comptables unificats per a les parròquies i altres institucions diocesanes.

Quant a la contribució que es demana als fidels, el delegat episcopal d'economia, Antoni Bascompte i Barlabé, fa referència a cinc punts: primer, una presa de consciència; segon, que creixi la incorporació dels laics a la gestió econòmica; tercer, una acció crítica que ens permeti de saber com ho hem de fer millor; quart, l'aportació dels recursos necessaris; cinquè, que en fer tot això s'hiposi la màxima il·lusió.

Finalment el delegat episcopal demana que cada una de les famílies que ara ja van a missa el diumenge aportés 250 pessetes a la setmana. Així quedaria resolt, a Barcelona almenys, el problema de l'autofinançament i molt possiblement es podria ajudar a d'altres diòcesis.

Estructura actual

L'economia de l'Església Universal és, en realitat, un conjunt d'entitats amb economies extremament autònoms (Santa Seu, Conferències Episcopals, diòcesis, Ordes religioses, parròquies, monestirs, etc.) l'únic punt coincident de les quals és que estan sot-

meses a unes autoritats tutelars (Santa Seu, diòcesis, províncies religioses, etc.).

Pel que fa a la diòcesi de Barcelona, podem dir que la seva economia (que no comprèn la dels ordes, congregacions, i instituts religiosos, de dret pontifici, així com tampoc de les institucions de caràcter supradiocesà) és una federació d'economies: la de la mitra, la de cada una de les parròquies, la de cada una de les entitats diocesanes dotades de personalitat jurídica, la de moltes entitats que no gaudeixen d'aquesta personalitat, etc. Des d'un punt de vista jurídic, aquestes economies estan relacionades en tant que subjectes a la tutela del bisbe, de qui poden rebre inspeccions, i de qui han d'obtenir determinades autoritzacions; aquesta autorització ha d'anar acompanyada de la d'altres organismes (consell d'administració, capítol catedral).

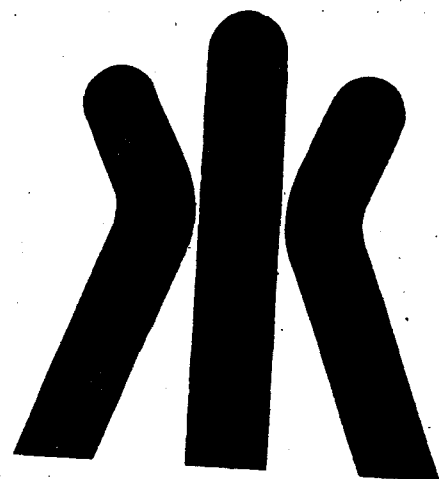
L'estructura econòmica de l'Església

Notes històriques.

L'Església ha tingut sempre estructura econòmica. A vegades reixida. A vegades no tant. A vegades a favor de l'Evangeli. A vegades destorbant-lo.

Trobem estructura econòmica en l'Església del temps de Jesús. Aquelles dones que el seguien de lluny i els servien, a ell i els deixebles, aquells amics que els oferien la taula i la casa, i aquells homes i dones que els donaven almoines, constituïen, tots, la primitiva estructura econòmica de l'Església. Aquesta ens hauria de recordar sempre el valor purament instrumental, en l'Església i a tot arreu, dels diners.

L'estructura econòmica va canviant amb els temps. Les antigues aportacions dels amics es van complementant o, a voltes, substituint amb aportacions imposades i amb donatius dels poderosos. Són èpoques en què l'Església assumeix importants funcions socials que requereixen abundants mitjans materials.

L'OPERACIÓ GERMANOR

Reordenació de
L'ECONOMIA DIOCESANA
a Barcelona

Cenyint-nos a Espanya, l'Església esdevé propietària d'un extens patrimoni, amb les rendes del qual —així com amb les almoines, delmes i altres aportacions dels fidels— finança (autofinança) les seves activitats evangelitzadores, assistencials i culturals.

Les lleis de Mendizábal (primer terç del segle XIX) arruïnen aquest patrimoni i l'any 1851, per concordat, l'Estat s'obliga a aportar a l'Església unes quantitats anyals en concepte d'indemnització. Aquesta situació és ratificada pel concordat de l'any 1953 i continua fins a la signatura, el dia 3 de gener del 1979 dels nous convenis santa seu-Estat espanyol.

En el conveni sobre afers econòmics s'estableix que l'ajut econòmic de l'Estat reves-

tirà dues formes: l'una, permanent, que consistirà en un tracte fiscal beneficiós per a l'Església, semblant al que concedeixen la major part dels Estats del món occidental (en realitat, el tracte que s'aplica a l'Església és el mateix que es dona a les entitats benèfiques, i per tant, no és un privilegi); i l'altra, transitòria, que consistirà, primer, a assegurar durant un temps (1980, 1981, 1982, 1983, 1984 i 1985) un lliurament dinerari a l'Església semblant al que rebia l'any 1979; i després, a lliurar-li la quantitat que resulti de l'anomenat sistema d'assignació tributària (En virtut d'aquest sistema, el contribuent que ho desitgi podrà demanar a l'Estat que un petit tant per cent —avui encara per determinar— de la quota que de tota manera ell, el contribuent, ha de pagar a Finances —tant si fa ús com si no en fa, d'aquest dret—, passi a l'Església).

L'assignació tributària que, noteu-ho bé, és ja un sistema d'autofinançament de l'Església a través de l'acció recaptadora de l'Estat, s'acaba quan l'Església, després d'un temps prudent per a reorganitzar la seva economia i conscienciar els seus fidels, declara assolit el seu propòsit, solemnement proclamat en el conveni sobre afers econòmics, d'aconseguir per ella mateixa els recursos necessaris per a satisfer les seves necessitats. L'Església tornarà aleshores al sistema tradicional d'autofinançament. I en la circumstància actual de les nostres Esglésies, mancades de patrimoni importants, això vol dir que tornarem a empalmar —amb les òbvies diferències que es deriven del fet que vint segles no passen endebades— amb el sistema econòmic de les Esglésies primitives que es basava en la lliure aportació dels "amics de Jesús".

Dades estadístiques

Respecte a l'any 1980, les despeses del funcionament de la diòcesi, expressades en milions i agrupades per activitats, han estat les que segueixen:

Acció pastoral	785,1	64,7 %
Acció assistencial	205,5	16,9 %
Formació i estudi pastoral	153,9	12,7 %
Acció cultural	59,0	4,8 %
Serveis administració	59,0	4,8 %
Total 1980	1214,2	100,0 %

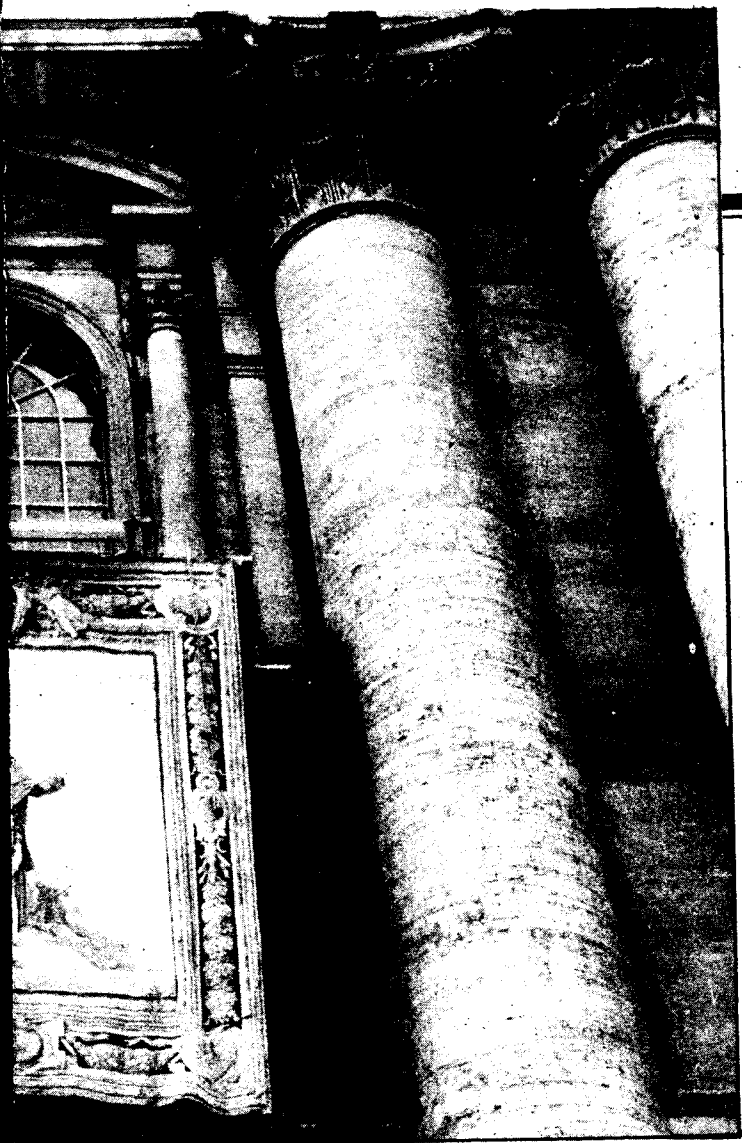
Aquests diners han sortit de:

Aportacions dels fidels	855,8	70,4 %
Subvencions (estatals i altres)	243,5	20,0 %
Rendes patrimonials	59,4	5,0 %
Préstecs (a retornar)	55,5	4,6 %
Total 1980	1214,2	100,0 %

Sempre respecte al 1980, és significatiu també que es desglossin les despeses de la diòcesi a partir de la seva naturalesa. En efecte, se'n dedueix, entre altres coses, que l'Església dedica a despeses de personal només un 34 per cent del seu pressupost.

Despeses de personal	412,2	34,7 %
Despeses financeres	14,5	1,2 %
Impostos i taxes	2,4	0,2 %
Desp. subministraments i de subvenció	556,7	45,8 %
Inversions (nous temples)	208,7	17,2 %
Devolució de préstecs i dipòsits	10,7	0,9 %
Total 1980	1214,2	100,0 %

Claudina Thévenet

Instrucció als humils

l'esperança, avui apa-
Amb la seva vida ens
ables valors. Ens parla
eu; d'ideal, en un món
de perdó i d'amor, en
pròpia entrega, en un
pisme i que té por de
estimar.

se'ls proporcionava un tre-
ball. Claudine obrí telers
per al teixit de la seda i
oferir un mitjà de vida. No
és beneficència, és promo-
ció humana i cristiana, all-
iberament de les influències
tràgiques que amenaçen la
seva personalitat. Amb el
producte del treball s'obrien
unes llibretes d'estalvi que
permetien una vida indepen-
dent i digna a la sortida de
la Providència.

Una nova família religiosa

Amb la creació de la segona
Providència la nit del 5
d'octubre del 1818, naixerà
una nova família religiosa
en l'Església, que els dona-
rà continuïtat.

Les nenes augmenten.
Sap que les d'un ambient
social més acomodat no es-
tan més afavorides, en quant
a formació cristiana, que les
de la classe obrera. Dona de
cor universal i, a la vegada
previsora, Claudine intueix
que aquest nou camp d'ac-
ció apostòlica pot ajudar,
econòmicament, a consoli-
dar la Providència i potser
també al rellevament de les

primeres companyes. Obre
un pensionat i comença una
nova activitat: la segona en-
senyança.

La caracteritza l'amor a
les joves, vol construir amb
elles una societat diferent,
més justa, més humana.
Des de l'Evangeli fa una
conversió de valors.

"És que potser la nova
Beata no continua essent
un model de vida evangèlica
i religiosa per a aquells que
es consagren a l'educació
de la joventut en l'Església i
seguint les seves directrius?
Les intuïcions i mètodes
pedagògics de Claudine
Thévenet segueixen d'atèn-
cions maternals que procu-
ra preparar les noies per a la
vida amb l'adquisició de
competència professional i
iniciant-les gradualment en
les seves futures responsa-
bilitats d'esposes i mares; i
sobretot, educació profun-
dament cristiana perquè no
hi ha més gran desgràcia
—repetia— que viure i mo-
rir sense conèixer Déu."

Per gran goig de l'Esglé-
sia, les filles de la mare
Thévenet avui són més de
dues mil i estan presents a
tots els continents vivint
realment del seu esperit.
Escoles i col·legis, llars de
noies i ancians, pastoral ca-
tequètica i familiar, dispen-
saris i cases d'oració només
tenen un objectiu: el donar
a conèixer Jesús i Maria,
treballant al mateix temps
en la promoció social dels
pobres.

M. P.

Una professora d'un col·legi de Jesús-Maria:

"Abans que la cultura, l'educació de la fe"

Amb motiu de la beatificació
de Claudina Thévenet realit-
zada pel papa Joan Pau II el 4
d'octubre a Roma, acabo de
visitar un dels col·legis de Je-
sús-Maria, mantenint una breu
conversa amb una de les reli-
gioses. M'ha demanat l'anoni-
mat, tant del seu nom com del
col·legi visitat. Mantinc la pa-
raula.

— La religiosa de Jesús-Ma-
ria és cridada a engendrar fills
de la llum per l'exemple de la
seva pròpia vida, de les seves
paraules i del seu lliurament als
altres. Fou aquest l'ideal de la
beata Claudina, la nostra fun-
dadora.

En dir "beata", el semblant
de la meua interlocutora s'om-
ple de goig. Fins ara, la mare
Claudina era "serventa de
Déu". Ara gaudeix de l'honor
dels altars, esperant que en
data pròxima sigui canonit-
zada.

— Per conèixer i estimar a
Crist i la seva beneïda Mare, la
Verge, i això per mitjà de l'edu-
cació a tots els medis socials,
fou l'ideal de la nostra Mare
Fundadora. Tenim col·legis als
barris rics i als barris pobres,
perquè tant els uns com els al-
tres necessitem conèixer el mis-

satge evangèlic. Nosaltres som
cridades, per la nostra vocació,
a aquells que busquen el sentit
de la vida, a aquells que viuen i
moren sense conèixer Déu.

Ara el semblant de la religio-
sa és seriós i els seus ulls es-
guarden l'infinit.

— És urgent que sintonitzem
davant de les realitats d'injusti-
cia per a fer renèixer l'esperança
en el món. I els que més necessi-
ten d'aquesta esperança en el
viure són els joves. Per això la
nostra preferència per la jo-
ventut.

Contràriament al que hom
podria pensar i jutjar, no obs-
tant no és l'escola la missió
prioritària de Jesús-Maria.

— La nostra primera missió
és l'educació de la fe. Per això
tenen prioritat la catequesi, els
moviments juvenils, la pastoral
familiar, els dispensaris a zones
pobres, missions al Tercer Món,
cases d'oració, etc. I després,
—perquè no?— col·legis, esco-
les, internats, residències, etc.

La monja s'excusa. Urgent-
ment ha de començar l'hora de
classe a una de les aules del
col·legi que visito. Les nenes
l'esperen al pati. Amb un enèr-
gic gest totes es posen en fila.
Cada nena passa davant de

l'educadora i li dirigeix una
mirada somrient —és diven-
dres, fi de setmana— o una
amoreta afectuosa. Entren i
van perdent-se passadís en-
dins. Dic adéu a la monja, i
mentre m'en vaig pel camí del
pati-jardí vers el carrer, recor-
do les paraules de Joan Pau II
en la beatificació de la mare
Claudina: "És que mai, l'hora
de treballar amb les mans en-
llaçades per la civilització de
l'amor".

Francesc Gamissans

Thévenet i el seu projecte de dona

En el barri lionès de la Coix
Rousse, a la primera Providèn-
cia, comença Claudina Théve-
net a desenvolupar el seu PRO-
JECTE DE DONA:

— Fer d'elles, dones cristia-
nes, dones de fe, una fe que
il·lumina la vida i li dóna sentit,
que ajuda a actuar lliurement,
que manté els propis compro-
misos. Dones capaces de gua-
nyar-se la vida amb un treball
digne, dones capaces de for-
mar i de mantenir una llar feliç.

I tot això a través d'una pe-
dagogia, la més fecunda de to-
tes, la pedagogia de l'AMOR.

La seva pedagogia, és:

— D'atenció individual a
la persona, perquè l'amor és
sempre personal, com l'amor
del Pare que coneix i crida a
cadascú pel seu nom.

— Preventiva, perquè con-
fia en les possibilitats dels nens
i dels joves.

— D'estímul positius que
allunyen de la competitivitat i
donen a cadascú la possibilitat
de superar-se, i el desig de
realitzar el pla de Déu sobre
ell.

— Que manté un clima de
participació i de col·labo-
ració en la pròpia formació, en
el manteniment del treball co-
mú entre els mateixos nens i
joves; en educar per a la vida en
una organització adaptada a
l'edat i condició, afavoridora
d'un ambient senzill i familiar.

Reunió preparatoria per a la "Campanya contra la fam" a Madrid

500 milions de persones pateixen gana

Només la manca d'acció solidària entre la gent dels diferents països del món pot explicar el fet que cinc-cents milions de persones es trobin afectades pel problema de la mala nutrició. No podem tancar els ulls davant aquesta problemàtica. Per això ens fem ressò del fet que la setmana vinent, —els dies 19, 20 i 21—, hi haurà a Madrid una reunió de totes les delegacions que treballen en la campanya mundial contra la fam.

Hom recordarà que, des de fa vint-i-tres anys és el segon diumenge de febrer quan es fa la col·lecta per a recollir diners que permetin de pal·liar aquesta problemàtica.

Entre els actes que se celebraran en aquestes diades, destaquem que la delegació de Barcelona presentarà el film "Recortes del siglo XX". S'hi expliquen alguns projectes, ja realitzats per espanyols, que han estat possibles gràcies als diners aportats per la campanya. Tampoc no voldríem oblidar, en aquesta referència del que seran les diades, la ponència que sobre el tercer món presentarà el pare Martín Descalzo. Aquesta sessió finalitzarà amb una exposició

del comitè executiu sobre la seva gestió.

Un altre dels temes tractats serà la campanya del 0,7% que desenvolupa Justícia i Pau amb la intenció d'aconseguir una sensibilització del govern espanyol envers la problemàtica del tercer món. Els membres d'aquesta entitat demanen que les forces polítiques de l'Estat espanyol proposin i aprovin un projecte de llei que, a partir del 1983, destini un 0,7% del producte nacional brut als països més necessitats segons el seu nivell de rendes. Es demana, així mateix, que la distribució del fons sigui controlada per un consell designat per les Corts i que inclogui parlamentaris i membres d'organitzacions no governamentals dedicades a la cooperació internacional.

Països rics, països pobres

La situació actual, segons la qual molt milions de persones moren de fam cada any hauria de ferir la sensibilitat dels ciutadans dels països més rics. Al nostre món, cinc-cents milions

ciar un diàleg sincer amb els països menys desenvolupats. Dit d'altra manera, els Estats Units pretenen un liberalisme econòmic global en el qual els països més pobres deixin de banda llur animositat contra les inversions estrangeres. Volen potenciar el paper del sector privat en les inversions al tercer món. En canvi, França proposa d'augmentar els ajuts d'organismes com el FMI i el Banc Mundial a les nacions pobres. Consideren que és una manera de superar la recessió econòmica actual, ja que així el tercer món compraria més productes tecnològics al món occidental.

Pel que fa a l'URSS i els seus aliats, es desenten del problema. Afirment que ells no són culpables de les punyents desigualtats que separen uns Estats d'altres, i que és el sistema capitalista el causant d'aquesta situació.

Consideracions polítiques al marge, és evident que caldria una profunda reestructuració de les relacions econòmiques internacionals entre tots els Estats per aconseguir una major justícia distributiva dels recursos existents a escala mundial. Perquè està ben clar que ningú no hauria de passar fam ni cap altra privació; si no fos que un grup reduït de nacions i persones gaudeixen de tants privilegis.

Tomàs Puntí

31 per cent de no creients;
25 per cent de cosmovitalistes

Els universitaris "passen" de la religió

La religiositat dels universitaris als col·legis majors de Madrid ha estat presentada pel seu autor, l'agustí Fernando F. Fernández, al I Congrés de Sociologia, celebrat a Saragossa.

L'enquesta, realitzada els mesos d'abril-juny del 1980, confirma "la gran interdependència que hi ha normalment entre context social i tipus de religiositat". Però cal tenir en compte que l'enquesta només abarca els 37 Col·legis Majors de Madrid, restant exclosos els Col·legis Majors per a estrangers. Es a dir abarca uns 6.000 alumnes, essent una mostra autèntica aconseguida un 6 per cent de la població total estudiada.

L'enquesta remarca el gran contrast que s'observa entre els percentatges corresponents al contacte socio-religiós experimentat pels enquestats durant els anys del seu segon ensenyament, en general, i els que fan referència a l'àmbit universitari, caracteritzat, majoritàriament, segons la seva opinió, per una gran indiferència religiosa-ambiental, remarcant el 92 per cent dels enquestats que les creences religioses no tenen cap o escassa vigència en el context universitari actual.

En quant a nivells de creença i d'increeça en Déu, l'enquesta destaca un 31 per cent com a no creients; el 25 per cent com a cosmovitalistes, i un 43,5 per cent com a catòlics.

Pel que fa referència a la vida futura, no hi creu el 19 per cent dels enquestats, mentres que el 78 per cent creu que hi ha quelcom després de la mort, essent el 13 per cent els qui parlen del cel i de l'infern.

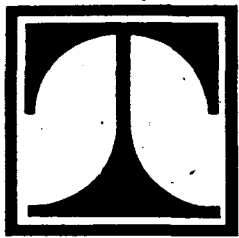
En relació amb l'Església, els que passen de Déu, passen també de l'Església, lògicament, que són el 12 per cent, mentres que un 44 per cent veuen l'Església com una societat, i només un 40 per cent l'enten com a comunitat, que és el grup dels cristians més conscients.

En quant a l'assistència a la missa dominical, els enquestats diuen que un 53 per cent només hi va ocasionalment; un 25 ho fa habitualment; i un 20 per cent es declara increient.

Preguntats també per la seva opinió sobre l'ensenyament de la religió a la Universitat, els enquestats dels Col·legis Majors de Madrid han opinat que no ha d'existir (16 per cent); que ha d'ésser 'opcional' (44 per cent); que ha d'haver-hi una Facultat de Teologia (31 per cent); que segueixi com fins ara (6,5 per cent) i que sigui obligatòria per a tothom (2,5 per cent).

DECORACIO
COMERCIAL

TORRES
DECORADOR COL·LEGIAT
núm. 43

BOTIGUES DESPATXOS

TOTA MENA DE NEGOCIS

Gran Via 688 - Tel. 225 62 32
Barcelona-10

de persones estan mal alimentades, vuit-cents milions són analfabets, mil cinc-cents milions no reben les atencions mèdiques indispensables, set-cents cinquanta mil moren cada mes a causa de malalties provocades per l'aigua impura, dos-cents cinquanta milions de nens menors de catorze anys no tenen escola. Són dades, totes elles, prou eloqüents perquè ens adonem que els recursos estan molt mal repartits.

En les ocasions en les quals s'ha volgut establir un diàleg entre països rics i pobres, com ha estat el cas recent de la conferència Nord-Sud, de Cancún, s'ha vist que costa d'arribar a l'entesa. Els punts de vista no són quasi mai coincidents.

A Cancún s'han expressat dues diferents posicions dels països rics. Mentre els Estats Units es mostren rebecs a revisar l'ordre econòmic internacional mitjançant negociacions globals, França semblava predisposada a ini-

Un 80 per cent dels ancians són atesos per religioses

S'ha celebrat a Madrid el primerencontre de delegades provincials d'ancians, convocat per la Federació Espanyola de Religioses Sanitàries (FERS), amb la finalitat de prendre consciència de la seva missió en el món de la tercera edat i les exigències que actualment té aquest apostolat assistencial.

Amb aquest motiu, la secretària general de la FERS, la germana Encarnació, filla de la caritat, ha declarat que actualment un 80 per cent dels ancians acollits en institucions benèfico-socials són atesos per religioses, a Espanya. "La societat —ha dit— comença a canviar el seu concepte de tercera edat. Els partits polítics comencen a tenir en compte la tercera edat, però no com a persones. Les religioses sanitàries volem anar directament a la persona. No cal fer projectes polítics aprofitant la situació d'aquest món indefens".

Preguntada sobre el projecte de democratització dels centres de la tercera edat, presentat pel PSOE, la germana Encarnació ha dit: "Nosaltres hem de dir que som aquí, i que la democratització és demostrable. Que som les pioneres en aquesta tasca i que ho fem principalment com a evangelització".

Testimoni

Quatre hores amb Lech Walesa

Jean Gélamur, president de Bayard Presse i director de La Croix ha escrit en aquest diari de París les seves impressions personals sobre Lech Walesa, captades durant la visita del capdavanter de Solidaritat a Bayard-Presse, el dia 17 d'octubre. Hem cregut interessant reproduir-lo.

¿Com és que aquest home menut (que maliciosament em retreu que jo sembli més gran que ell en la fotografia), viu com la pólvora, actor incomparable, ple d'humor i d'imprevisibles sortides, tant content, en la seva pau, però que pot semblar a molts un "simple", sense cultura, sense ciència religiosa ni profana, sense repugnància a ésser la vedette, responent a complexes qüestions amb més destresa que finor, com un home així pot exhalar tan extraordinari magnetisme, atreure vers ell la simpatia i el fervor, donant la impressió que al vèure'l, al retrobar-lo, hom toca l'indecible, allò que és més estrany sobre la terra, la veritat?

És un home de debò, en primer lloc.

Sentint-lo parlar, jo pensava en Gandhi:

"Com seria bo que tots, joves i vells, homes i dones, ens consagressim totalment a la veritat en tot allò que nosaltres puguem fer quan estem desperts, quan treballem, quan mengem, bevem o juguem, fins quan la dissolució del nostre cos faci que esdevinguem un amb la veritat".

Lech Walesa és un home de debò, però també és un home intel·ligentíssim, instintiu, que troba el mot just, molt astut, sorprenent home de comunicació, però intransigent en l'essencial, seguint incansablement el seu camí, animat per un ideal de progrés, de servei, de justícia.

Li proposo una qüestió:

—Què heu assolit en el vostre contacte amb els sindicats francesos?

—Nosaltres hem avançat sobre petites coses, però no sobre els problemes de fons. Els contactes ens han enriquit en un o altre sindicat. Amb el sindicat dels directores (CGC) que hem visitat aquest matí, la discussió ha estat igualment útil. Cal progressar poc a poc, aprendre a conèixer-se, i pensar que un dia

ens retrobarem sobre coses importants.

—Vós no sou un ideòleg?

—No!

La resposta fibla com una fuetada.

—Jo no estic pel comunisme. No estic pel capitalisme. L'un i l'altre condueixen a l'enfilament. Però cal aprendre dels dos costats. Nosaltres tenim necessitat dels països capitalistes. Vers on hem de dirigir-nos nosaltres que vivim en un país comunista, per a trobar el diner i els béns que ens permetin no morir-nos de fam? L'eficàcia i la riquesa dels països capitalistes ens són necessàries. Però nosaltres no volem que el diner detenti el poder i marqui tota la vida social.

També m'ha dit:

—Nosaltres estem sobre la terra de cinquanta a cent anys. Per fer què? Per transmetre allò que nosaltres hem rebut, fent-ho progressar. Si jo he rebut una bicicleta, haig de transmetre un automòbil. Si jo he rebut el senyal de la creu, haig de transmetre el Pare Nostre. Retrocedir és mortal. Conservar, també.

Parlem de la seva responsabilitat com a president nacional de Solidaritat, del pes del seu càrrec.

—Jo no sóc pas un president. Sóc un servidor. La meua funció i la meua responsabilitat només es justifiquen amb el servei que rendixo als altres. Elles soles no tenen cap valor. Però cal anar al fons del que hom és, cal assumir totalment el seu ser.

I aquesta reflexió a propòsit dels signes distintius del sacerdot:

"A mi no m'agrada veure'ls sense res que els distingeixi. Ells han de mostrar-se com els homes que són: homes cridats per a formar-nos i guiar-nos dins la fe. És per això que han estudiat teologia, i cal que hom els pugui identificar.

Si, per aquesta cusa, són xiu-

lats, interpel·lats, empentats i si, entre els testimonis, n'hi ha un de sol que protesta dient que això és una injustícia, aquest ha guanyat. Allò que ells porten en si, és reconegut i progressa".

Inconfortable Walesa...

Brindant, al final del dinar que clourà l'encontre, dona les gràcies i afegeix:

"Avui he escoltat molt belles paraules, molts encoratjaments, moltes paraules caloroses. Jo desitjo que només la tercera o la quarta part d'aquestes paraules esdevinguin realitat i siguin veritablement aplicades per vosaltres".

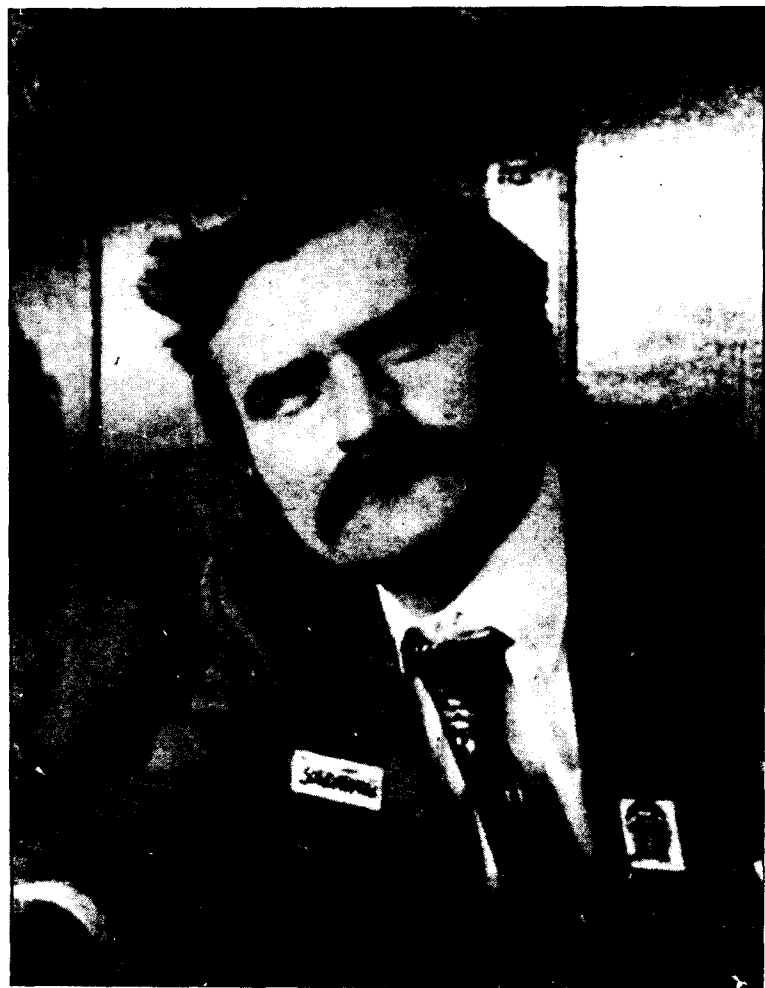
Inconfortable Walesa...

Durant la visita, al mig de tots aquells que acudien a prop seu per a obtenir un autògraf, qui sobre un exemplar de La Croix, altres sobre una fotografia, la invitació, algú sobre la brusa de treball, un obrer de les rotatives va apropar-se-li per fer-li ofrena del seu tornavis, que Lech Walesa pren i col·loca en un trau de la seva jaqueta i continua la visita amb aquest senyal de treball compartit. Sota del tornavis, en un altre trau, porta la seva estilogràfica.

En el moment de premer el polzador durant deu segons que posarà en marxa la rotativa que imprimirà el número 30.000 de La Croix, em diu: "Avui ja no es posa en marxa d'aquesta manera. És suficient tocar sense mantenir el polze. És més senzill". Li responc que la màquina és antiga, i que la futura estarà equipada diferentment. "Si és fàcil de canviar la màquina ràpidament, ¿per què esperar?"

Poc abans d'acabar la visita, m'adverteixen que Rostropovich, el cèlebre violoncel·lista és a l'entrada i que demana per saludar Walesa.

Què fer? Mesuro la dimensió política del pas. Puc introduir aquest exilat a prop del nostre

invitat? Això no pot causar molèsties a Solidaritat?

Walesa responia a les qüestions que li presentaven les persones presents. M'aixeco i vaig a l'encontre del seu adjunt el qual crida un dels seus companys parlant en francès: "Rostropovich és aquí. Desitgeu que es trobi amb Walesa?"

Ni una vacil·lació. "Això no ens molesta de cap manera. Us toca a vós decidir-ho". Aleshores dic que facin entrar el visitant i quan Lech Walesa ha acabat de respondre una de les preguntes, li dic: "Rostropovich és a l'oficina". S'aixeca com mogut per un ressort, s'obre la porta i els dos es fonen en una forta abraçada davant dels emmudits assistents.

Walesa, home lliure entre els homes lliures de Solidaritat!

"La meua veritat us allibera". Aquesta veritat de l'Evangeli, a qui millor aplicar-la que a aquest home pie de te? La te rebuda dels seus pares i que il·lumina la seva vida.

Una fe terriblement encarnada... Que esclata com un llamp que fa mal als ulls però que escalfa.

Lech Walesa un home del "foc

de Déu" davant del qual hom se sent petit!

Jo penso en tots els sanedrins que deuen buscar la manera d'eliminar aquest empipador. I no obstant, veritablement és aquí, lliure i inconfortable, junyit al poble que veu, en ell, un alliberador, endut pel fervor de les multituds, sense comportar-se de cap manera com un fatxenda!

"Aquests són els 'mitjants' que el salven" em deia Etienne Borne. Si, només se salva perquè tothom parla d'ell, perquè l'opinió pot seguir apassionadament el combat de Solidaritat.

Em dol que l'exigüitat dels nostres locals i el desig d'evitar als nostres hostes massa fatiga, ens hagin privat d'obrir Bayard-Presse a tots els periodistes, a tots els fotògrafs, a totes les ràdios, a totes les televisions de la terra!

No pas per parlar del diari que ell visitava i que el rebia! Però per a fer conèixer millor aquest home i el moviment que anima, ja que n'hi ha pocs que treballin com ell, avui, per l'esdevenidor de la humanitat i de cada u d'entre nosaltres.

Jean Gélamur

És el cap de l'Església de la Unificació

Moon, acusat de frau fiscal

Sun Myung Moon, cap de l'"Església de la Unificació" ha estat acusat de frau fiscal segons querella dels serveis dels impostos federals americans, s'ha dit des de Nova York.

M. Moon, 61 anys, que posseeix una casa a Irvington en l'estat de Nova York, ha estat acusat de falses declaracions de renda, els anys 1973/74/75 i de no haver declarat prop de 112.000 dòlars d'interessos procedents dels dipòsits bancaris durant el mateix període. També ha estat acusat de no haver fet un balanç de mercaderies de la seva possessió, d'un valor de 70.000 dòlars en 1973.

El Salvador

Els bisbes catòlics, preocupats per la situació social

"Després de quasi tres anys de violència aguda i de terrorisme, el poble salvadoreny s'ha adonat que els que lluiten pel poder busquen com a objectiu primari els seus interessos o la imposició de llurs ideologies, però no pas el bé del poble". Aquest és un dels paràgrafs de l'informe sobre la situació d'El Salvador, que els bisbes del país han enviat als episcopats de tot el món.

Els bisbes parteixen d'un fet:

el problema salvadoreny és enormement complex per una colla de factors: la injustícia social, que finalment ha sorgit a la consciència general del poble, mercès en part als diferents corrents ideològics que prevaleixen; l'ambició del poder polític per diversos grups; la corrupció, mal endèmic que s'ha aguditzat i generalitzat; l'economia en estat de fallida; els diferents grups polítics en contesa: l'ultraes-

querra marxista amb els seus simpatitzants aglutinats al FDR (Front Democràtic Revolucionari, braç polític) i en el FMNL (Front Farabundo Martí per l'Alliberament Nacional, braç militar comunista); els opositors a l'actual govern civil i militar, els militars, l'ultradreta, que treballa des d'altres països (grans capitalistes que fugiren amb llur capital a viure a l'estranger).

**PIS A
PREMIÀ
DE MAR**

Al camí Rat

(passeig del Mar)
Menjador gran, cuina, bany, dues cambres. Llogament còmode.

De part. a part.

Tf. 217 93 86 de 8 a 10

de vespre.

Sta. Emèlia

Els joves volem que vingui

Certament, la vinguda del Sant Pare a Catalunya va portant cua. Com ja sabeu, els Joves Cristians de Catalunya (Grup Xiroi) van endegar l'abril passat una campanya de recollida de signatures per fer-les arribar a Joan Pau II i així demanar-li la seva presència a la nostra terra.

Era previst que durant l'octubre d'aquest any, amb motiu del IV Centenari de la mort de santa Teresa de Jesús, el Sant Pare visitaria Espanya; però el dissortat atemptat que sofrí el 13 de maig va tallar tota perspectiva de viatge.

Han passat uns mesos i, ara que —gràcies a Déu!— el Sant Pare està restablert, es torna a

parlar d'aquesta tan esperada visita. El grup Xiroi, de Terrassa, prossegueix la seva campanya i molt aviat (el 25 d'aquest mes) marxa a Roma. Allà tindran una audiència amb el Papa, li lliuraran totes les signatures recollides i li demanaran que vingui a Catalunya.

Però la feina no acabarà quan haurem aconseguit que ens visiti: la part més important comença ara, i l'hem de dur a terme fins que arribi. Cal que ens preparem a fons i ens conscienciem per aquest esdeveniment. No n'hi ha prou amb saber que vindrà, esperar-lo i anar-lo a veure quan sigui aquí, sinó que la nostra ha d'ésser una participació molt més

activa. I creiem que la millor manera d'aconseguir tot això és mobilitzar-nos, organitzar trobades de joves arreu de Catalunya que ens portin a aquesta preparació: pregàries, celebracions de l'Eucaristia, jornades per a reflexionar sobre la figura del Sant Pare... Tots els grups de joves que ja hi hagin pensat, o que s'animin a organitzar actes amb aquesta finalitat, que no dubtin a comunicar-nos-ho; des d'aquí procurarem fer-ho arribar a tot Catalunya.

Els joves volem que vingui el Sant Pare. Procurem que, quan ho faci, trobi en nosaltres una joventut entusiasta, que pugui oferir-li una resposta a la seva crida.

A Poblet

VII Assemblea general del MUEC

Cent setanta-cinc joves de les diòcesis de Catalunya i les Illes van prendre part en la VII assemblea general del Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians (MUEC), que se celebrà a les Masies de Poblet (l'Espluga de Francolí) els dies 16, 17 i 18 d'octubre.

L'objectiu principal de la trobada era analitzar la participació i compromís dels membres del MUEC com a creients en el seu medi específic de joves estudiants, i analitzar també la gestió interna del moviment. D'altra banda calia també marcar el treball del nou curs 1981-82. Aquest darrer punt es va estudiar dissabte, i la feina feta va desembocar en tres orientacions catalanes:

a) Aprofundir les opcions militants: veure quin tipus de projecte de vida es té com a fons de la vida quotidiana, i desvetllar la consciència sociopolítica i la capacitat d'anàlisi per a donar més globalitat als compromisos.

b) Aprofundir en el mètode de revisió de vida com a eina de conversió personal i un estímul per a la transformació de la realitat.

c) Enriquir la formació teològica.

En aquesta assemblea es va votar la candidatura presentada per l'equip permanent, que juntament amb els responsables diocesans porta la gestió del moviment durant tot el curs. L'equip va quedar així: presidenta, Cori Casanova; consiliari general, Salvador Pié; responsable iniciació, Cristina Sáenz; responsables Universitat, Carles Llop, Francesc Peremiquel, Jaume Subirana; responsables secundària (batxillers), Gemma Rosell i Fabiola Alegret.

Cal destacar la presència del senyor Enric Puig, director general de joventut de la Generalitat de Catalunya, i de representants de Trobades de Joves de Montserrat, JOC (Joventut Obrera Catòlica) i també internacionals: la JEC (Juventud Estudiante Católica) espanyola i el MCE (Moviment Cristià d'Estudiants) portuguès. Van excusar la seva absència el bisbe de Tarragona, doctor Pont i Gol, i el responsable de joventut de la CET, doctor Moncadas, així com el president del MIEC (Moviment Internacional d'Estudiants Catòlics), fent arribar, però, la seva adhesió als membres del MUEC.

Peregrinació a Montserrat

Fa unes setmanes Terrassa organitzà una peregrinació a Montserrat amb motiu del centenari, com ja és habitual.

Es formaren dos grups l'un a peu, i l'altre amb autocars, o cotxes. Els primers sortiren de Terrassa a la 1 de la nit, i arribaren al monestir pels volts de les 7; eren més de dues-centes persones joves i grans que tenien l'ocasió de veure despuntar el sol a Montserrat.

Juntament amb els terrassencs, hi pujà un bon grup de Tarragona i diverses penyes ciclistes.

Un cop tots plegats hagueren assistit a la missa conventual, foren rebuts al monestir, on els monjos els donaren la salutació i la benvinguda. Seguidament pogueren presenciar l'actuació de "les comparases", com també la dels Falcons, i després la de l'esbart Egarenc, de Terrassa. Acabats els actes, molts dels assistents marxaren a dinar a casa seva i els altres restaren a menjar a la muntanya, on van poder gaudir d'unes bones coques, mel i mató i un temps certament esplèndid.

Programa de "trobades de joves a Montserrat"

"Trobades de joves a Montserrat", ha donat a conèixer el calendari i el contingut dels encontres que durant aquest curs es faran a l'antic monestir romànic de santa Cecília, a uns quatre quilòmetres del santuari de Montserrat.

Com en altres anys, aquests encontres han estat programats, segons les edats, per mitjà de tres equips o etapes: Alfa, Pi i Tau. "Trobades de joves" que l'any passat van complir el 10è aniversari d'existència, és "un servei d'encontre, de fe i de festa per als adolescents i joves de Catalunya.

Monsenyor Helder Camara: La pau no és un somni

Monsenyor Helder Camara, el bisbe brasiler d'Olanda i Re-

NOTÍCIES BREUS

cife, ha marxat d'Itàlia cap a Suïssa. Acabà de passar tres dies a Assís, entremig de dos mil joves arribats de diversos països europeus, en l'avenintesa de les celebracions del vuitè centenari del naixement de sant Francesc.

"Enmig dels joves, he viscut unes jornades entusiastes", declarà. "Els són la confirmació que avui són molts els joves capaços de treballar concretament per la pau i de lluitar contra la fam i la misèria del món fent obrir els ulls als homes de bona voluntat", afegí monsenyor Camara abans de marxar.

"La pau no és un somni, ni tampoc una utopia. Al Brasil sol dir-se que, quan és un sol el qui somia, certament es tracta d'un somni; però quan són molts els qui somien, és la realitat que comença", digué en acabar.

Monsenyor Camara donarà una sèrie de conferències a Suïssa, Bèlgica, Alemanya R.F., Holanda, per retorar al cap d'un parell de setmanes a Roma i partir tot seguit vers el Brasil.

Encontre de joventut a Sant Boi

La vocalia de Joventut del consell comarcal de la Federació de Cristians de Catalunya del Baix Llobregat, organitzà als locals dels Salesians de Sant Boi un encontre per a joves i noies a escala comarcal.

Entre els diversos actes programats destaca sobretot la conferència que hi donà el jove sacerdot franciscà, pare Esteve Sala, conegut per l'entusiasme que desvetlla entre el jovent tot presentant-los un cristianisme autèntic, ni disminuït ni rebaixat.

Amb motiu d'una setmana de predicació —abans se'n deia "novenari d'ànimes"— el mes de novembre passat, a la

parròquia de La Palma de Cervelló, va provocar un ferm interès entre els joves i noies d'aquest poble que li demanaren la seva assistència periòdica per tal de dirigir-los en les seves inquietuds a nivell espiritual. Tasca que ha anat complint satisfactòriament.

Com saben els nostres lectors, la Federació de Cristians de Catalunya anhela de ser la successora de la que fou abans de l'any 1936 la F.J.C., que tant arrela en el jovent de la nostra terra.

Màlaga: Milers de joves en els encontres del Poble de Déu

En acabar el primer període dels treballs duts a terme en els Encontres del Poble de Déu, el bisbe de Màlaga, monsenyor Ramon Buxarrais, ha adreçat una carta als joves participants en un moment, com el d'ara, en el qual tots parlen del passotisme de la joventut. "El fet que bastants milers de joves —diu el bisbe— es reuneixin per veure el que passa, jutjar el que passa i actuar damunt aquesta realitat, amb un anhel de transformar a la llum de Jesús de Natzaret aquesta mateixa realitat, és un goig i alhora un desafiament."

"Un goig en constatar que la joventut viu, sent i continua empenyent un món, i un repte perquè són exigents i aspiren al que és millor."

Segueix monsenyor Buxarrais la seva carta dient que, no obstant no haver tingut tot el contacte personal amb els joves que hauria volgut, sí ha seguit llurs treballs i sobretot ha llegit amb veritable interès la declaració conjunta feta pública pels grups de joves dels encontres, anunciant uns nous valors que serveixin per a reconstruir i transformar el nostre món i predicant el missatge de Jesús com una cosa viva entre nosaltres.

Per tot això, el bisbe els encoratja a continuar en llur treball.

Com fou organitzat el nostre aplec

VIC.— Som un grup de joves que hem organitzat i participat a l'aplec de Vic, amb motiu de la inauguració del vuitè centenari del naixement de sant Francesc d'Assís.

Feia dos mesos que la preparàvem intensament i teníem molta por que no sortís tal com l'havíem pensada... Arribat el moment, la por es va esvaïr davant la resposta de tants joves d'arreu de Catalunya a la nostra crida i al bon temps que ens acompanyava. Això ens encoratjà a treballar amb molta il·lusió.

La infraestructura anterior, la distribució del treball per grups i la gran mobilització de joves de Vic, varen fer possible que la gent se sentís plenament identificada amb el fet de Francesc.

Formàrem cinc controls

Comença l'aplec amb un joc de pistes que es basà en la tradició del pas de Francesc per Vic i en alguns trets significatius de la seva vida. Es formaren cinc controls. El primer consistia en donar nom als grups amb el d'alguna virtut franciscana: pobresa, alegria, etc., i recomanant que durant els dos dies se saludessin amb la salutació de Francesc PAUIBE. El segon control era situat al PORTALET, lloc on segons la tradició el sant predicà als vigatans l'any 1223, i on hi ha una imatge d'ell. Aquí se'ls demanava que realitzessin

alguna bona acció; com a anècdota, direm que un grup va ajudar una senyora a escombrar el carrer.

El tercer control, encara dins la ciutat, consistia a compartir tot el que tenien amb els altres: anoracs, jerseis; i calia fer com una trena per arribar a terme, una pancarta que deia: **COMPARTEIX TOT EL QUE TENS.**

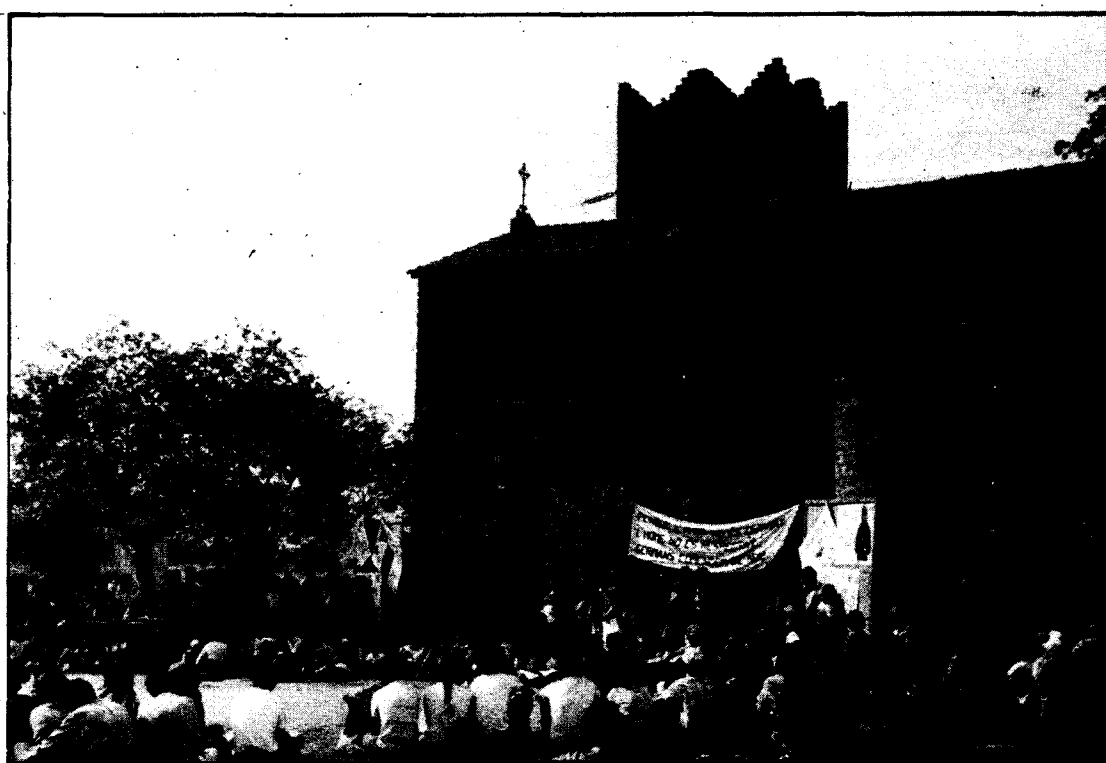
En arribar al quart control havien d'experimentar què era la **PERFECTA ALEGRIA** de Francesc (travessar descalços un pont de pedra, veure aigua salada...); ho varen experimentar!

Al cinquè control se'ls donava per escrit el fragment de l'Evangeli que revolucionà la vida de Francesc i segons, aquest text, redactar un **MANIFEST JOVE**, enriquit per totes les proves dels controls anteriors.

Danses, joia, reflexió i pregària

Després vingué la plantada de tendes, el sopar i la **VETLLA**, on tots participaren de l'esperit franciscà: danses, alegria, reflexió i pregària, foc silenci... L'endemà la festa continuà amb alegria i tots retornàrem a casa animats a conèixer, estimar i reproduir l'estil de Francesc en la nostra vida.

Ara, fins a Poblet la primavera vinent.

Si Crist no és estimat, l'home no és respectat

VIC.— En l'aplec de jovent a l'ermita de "Sant Francesc s'hi moria", el dia 10 d'octubre, es redactà, i es va llegir un manifest, el text del qual diu:

En el nom del Senyor

Nosaltres joves, admiradors de Francesc d'Assís, hem vingut d'arreu de Catalunya a Vic —record del pas del sant per les terres catalanes— per celebrar aplegats l'inici de l'any franciscà.

Francesc va néixer fa vuit-cents anys, però les necessitats més pregoneres de l'home no han canviat. El nostre món és encara un món d'injustícies.

"Perquè l'amor no és estimat, l'home no és respectat. Germans, comencem de nou".

I aquest començar de nou, per nosaltres, vol dir:

Viure en comunitat, fent una experiència profunda de compartir amb els altres, tant amb els qui estan lluny com amb els de prop; tant amb els qui estimem com amb els qui ens costa més fer-ho. Tot això en una dinàmica de joia i de festa. Creiem que és aquesta experiència la llavor d'amor, de comunió, força viva que alimenta els nostres fets.

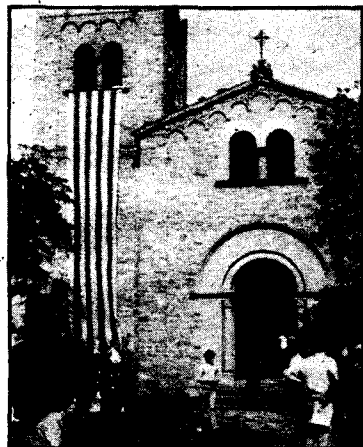
Estimar la naturalesa, perquè nosaltres som part d'ella. Tot el que tenim ho hem rebut del Pare: homes, animals, arbres i rius formen una gran sardana de germanor al voltant d'un nucli d'amor: Déu. Es per això que, si nosaltres trenquem la rotllana, comprometem l'amor, desconfiem de Déu i restem sols i aïllats fora d'aquesta dansa de joia.

Viure arrelats que, com a creients, vol dir estar atents a tot el que ens envolta. Ens rodeja una realitat d'opressió, de soledat, d'incomprensió. La nostra vida com a creients l'hem de fer a l'escola, al treball, a casa o amb els amics, però sempre a redós dels més pobres i els més marginats. Aquests són el rostre humà del Crist crucificat.

Confiar en la Paraula de Déu, deixant que la Bona Nova de l'Evangeli transformi les nostres vides, ja que hem posat la confiança en el Crist i només Ell té paraules que ens fan humans.

Per tot això ens veiem amb força en la tasca per la construcció d'un món nou.

Avui més que mai, "**amics, comencem de nou**".

Declararen els mil joves en la vetlla franciscana

"Volem estar atents a tot el que ens rodeja"

En Xevi de Vic és un noi plantat, llançat i amb esperit d'equip. Forma part d'un grup d'escoltes que portà a terme el treball d'organització de l'aplec juvenil a l'ermita de "Sant Francesc s'hi moria". La seva obsessió fou que no fallés ni el més petit detall. He volgut parlar directament amb ell.

— Mira: et diré que al principi no estàvem pas gaire animats. Teníem por que mobilitzar jovent d'arreu del país no fóra cosa gens fàcil. Però nosaltres mateixos quedàrem gratament sorpresos per l'èxit. Varen participar a la vetlla franciscana —com ja va informar "Catalunya Cristiana" de joventut de molts indrets i a altres entitats.

tiana"— uns mil joves. L'endemà, diumenge, dia 11 d'octubre, s'hi afegí gent gran, i la concentració total passava de dues mil persones. Tenint en compte que és un indret descampat i que el lloc no ofereix cap mena de confort, no em diràs que no fos un èxit. Li pregunto sobre els mitjans que utilitzaren per a reunir tanta gent.

— Ens valguérem de la premsa local i la del país, i també de Ràdio Vic. Tant a aquests mitjans informatius com a l'Ajuntament de Vic, volem agrair-los la seva generosa col·laboració. A més, varem enviar mil cartes a diferents grups. Cal dir també que la nostra ciutat va respon-

dre en massa a la nostra crida i invitació. L'ermita està situada a tres quilòmetres de Vic; tenint en compte que féu molt bon temps, tot va contribuir a la nombrosa assistència.

Comentem amb en Xevi i els del seu grup les conclusions que es varen treure de la trobada.

— Pròpiament, les conclusions van expressades en el "Manifest jove" que redactàrem els distints grups reunits durant la nit. Aquest manifest, heu dit que també el publiquem a Catalunya Cristiana. Hi podràs llegir que el jovent declarem que volem ser un poble unit i que estimem la naturalesa, els homes i el

Crist, com ho féu sant Francesc ja des de la seva joventut.

Em diu en Xevi que l'edat del jovent era de 15 a 25 anys si bé el diumenge s'hi afegí també molta gent gran. El grup vigatà a què pertany en Xevi es dedica durant l'any a la catequesi, al cant —tant litúrgic com folklòric— i a d'altres activitats. Li pregunto si hi hagué algun noi o noia que va cridar l'atenció per quelcom especial.

— Bé. Fou interessant per a nosaltres saludar dos joves vietnamites que donaren una nota característica a l'acte, i pots suposar per què. La major part de la joventut era catalana, però també hi vingué un petit grup de Catelló de la Plana.

Acabem la nostra conversa comentant futurs encontres.

— Per la primavera que ve ens reunirem de nou al monestir de Poblet, a prop de Tarragona. Espero que voldràs venir-hi.

M'acomio d'ell amb la ferma promesa d'anar a Poblet per l'aplec vinent amb motiu de l'any franciscà. A mi, que només tinc 18 anys, el que més m'ha colpit ha estat veure que al país hi ha molta gent jove que els uneix un mateix ideal de respecte a la naturalesa, d'amor als homes —sobretot els més marginats— i de fe en el Crist. Com sant Francesc d'Assís.

Josep Aymar

Carta de Taizé

Vers la trobada de joves a Londres

(28 de desembre del 1981 - 1 de gener del 1982)

En els diferents països europeus, igual com en altres continents, la cita de Londres estimula, actualment, una preparació en la qual no participen solament els qui han d'assistir a l'encontre. Això es deu al fet que molts han constatat que les dues preguntes posades amb vista a Londres concerneixen una sèrie de preocupacions essencials:

¿Com fer una realitat de les condicions fonamentals per a una reconciliació de tots els pobles de la terra?

L'encontre de Londres serà una peregrinació: anar a compartir amb altres les esperances i les dificultats dels últims mesos, integrant-se al conjunt, a la vida de les Esglésies i els barris i pregant per la pau i la reconciliació en les catedrals.

¿Com preparar-se concretament per a aquest encontre? ¿Com lligar aquesta preparació al temps de l'Advent? ¿Com reflexionar amb els altres?

En aquesta carta es donen algunes idees concretes arribades des de França, Àustria i Itàlia.

França: preparació de l'Advent

"Enguany integrarem la preparació de l'encontre europeu de Londres en la preparació habitual de l'Advent. Farem alguns encontres d'oració i reflexió que aplegaran no solament aquells qui han participat en els últims encontres europeus, sinó també tots aquells qui de lluny o de prop s'interessen per la vida de l'Església. Treballarem les dues preguntes fetes a Taizé, el mes d'agost, i després intentarem de buscar la forma de donar a cada Diumenge de l'Advent un color particular. Pel que pertoca a això tenim algunes idees que es perfilen. El primer diumenge de l'Advent serà el dels infants. Durant el desdèjuni, en una sala parroquial, escoltarem diverses persones que treballen al servei dels infants (un professor especialitzat, una persona que treballa amb els minusvàlids, un catequista, un animador de guarderia). Això els donarà peu per interessar altres persones sobre el que fan i a la vegada arribar a interessar-se ells mateixos per altres formes de compromís. En el transcurs de la celebració parroquial es diran algunes paraules a tothom, i serà un noi qui farà les lectures. Finalitzada la celebració, el diàleg podrà continuar una estona. Després dels infants, pensàvem parlar, el diumenge següent, dels "qui són com ells", abordant diferents aspectes de la vellesa. Voldríem també disposar d'un diumenge per reflexionar sobre la pau i un altre per aplegar els diversos moviments parroquials existents a la parròquia".

Àustria: una oració per a tots

"A la nostra regió, molts dels petits grups es van reunir la

tardor i l'hivern passat per a una oració comú. Però a desgrat que la majoria d'aquestes oracions es feren a les esglésies parroquials, i d'haver estat preparades de tal manera que poguessin participar-hi les persones més heterogènies, hem constatat que de vegades han restat al marge de la vida parroquial. No ens resultava gens fàcil donar a entendre que no volíem que l'oració només fos per a un petit grup sinó per a tothom. Tan important com l'oració és el compro-

mís social, que no és únicament una activitat específica del nostre grup i sí de la parròquia sencera. I reflexionant sobre tot això, aquest estiu a Taizé, nasqueren algunes idees:

En diverses parròquies hem denominat l'oració comú "oració entorn de l'Evangeli del diumenge". Hem vist tots els textos de l'Evangeli de tots els diumenges fins a Nadal: són tan fonamentals i immediatament comprensibles que molt bé poden llegir-se una vegada més en

una oració que precedeixi o segueixi el diumenge. Els qui ho desitgin poden aplegar-se en acabar l'oració per dialogar entorn del que el text de l'Evangeli els pugui dir per a la seva vida de cada dia. Ens ha semblat important donar aquest nom nou a l'oració comuna perquè així ningú no pot titllar-la d'oració d'un grup apart: l'Evangeli del diumenge pertany a tothom, ningú no pot fer-lo servir per a ell mateix, no es pot crear un 'moviment' especial, ja que el ma-

teix nom indica el seu caràcter de celebració per a tothom".

Itàlia: petites peregrinacions a Roma

"Una de les coses que més ens han astorat, durant i després de l'encontre europeu, aquí a Roma, és la disponibilitat per a l'acolliment i l'oració manifestada per tantes famílies abans més aviat allunyades de la realitat parroquial. I hem pensat que fóra bo nodrir aquesta disponibilitat mitjançant d'algunes propostions:

—Una oració setmanal a l'església: fa molt de temps que el nostre grup de joves es reuneix cada setmana per a una oració, però en volem fer un punt de referència per a tota la comunitat parroquial: joves, nens, adults, famílies...

—Una peregrinació a la parròquia: designem així l'oració que fem cada setmana a la llar de les famílies que acolliren els participants durant l'encontre europeu, i sobretot en aquelles llars on hi ha minusvàlids, persones adultes o a la casa d'aquells qui estan menys compromesos en la vida parroquial.

—Una peregrinació entre parròquies: té com a objectiu crear una comunitat interparroquial, primer amb les que estan prop de nosaltres, i després amb altres parròquies de Roma. El seu objectiu consisteix a convidar un grup parroquial a passar el diumenge sencer en una altra parròquia: al matí es presenta la parròquia amfitriona i es prepara la celebració eucarística; els joves són acollits a les famílies per dinar, a la tarda retornen a la parròquia per prendre part en una peregrinació de nens, una oració i una senzilla festa".

Joves de tot el món, pregueu!

Jesús en la seva vida deixà als seus amics un llegat inesborrable. I continua deixant-los-el. El pregar. Aquella actitud filial, espontània, normal, i que més tard es reflectia en l'amable tracte a tothom, del tot original. Per a la gent era molt difícil aprendre a parlar amb Déu d'aquella manera que implicava l'amor als altres. Al Crist, la gent li ho havia demanat tot; els apòstols només li demanaven que els ensenyi a pregar.

Crec que avui per avui ens estem oblidant del Crist i per això en molts moments ens veiem desbordats pels problemes. Esguardar l'actualitat de Crist, quan se l'estima, soluciona gran nombre de dificultats.

Ell va pregar sense presses, dedicant-li molt de temps. Pregava perquè li era urgent evangelitzar perquè se sentia responsable dels problemes dels homes. Pregava en molts moments que semblava impossible pregar. Pregava com qui sap que sempre és necessari i possible parlar amb el Pare. Era una qüestió d'amor. Es prega quan s'estima, i es deixa de pregar en el moment que l'oració és un parèntesi a la vida. A qui estima el Crist sense parèntesis, només li interessa una cosa: el Crist pregrava. I crec que d'una manera espontània neix el desig d'orar i demanar al Senyor aquest do que és gràcia.

Com a joves cristians nosaltres hem de portar l'oració a la vida, que ni de bon tros és anar pel món amb els ulls tapats, sinó que és anar pel món amb els ulls ben esbatanats, amb ulls de joves i de cristians. Nosaltres, com tots els cristians, desitgem l'Home nou, una societat nova, una nova cultura, volem un canvi per evolució. Però no podem evolucionar i canviar sense que d'alguna manera evolucionem regenerant el nostre interior. Al moment que nosaltres haurem bastit un pont damunt l'abisme que separa l'home de Déu podrem arribar al cim. Aquest pont és, ni més ni menys, l'oració; i tots els canvis han de començar per aquí.

Avui dia hem de pregar més que mai, però ni de bon tros hem de ser joves de sagristia. El jove que resa és el mateix que parla, que riu, que estima, que es diverteix, el jove que cerca la pròpia unitat o que la defuig. És el mateix jove que s'enfronta en oberta lluita amb el món. És l'oració del jove creient que s'expressa, del jove creient que parla quan s'adona del que significa ser jove creient.

Reflexionem sobre l'oració. Quina actitud tenim envers la pregària.

Rafael Muñoz Moser
Schönstatt

Costums i tradicions

Tots els coixos van a Santa Anna

La llegidora Na Concepció Gerner i Carulla em demanà, fa unes setmanes, si podia aclarir-li de què venia la dita barcelonina de "Tots els coixos van a Santa Anna". Ideia haver sentit a contar que, quan l'avui església parroquial era Col·legiata agustiniana, els devots que volien obtenir alguna gràcia s'hi adreçaven a peu des de casa seva bo i resant. I molts encarregaven aquesta missió a coixos i esguerrats perquè així trigaven més a arribar-hi i la pregària es feia més llarga.

De bell antuvi confesso que no ho sé. He regirat molts papers del meu arxiu i no ho trobo. Amb tot, aventuraré unes hipòtesis.

A dita col·legiata hi hagué, vinculada un temps, la confraria del Sant Esperit, de ceis —que hi entraven pel portal de l'Àngel, car vivien fora muralla, i que per això se'n deia portal dels Orbs— coixos i esguerrats. Aquesta podria ser una raó.

Una altra és que hi estiguessen igualment vinculats els sabaters i els sastres, encara que, com els de la confraria del Sant Esperit, després es traslladaren a altres llocs. I segons la dienda, la majoria dels sabaters i sastres eren coixos o geperuts, la qual cosa podria justificar la frase, ja que hi acudien en gran nombre no sols el dia de la festa sinó tot l'any.

Finalment, una tercera hipòtesi pot trobar-se en aquesta nota que manllevo a Francesc Curet: "Cada any, els dies 16 i 17 de març fins a posta de sol, se celebrava el jubileu anomenat dels "Perdons", que consistia en la visita i adoració del Sant Sepulcre on hi havia la figura

jacent de Jesucrist i un grup amb les imatges de terra cuita i fusta policromada (obrades, es veu, en èpoques distintes) de Josep d'Arimatea i Nicodemus, la Verge Santíssima, sant Joan, santa Magdalena i les dues Maries, Salomé i Cleofé. Aquesta solemnitat, a la qual acudia en els dies esmentats una gran gentada, especialment moltes dones, es caracteritzava pel privilegi atorgat a la col·legiata, en

virtut del qual els qui visitessin els dies assenyalats la capella del Sant Sepulcre, o dels "Perdons de Santa Anna", guanyaven les mateixes indulgències com si visitessin l'autèntic Sant Sepulcre de Jerusalem. La cerimònia de l'adoració va donar motiu a la frase popular "Passant i adorant", perquè els devots s'inclinaven davant el Sant Sepulcre o flectaven el genoll i besaven els peus del Crucificat, sense entretenir-se, per a donar pas a la gernació que esperava tanda..."

Aquesta acció de fer genuflexió sense aturar-se, podia donar la impressió que els fidels fossin coixos?

Pel que fa a la versió de la nostra lectora, no he trobat tampoc cap referència a oracioners sobre coixos, esguerrats o no, que anessin resant, bo i caminant cap a les esglésies on solien exercir el seu ofici, mitjançant un estipendi. I això que el tema el tinc força estudiat d'anys, però tampoc no m'atreveiria a assegurar que no sigui veritat.

No sé si he fet bé d'explicar aquestes coses des d'aquest balcó; però, a banda de correspondre a la confiança de l'amable inquiridora, penso que potser algun altre lector ens podrà il·luminar.

Esteve Busquets i Molas

Racó del llenguatge

Els prefixos (1)

Si en un mot compost observem separatament les dues parts que han convergit a fer un sol significat, veurem com cada una d'elles, si es deslliga de l'altra, té vida pròpia.

Un passamuntanyes és una peça de vestir de rigorós hivern apta per a protegir-se del fred en les altures. Darrerament també hem vist que serveix per a encobrir la fesomia en actes delictius. Separem els dos components i tindrem el verb passar, de tan ample espectre semàntic, i el substantiu muntanya, accident geogràfic, o concepte antagònic de pla. Caragirat és sinònim de renegat, traïdor, botifler. La cara, a més de ser la part anterior del cap de l'home, té una colla d'aplicacions de diferent significat; i el verb girar vol dir moure's circularment al voltant d'un eix, o canviar de direcció i, en sentit figurat, mudar d'opinió. Ambdós mots, passamuntanyes i caragirat, prescindeixen del significat dels seus components i n'agafen un de propi, distant dels parcials.

Quan la primera part d'un mot compost és un afegit sense significat o amb significat poc precís i que és comú a diversos mots, en diem un prefix. Els prefixos poden ser preposicions, adverbis o partícules d'origen grec o llatí, i serveixen per a canviar el significat d'un mot. Molts d'ells no tenen vida pròpia fora de la funció transformadora que exerceixen en unir-se a un altre mot.

Alguns d'aquests prefixos són una preposició feble de les que fem servir separatament com: arraconar, aclarir, ensabonar, embrutar, perdurar, perseguir. D'altres són preposicions inseparables que només poden servir de prefix com: injust, immòbil, il·legal, irregular, espolsar, escalivar, deslligar, desinflar, disgust, dissort, besavi, bescantar, revendre, resso, consoci, col·laborar, commoure, comare, preveure, predomini, transatlàntic, trasplantar.

Ja deveu haver notat que alguns d'aquests prefixos, en entrar en contacte amb el mot que modifiquen, perden la seva integritat i canvien la consonant final per igualar-la amb la del mot següent, com en els casos de il·legible, irreprotxable, immergit, en lloc de inlegible, inreprotxable, immergit. O la suprimeixen com: cooperador, conpropietari, i no conoperador, conpropietari.

Perles ortogràfiques

El 28 d'octubre se celebra gran festa a l'ermita marinera de Sant Simó apòstol, a Mataró. Enguany s'estrena un gegant a qui posaran per nom, segons un programe d'actes, Reventa-xarxes. Molt ben triat el nom, però una consulta prèvia al diccionari els hauria dit que rebentar, en català, és amb b.

Albert Pera

Cuina

Mª Gloria Muntañola

Pinyes Brasil

2 pinyes
600 gr. de llagostins
2 cullerades de farina
1 cullerada grossa de salsa "Catchup"
3 tasses petites d'arròs
una mica de xerès sec
50 gr. formatge ratllat
75 gr. de mantega

Poseu a coure els llagostins amb molt poca aigua, el xerès sec i una mica de sal, durant 4 o 5 minuts; escorreu-los i guardeu-ne el suc (aproximadament mig litre).

Talleu les pinyes de dalt a baix amb tronc i tot. Amb un ganivet fi treieu-los tota la carn, després el cor i guardeu quatre mitges rodanxes per a l'ornament; després talleu a trossets petits una quantitat aproximada de dos cullerons. Poseu a coure l'arròs amb aigua bullint i sal durant 12 minuts, després renteu-lo amb molta aigua freda i escorreu-lo. Passeu-lo per la paella amb una mica de mantega i una mica de sal. Peleu els llagostins i amb els caps i les closques prepareu la salsa, posant-les al túrmix amb el suc que heu guardat de coure-ls.

Poseu en un pot una cullerada de mantega i dues de farina; trebal·leu-ho una estona damunt de foc suau; després afegiu-hi el suc colat de les closques, i una cullerada grossa de "Catchup" perquè sigui una mica rosat.

Repartiu per igual els llagostins en les 4 mitges pinyes i poseu-los a un costat, després mitja rodanxa de pinya i a l'altre costat l'arròs barrejat amb la pinya tallada. Cobriu-ho amb la beixamel rosada, afegiu-hi formatge ratllat i fiqueu-ho al forn fins que es rosteixi lleugerament.

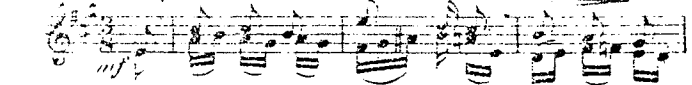
La partitura setmanal

L'hereu Riera

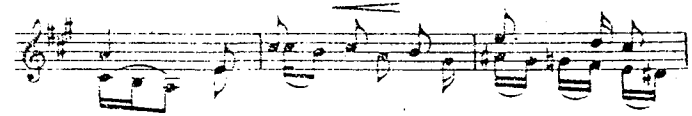
Mª Josep J. Llanguera

Popular catalan.

Allegretto

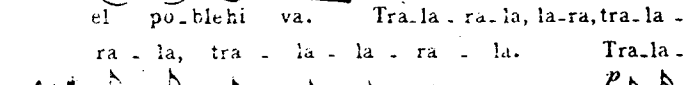
Per a Sant An - to - ni grans ba - lies hi

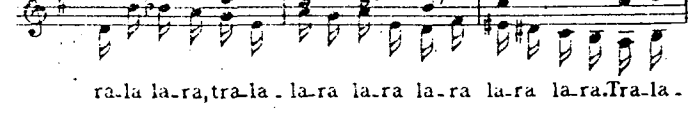
ha! Per a Sant Mau - ri - ci tot

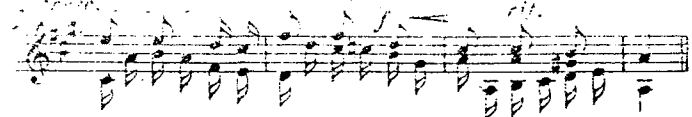
Tra - la - ra - la, tra - la -

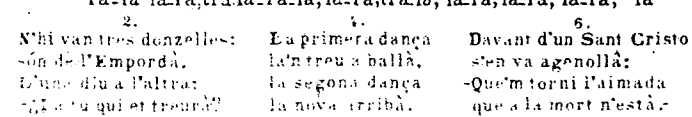
el po - ble hi va. Tra - la - ra - la, la - ra, tra - la -

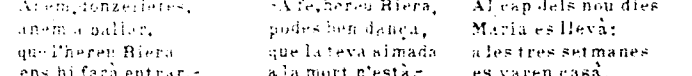
ra - la, tra - la - la - ra - la. Tra - la -

ra - la la - ra, tra - la - la - ra la - ra la - ra la - ra la - ra la - ra la - ra la -

ra - la la - ra, tra - la - la - ra, tra - la, la - ra, la - ra, la -

N'hi van tres donzelles: La primera dança Davant d'un Sant Cristó

són de l'Empordà. l'entreu a ballà. sen va agenollà:

D'una diu a l'altra: la segona dança - Que'm torni l'aimada

"Qu'hi ha qui et treu?" la nova arribà. que a la mort n'està:

Aiem, donzelletes, A l'hereu Riera, Al cap dels nou dies

anem a ballar, podes ben dançar, Maria es llevà:

que l'hereu Riera, que la seva aimada, a les tres setmanes

ens hi farà entrar, a la mort n'està: es varen casà.

Fent pinya

A les acaballes de la temporada, poques novetats hi ha, en espera del tancament definitiu. Ha destacat, aquest cap de setmana, la celebració de la tradicional diada de Sant Zacaries, al Vendrell, i del dia de la colla dels Minyons de Terrassa, amb compromís vilafraquí de "carro gros".

Pròximes actuacions:

15 de novembre.- A Cornellà del Llobregat.- Castellers de Terrassa.

A Terrassa.- Castellers de Ribes, Minyons de Terrassa i Castellers de Vilafranca (dia de la colla).

Al Vendrell.- Els Nens del Vendrell (Sant Zacaries).

Actuacions:

Castellers d'Altafulla.- Anaren a La Torredembarra, el dia 1, on descarregaren un Pilar de quatre a l'inauguració del Monument Als Castellers. A la seva diada, el dia 24, descarregaren castells nets i Pilas de quatre.

Els Brivalls de Cornudella.- També anaren, per Tots Sants,

a La Torredembarra on descarregaren el Pilar de quatre.

Jove dels Xiquets de Tarragona.- El Pilar de quatre fou el castell que descarregaren el dia 1 a La Torredembarra a l'inauguració del monument als Castellers. El dia 18, celebraren la seva diada, descarregant el Tres de set i el Dos de sis, i carregant el Quatre de set amb l'agulla al mig i dos Pilars de cinc.

Castellers de Terrassa.- La seva darrera sortida fou a la propia ciutat, el dia 1, on descarregaren el Tres de set, la Torre de sis, el Tres de sis aixecat per sota (al segon intent), el Pilar de cinc sense mans (de segons a terços), el Pilar de cinc per sota i alguns de quatre, i intentaren dos cops el Quatre de set (que desmuntaren).

Els nois de la torre.- Per Tots Sants, inauguraren el seu monument ciutadà dedicat als Castellers, descarregant, al moment de l'inauguració, el Pilar de quatre, i després, a la plaça, descarregaren el Tres de set, la Torre de sis, 2 Pilars de cinc (un carregat) i alguns de quatre, i intentaren dos Pilars de cinc simultanis.

Vella dels Xiquets de Valls.- Anaren al Carrefour taragoní, el dia 31, on descarregaren el Dos de set, el Cinc, el Quatre i el Tres de set i el Pilar de cinc.

Els Nens del Vendrell.- El dia 1, a La Torredembarra, descarregaren el Pilar de quatre.

Castellers de Vilafranca.- La seva tradicional excursió d'acabament de temporada, enguany van anar al País Valencià, i concretament a les comarques alacantines. El dia 31, a Alcoi, van descarregar el Tres i el Quatre de set, 2 Tres de sis aixecats per sota nets (un carregat), 2 Pilars de cinc, alguns de quatre i el castell de sis nets. A Benidorm, descarregaren el Quatre de set, la Torre de sis, castells de sis nets i d'altres i Pilars de quatre (dos nets). El dia 1, a Alacant, van descarregar el Tres i el Quatre de set, 2 Tres de sis aixecats per sota nets, el Pilar de cinc, el de quatre net, castells de sis nets i d'altres.

Jaume Casanova
"Crossa"

La sardana i la dansa

Dansa i música catalana a Aranjuez

Recentment aquesta població ha commemorat el cinquantenari de la mort de l'artista Santiago Rusiñol, la identificació del qual amb la localitat castellana fou ben palesa en el seu historial i concretament en la seva faceta de pintor, ja que plasmà, a les teles, tota la policromia dels jardins d'aquelles terres. La seva dedicació artística el menà precisament a morir al propi Aranjuez, on residia per motiu d'estar realitzant allí una sèrie de pintures. Aquest fet —el de la seva mort— provocà una diada de catalanitat a Aranjuez que es manifestà amb les actuacions de l'Esbart Dansaire de Rubí i de la cobla La Principal de La Bisbal, i amb la inauguració d'una exposició d'obres pictòriques del cèlebre artista català.

Esbart Montseny.- Adherit al Centre Moral i Cultural del Poble Nou ha celebrat recentment un important festival de dansa, amb el qual ha celebrat el seu trentè aniversari. La festa, que omplèn de gom a gom la sala de l'entitat, fou un veritable mostrari de la feina realitzada pel Montseny, cultivant les danses catalanes diem-ne de caire tradicional, alternades amb aquelles de nou encuny i fins i tot amb altres pertanyents a comarques ja no catalanes, com ho foren la Issa de les Canàries i la Suite Gallega que interpretaren els petits.

Aclariment.- En relació a la nota sobre els premis i guardons atorgats per l'Obra del Ballet Popular cal precisar que, a través de la informació facilitada per aquesta institució, es va indicar erròniament el destinatari del guardó "Roure d'Or", que s'indicava era l'Agrupació Sardanista de Cornellà de Llobregat, quan realment és Amics de la Sardana de la mateixa població, la qual l'obté conjuntament amb el Grup Sardanista dels Huracans de Lleida.

Cursets de sardanes.- L'Agrupació Sardanista d'Igualada, conjuntament amb les Associacions de Pares d'Alumnes de la capital de l'Anoia, està preparant el calendari de l'ensenyament de ballar sardanes durant el curs escolar. Ben aviat, per espai de tres mesos, aproximadament, nens i nenes d'Igualada tindran oportunitat d'aprendre als seus respectius centres escolars les primeres nocions de la dansa de la sardana; l'any passat, més de 300 menuts van participar als cursets de l'Agrupació igualadina i enguany tot fa suposar que es depassarà l'esmentada xifra.

Sant Adrià de Besòs.- L'entitat Sant Adrià Sardanista ens comunica la necessitat d'allistar nois i noies a partir dels vuit anys d'edat, per a completar les seves Rosella, Joventut de Rosella i Brots de Rosella. Qui hi estigui interessat podrà adreçar-se als baixos de l'Ajuntament de Sant Adrià, els dissabtes, a dos quarts de cinc de la tarda, o demanar informació més detallada al telèfon 397 34 96, demanant per Jordi Gesé.

Josep Ventura

Excursionisme

Una visita a Olèrdola

Que potser no hi heu estat mai? Doncs si voleu conèixer aquest interessant nucli de restes d'èpoques diverses, el que heu de fer és anar a Vilafranca del Penedès i a l'entrada del poble —pels qui hi arribeu de la banda de Barcelona— prendre la carretera que va a Sitges. A cosa d'uns 4 ó 5 Kms. de revolts, passat el llogarret de Sant Miquel d'Olèrdola, veureu a la vostra dreta, dalt un turó a uns 360 mts. d'alçada, una edificació solitària i una carretera que s'hi enfila de dret.

Si tot apropant-vos-hi alguna cara inquisitiva us espia rera les muralles, no us esveréssiu pas: és el guardià que, de la seva talaia, tafaneja el visitant i per uns moments distraurà la seva soletat. Com que abans d'entrar ja heu contemplat les muralles de carreus adés grisos, adés grocs i les torres circulars i quadrades, disposeu-vos ja a iniciar el recorregut, seguint l'itinerari indicat per una sèrie de rètols força orientadors. De primer, trobareu un gran aljub —o cisterna— ibero-romà, buidat a la roca i algunes sitges per als cereals; no us n'adonareu que ja sereu a l'església. És una construcció romànica del XII; la portalada és de gran simplicitat i al damunt, hi destaca la finestra amb una notable columna preromànica. Si teniu sort i fa un dia clar, aprofiteu-lo admirant el vast panorama mentre us encamineu cap a la part de l'absis, arran l'espadat. Fixeu-vos bé en les sepultures antropomorfes excavades a la roca, vora l'angle dret de la capçalera: és el que queda d'un cementiri. I no us farà estrany de trobar una capçalera qua-

drada en lloc de l'absis perquè sabreu que pertany a una església anterior (s. X). Al costat, al peu del campanar, vestigis de la capella mossàrab del IX, l'edificació més primitiva: una capçalera tancada amb l'arc de ferradura que la separava de la nau.

Abans d'abandonar el recinte, traieu el cap al petit museu que ocupa el lloc del castell medieval; s'hi apleguen des de puntes de fletxa fins a uns goigs a sant Miquel del segle passat, sens oblidar les ceràmiques ni una bona col·lecció de documents. Si us interessa

d'aprofundir coneixements sobre el lloc, podreu adquirir una guia molt ben editada i, encara, la història del terrible comte Mir.

Els assedegats tenen a la seva disposició una font en un bell racó ombrejat i, si convé, tant a la vora d'Olèrdola com a Sant Miquel hi trobareu dinar.

Hom pot completar la jornada seguint els corriols que, partint de la font, per dins els fondals boscosos, menen a diversos abrics prehistòrics o a les pintures rupestres de Can Castellví i de Segarull.

Anna Bertran i Mardeu

Música

Activitats dels Amics dels Clàssics

L'Associació de l'orquestra e Cambra "Amics dels Clàssics" ha programat per aquest mes de novembre dues activitats públiques força interessants: una missa per a celebrar Santa Cecília, i l'iniciació dels concerts mensuals.

El dissabte 21 de novembre a les vuit del vespre se celebrarà una Missa a l'Església de la Ma-

re de Déu de la Mercè per a celebrar la patrona de la música, Santa Cecília.

L'endemà diumenge un concert per la seva orquestra a l'Auditori de la Biblioteca de Catalunya, a les 11.15 del matí. S'interpretaran obres de Martí, Vivaldi, Torelli, Bizet i Ireland. El concert és públic.

Cicle dels Dimecres Musicals

Han retornat els tradicionals Dimecres Musicals de Ràdio Nacional al Palau de la Música de Barcelona i que son retransmesos en directe pel II programa (FM). Són sempre a les vuit del vespre i l'accés al Palau és gratuït.

Aquests concerts són dedicats a una temàtica, a un autor o fins i tot a l'aspecte concret d'un compositor, o per uns instruments musicals determinats, etc...

Varen començar amb "El paino de Bach" i seguí una sessió sobre el "Barroco alemany" s'interpretaren nou obres de Bach.

Pel dia 18 hi ha una sessió de música per a flauta de bec amb obres de Marais, Haendel, Rossi, Hotteterre i Sanmartini. A continuació el dia 25 hom podrà escoltar les sonates de Turina. El 2 de desembre peces per a guitarra de compositors espanyols: Sanz, Tàrraga, Sainz de la Maza, Guinovart, Henríquez, Albéniz.

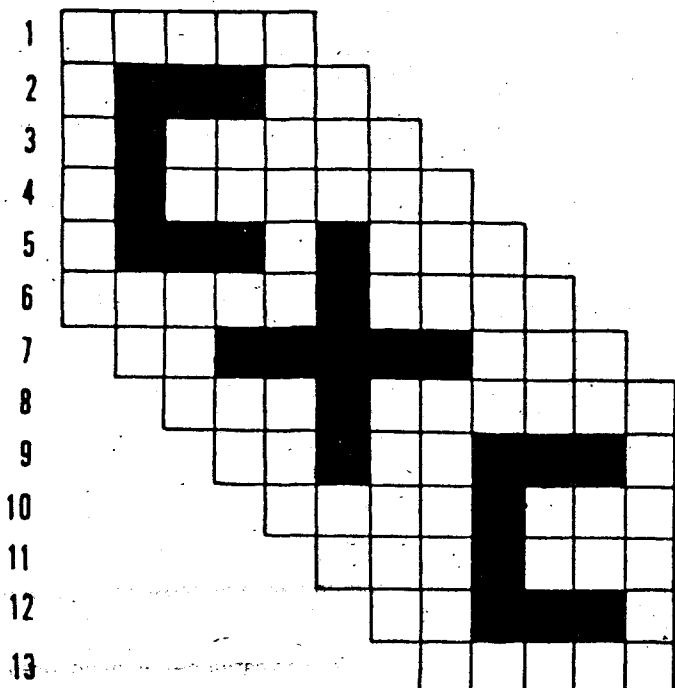
El Quintet Syrinx donarà una sessió amb obres de Mozart i Rossini, totes elles quintens.

Finalment hom clourà el trimestre amb un concert homenatge a Joan Guinjoan el dia 16 de desembre.

F.C.V

ENCREUAT

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Horizontals:

- 1.— Nom d'home.
- 2.— Mil. Cinquanta-cinc.
- 3.— Un. Condió de singular.
- 4.— Cent. Ajustar.
- 5.— Vocal. Consonant. Malura.
- 6.— Eina del mecànic principalment. D'aquesta manera.
- 7.— Acabament verbal. Topada.
- 8.— Poble on exercí St. Joan Vianney. Relatiu a la cínica.
- 9.— Aliment que es ven a dotzenes. Contracció. Vocal.
- 10.— En física, unitat de força. Estri col·locat als prats perquè beguin els animals.
- 11.— Riu gironí. Nom àrab.
- 12.— Que està bo. Punt cardinal.
- 13.— Pal de fusta o ferro.

Verticals:

- 1.— De manera amiga.
- 2.— Nitrògen. Nota musical.
- 3.— Gravetat. Pàtria d'Abraham. Pecat capital.
- 4.— Vocal. Símbol del neó. Mil. Lletre grega.
- 5.— Mesura de pes. Punt cardinal.
- 6.— Consonants de vacuna. Pronom anglès.
- 7.— Poèticament estima. Mesura de longitud antiga (plural).
- 8.— Troncs units amb cordes per a navegar. Al revés. Maça de les campanes.
- 9.— Setanta-un. Vocal.
- 10.— Partícula electrificada en que es descomponen les molècules dels electrolits. Gos. Radi geomètric.
- 11.— Cent-un. Acabament dels alcohols. Consonant.
- 12.— Peça de vestir.

Sopa de lletres

—Buscar el nom de vuit sants i santes, el nom dels quals comenci amb la lletra I. Amb les lletres restants trobareu un verset de l'Evangelí, amb la cita on es troba.

S	A	B	E	I	U	Q	U	E	A	D
I	S	I	D	R	E	A	Q	D	U	A
G	I	D	O	E	S	D	A	I	D	E
N	S	E	S	N	P	L	A	A	S	Q
A	U	A	I	E	U	E	N	L	F	I
S	L	L	D	C	E	I	L	H	L	O
I	S	A	A	C	M	S	M	E	E	S
E	R	M	A	U	L	I	L	I	B	U
R	M	A	L	T	I	D	C	R	A	U
I	C	L	I	F	I	O	C	A	S	T
M	I	T	X	X	V	R	I	I	I	I

Anota

LL

550

101

1000

JEROGLÍFIC

On anireu a Missa?

Solucions del número anterior

Encreuat

Horizontals:

- 1.— Resar. 2.— E; aM. 3.— M; Carme. 4.— E. Cremin.
- 5.— N. S. Nit. 6.— Amaca.
- Aura. 7.— Or. Ela. 8.— Ase.
- Vostra. 9.— On. In. S. 10.— Avui. Set. 11.— RRR. Sor.
- 12.— Ei. A. 13.— Camil.

Verticals:

- 1.— Remena. 2.— E. Mo.
- 3.— S. CC. Ara. 4.— A. Ar.
- C. So. 5.— Raresa. Ena.
- 6.— MMM. Vr. 7.— Eina.
- Viure. 8.— Niu. Oníric. 9.— Tres. A. 10.— Alt. SS. M.
- 11.— Ar. Eo. I. 12.— Astral.

Sopa de lletres

—Els nou noms: Marc, Magí, Mercè, Marta, Medir, Montserrat, Maria, Mònica, Margarida.

—El verset: "Li diu la dona: Sé que ha de venir el Messies. Quan ell vindrà ens ho revelarà tot: Jo, IV, XXV".

Jeroglífic

D dalt A baix = De dalt a baix.

Butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm/renovar la meua subscripció a CATALUNYA CRISTIANA

Nom i cognoms.....

Adreça..... Població.....

D.P.....

☐ Trameto les 2.000 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un talo barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc/Caixa.....

Agència.....

que se serveixi domiciliàr aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte n.º.....

Lloc..... Data.....

Signatura

Envieu aquesta butlleta a:
CATALUNYA CRISTIANA. València 244. Barna-7.

La gent gran interessada en una política gerontològica (VII) Per Carles G. Roca

L'actitud mental prèvia que hom adopti en portar a terme allò que es proposa, infondrà poderosament l'esperit vers la consecució de l'èxit. Esdevindrà el més fort i massís fonament per tal d'obtenir el propòsit fixat.

Aquesta asseveració es fonamentada en l'estudi de la poderosa força de la ment humana, creadora de la voluntat. La psiquis esdevé la forn on l'home forja el seu propi destí. Tant és així, que ha pogut, des que en fou conscient, erigir-se en l'animal dominant de totes les espècies vivents.

Es doncs important el laborar una actitud mental prèvia a la vellesa per tal que en arribar a vell, no es trobi desarmat, desprevint. Es obvi que aquesta actitud, —l'elaboració—, no ha de comportar viure la vellesa anticipadament car si així fos, malauradament hauria estat un greu error. El que cal és estructurar la ment de tal faísó que ens permeti adonar-nos que el temps transcorre lentament i inexorablement. Ésser

conscients que la vida és dividida en unes etapes que mai no poden juxtaposar-se. L'infantesa, la joventut, l'edat adulta i, lògicament, la vellesa, són etapes del viure a les que correspon una actitud mental que li és pròpia.

Alliçonador i convenient és analitzar el comportament d'aquelles persones que per manca d'una consciència del moment en què viuen, actuen inharmonícament d'acord amb la realitat. D'ací es desprèn el fet caricaturesc del jove vell, de l'home-nen sovint motiu de riota.

Però, quan l'home és vell? Heus ací un tema veritablement important perquè no hi ha cap línia divisòria mitjançant la qual hom pugui prendre consciència que és arribat a la vellesa. Sembla lògic suposar que s'és vell en adonar-nos de l'aflaïment de forces, d'energies vitals. Amb tot, i amb independència del comportament social adequat a cada una de les etapes, d'acord amb les normes establertes per la societat i tàci-

tament acceptades, l'esperit de cada persona farà trobar-se vell o jove.

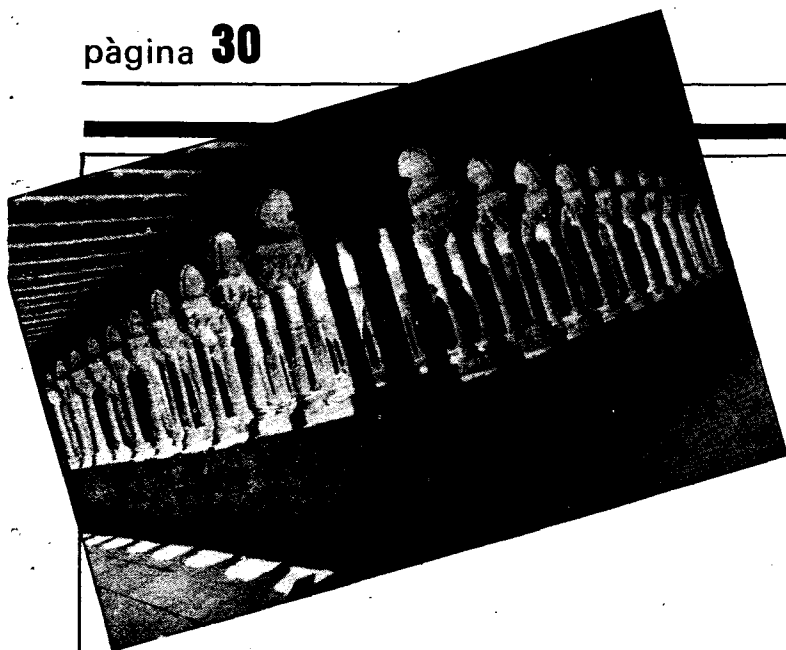
El fet de sentir-se jove o vell en cada persona depèn de:

—L'estat físic.

—Entorn social i familiar.

—Ambient en el qual és immers.

Però és evident que l'actitud mental és un condicionament poderós que disposarà l'ànim per tal de sentir-se jove, animat, encoratjat i d'acord amb aquest ànim, hom gaudirà més plenament la vida. Tot això, sense oblidar que hi ha un factor poderosíssim que permet prendre aquesta actitud mental: la cultura; l'educació; els coneixements del món i de la vida la qual cosa possibilita la presa de consciència del moment en què viu. I encara vull afegir que mitjançant aquest factor de la cultura hom sap que ha de complir amb el fet bàsic de l'home: portar a terme quelcom pels altres. És a dir, ha de col·laborar, en la mesura de les seves possibilitats, en el desenvolupament i progrés de la societat.

II VIATGE CULTURAL

**15 de novembre de 1981
L'ESTANY - MOIÀ - ARTÉS**

Aquesta visita ens permetrà admirar a l'Estany l'església romànica del segle XII i el seu magnífic claustre; a Moià, dos museus: el comarcal, de caràcter arqueològic, i l'altre, instal·lat a la casa pairal del patriota Rafael Casanova. Finalment, a Artés, on dinarem d'arribada, visitarem unes caves on s'elaboren vins escumosos de primera qualitat.

RECORDEU:

- Pelegrinatge a TERRA SANTA
- Pelegrinatge a CZESTOCHOWA (1-17 d'agost de 1982)
- En setmanes successives donarem més detalls.
- Oberts a tots els amics de CATALUNYA CRISTIANA.

CONCURS-SORTEIG

Amb els premis següents:

- Dues places gratuïtes pel pelegrinatge a TERRA SANTA.
- Dues places gratuïtes pel pelegrinatge a CZESTOCHOWA.
- Segons i tercers premis importants.
- Premis de consolació.

HI PARTICIPARAN:

- Tots els actuals subscriptors amb el seu número de subscripció que figura en la faixa de tramesa.
- Tots els NOUS SUBSCRIPTORS que formalitzin llur subscripció abans del dia 19 de desembre.
- TOTA PERSONA que ens enviï subscripcions per a altres, tant si són d'obsequi com si no, rebrà tants números per participar al sorteig com subscripcions obtingudes.
- TOTS ELS LECTORS, tant si són subscriptors com si no ho són, rebran un número per al sorteig per cada MOT CLAU encertat i enviat.

Per a trobar el MOT CLAU caldrà retallar, a partir del n.º 105, el cupó que anirà apareixent en pàgines diferents de CATALUNYA CRISTIANA i que caldrà enganxar correctament en un full blanc i quan tingueu el mot complet, envieu-nos-el a la nostra Redacció, amb les senyes del trametent abans del 19 de desembre.

El sorteig es farà, davant Notari, el dia 22 de desembre.

IMPORTANT:

CADA SETMANA

**Cupó amb
la lletra pel**

**"MOT
CLAU"**

A.T.: AG. VIAT.G.A. T. 55

ANY III:

"A CADA CASA":

**"CATALUNYA
CRISTIANA"**

Labors

Estovalles per a l'esmorzar

Materials que hem de fer servir

Per a dos jocs d'estovalles i tovallons individuals, hem de comprar 1 metre de roba de fil, blanc, de 90 cm. d'amplada. Fil per a brodar FABRA I COATS, en els següents colors i quantitats: 1 troca de color vermell, 1 troca de color verd, 1 troca en un altre to verd, 1 troca de negre. Un ganxet, una agulla per a brodar. Fil blanc.

Punts que hem de fer

Per a brodar: Punt de relleu, punt pla, punt margarida, punt tija. Nus francès.

Per a teixir: cadeneta, punt molt baix, punt baix i palet.

Com es fa

Talleu dos rectangles de 50 x 40 cm. de la roba, un damunt de l'altre i amb els 40 cm. que sobren al costat talleu dos tovallons de 40 x 40 cm. Feu a tot el voltant una vora, cosint amb petits punts i envoltant les cantonades, tal com es veu en el dibuix. Traslladeu a les estovalles el dibuix dels maduixons, tenint en compte que el tamany de l'esquema és el

mateix de la realitat; reproduïu amb llapis les maduixes, una a cada cantonada de les estovalles i una al tovalló, en la posició assenyalada.

Brodeu les diferents parts, seguint el dibuix i utilitzant els colors i els diferents punts, d'aquesta manera:

Brodeu les diferents parts, seguint el dibuix i utilitzant els colors i els diferents punts, d'aquesta manera:

1: maduixó (vermell), fulles (verdes) i nervis de les fulles (un altre to de verd), amb punt pla.

2: Cua a punt d'herba (verd).

3: Calze a punt pla (verd).

4: Puntets de maduixó a nusos francesos (negres).

Per a l'acabament, preneu la mida, aproximadament, del contorn total de les estovalles ja acabades i feu una cadeneta del mateix llarg tancant-la en l'anella amb 1 punt molt baix (feu servir el color verd).

Trebal·leu després 1 palet en cada una de les següents cadenes a tota la volta i acabeu amb 1 punt molt baix damunt les cadenes del començament.

Talleu i fixeu el fil.

Llibres

"El Pòrtic del Diumenge", un llibre pel cristià d'avui

Publicacions de l'Abadia de Montserrat, en la seva col·lecció d'"El Gra de Blat", acaba de publicar el primer llibre del pare escolapi Calassanç Balagué, "El Pòrtic del Diumenge", Cicle B.

El pare Calassanç Balagué i Bosch ha estat escrivint, i encara ho fa, durant catorze anys en els setmanaris "Igualada" i "Nova Tàrraga" en una secció titulada el "Pòrtic del Diumenge". I ara, aquests comentaris sobre l'Evangeli han estat recollits en l'esmentat llibre.

El lector es trobarà amb uns comentaris breus, escrits amb un estil àgil i no poques vegades amb agudeses iròniques. El pare Calassanç sap fer el comentari oportú, atinat i amb visió d'avui al passatge evangèlic de cada diumenge. Ell sap posar l'accent oportú a un aspecte concret de la lectura evangèlica.

Cal esmentar que el què més colpeix dels comentaris evangèlics del pare Calassanç és que en l'aparent simplicitat que hom hi troba, s'hi amaga tota la força de la Paraula. En la lectura d'aques-

tes pàgines hom hi descobreix una gran frescor per l'esperit, tota una colla de símbols i imatges que enriqueixen la nostra imaginació, imaginació que tan manca a l'home d'avui. Recordo un moment del seu escrit dedicat a la festa de l'Epifania que diu: "Tinguem confiança en la llum i en el guiatge dels estels que cauen davant nostre, i que són la història de cada dia".

El lector podrà trobar en aquestes pàgines tota una colla de situacions evangèliques que les farà seves perquè s'hi veurà reflectit car seran les que viu a casa seva, en el treball, en el seu poble... El Pare Calassanç ha sabut beure de la vida de l'home d'avui i d'aquí; ha sabut apropiarse amb amor a les petites coses de la vida ordinària dels homes i de les dones del seu temps, i així els ho ha comunicat.

En fi, Publicacions de l'Abadia de Montserrat ens posa a les nostres mans un llibre senzill, però dens de contingut.

J. M.ª Pàmies

CAMPANYA DE LA JOVENTUT DE CATALUNYA PREGANT AL SANT PARE QUE VISITI LA NOSTRA TERRA

**25 DE NOVEMBRE
CITA AMB JOAN PAU II**

Tots els joves catòlics de Catalunya som convidats a participar en aquest magnífic encontre, en el qual seran lliurades al Papa les signatures recollides en la Campanya.

Per informació:

GRUP XIROI

Telèfons: 788 05 88 - 783 38 51 - 788 45 90 - 788 51 82 - 788 02 48

El viatge es farà en autocar i el seu preu aproximat serà de 10.000 ptes. per jove. Sortirem el dia 23 al vespre i arribarem novament a Catalunya el dia 26 a la tarda.

No deixem escapar l'ocasió de mostrar al Sant Pare la nostra fidelitat, i demanem-li que vingui a visitar-nos.

Anem-hi tots!

Tenim temps per a inscriure'ns fins el dia 15 de novembre

DIUMENGE 15

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.00 PARLEM
10.30 EL DIA DEL SENYOR. Retransmissió de la santa Missa
11.30 GENT JOVE
12.30 TEMPS I MARCA
14.00 INFORMATIU
15.35 SPORT BILLY
16.05 ESTIU BLAU
17.05 EL BIOLEG
17.30 PRENGUI LA PARAULA
18.00 ANEM A VEURE
18.30 EL DETECTIU NERO WOLFE
19.20 AVANÇAMENT ESPORTIU
19.30 ERA UNA VEGADA L'ESPAI
20.00 VEUS SENSE-VEU
21.00 NOTICIES
21.15 A TERRES LLUNYANES
22.15 ESPORTIU
23.45 ENREDO
00.15 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 MIRAMAR
14.10 CLAR I CATALÀ
15.00 D'ACI I D'ALLÀ

CIRCUIT ESTATAL

15.30 L'INCREDIBLE HULK
16.20 FLASH GORDON
17.00 LOU GRANT
18.00 MUSICAL EXPRESS
19.00 REALITZAT PER...
20.00 FUTBOL
21.00 OPERA: En directe des del "San Francisco Opera House", AIDA, de Verdi.
24.30 COMIAT

DILLUNS 16

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 MIRAMAR ESPORTIU
14.25 MIRAMAR
17.00 AVUI TARDA, NOVEL·LA: "Un altre terrorisme", de Joan Vilacasa.

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.05 NOVEL·LA

18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 MATT I JENNY
19.30 INFORMATIU JUVENIL
20.00 ESPORT PER A TOTS
20.25 LA BOSSA I LA VIDA
21.00 TELEDIARI
21.35 LES TRIBULACIONS DEL JUTGE FRANKLIN
22.05 BLANC I NEGRE
22.35 MUSICA PER A SOBREVIVRE
23.35 MA A MA
24.00 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

18.35 L'HABITACIO DEL FONS
19.00 MUSICA EN VIU
19.30 XERRADA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 AVENTURES DE SUPER-RATON
20.30 "ALCORS" (Cultural obert).
21.30 ELS MEUS TERRORS PREFERRITS
23.20 FLAMENC
23.45 NOTICIES-2
24.00 COMIAT

DIMARTS 17

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 PARLAMENT
14.25 MIRAMAR
17.00 EL CLAU DE LA QUESIÓ
17.30 MEMORIA POPULAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.05 NOVEL·LA VENT

18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 VIDA D'ESTUDIANT
20.00 NOMS D'AHIR I D'AVUI
20.25 UN MÓN PER A ELLS
21.00 TELEDIARI
21.35 300 MILIONS
22.35 DALLAS
23.35 VIURE CADA DIA
24.00 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

18.30 DIBUIXOS ANIMATS
18.40 LA CUCAFERA

19.15 OBRIR DEBAT

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 EL CARRO DE LA FARSA
20.35 RETRAT EN VIU
21.35 AMUNT I AVALL
22.30 LA VIGILIA DEL NOSTRE TEMPS
23.45 NOTICIES-2
24.00 COMIAT

DIMECRES 18

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 TERCENCI A LA FRESCA
14.25 MIRAMAR
17.00 AMOR MEU... QUE N'ETS DE TOSSUT
17.30 CONTRAPUNT

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA-3
16.05 NOVEL·LA
17.45 FUTBOL: Polònia-Espanya
19.45 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.50 DIBUIXOS ANIMATS
20.00 UN MÓN FELIÇ?
20.25 ARRELS
21.00 TELEDIARI
21.35 SESSIÓ DE NIT: Curtmetratge. Llargmetratge: "Un crim per hora". (1959)
23.35 HOMENATGE A LA PIINTURA
24.00 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

18.30 DIBUIXOS ANIMATS
19.00 ESPORT INFANTIL
19.15 PINTORS ARA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.30 ENTRE DOS CLARORS
21.00 BENNY HILL
21.30 EL TESTIMONI
22.30 ELS MITES
23.45 NOTICIES-2
24.00 COMIAT

DIJOUS 19

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 NYIGO-NYIGO
14.25 MIRAMAR

17.00 OPINIÓ
17.30 VOSTRE PREGUNTA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA-3
16.05 NOVEL·LA
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 MICKY I DONALD
19.30 TERRES I PROFUNDITATS
20.00 PANTALLA OBERTA
21.00 TELEDIARI
21.35 AQUESTA NIT
22.35 FICCIONS
23.35 EN AQUEST PAIS
24.00 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

18.30 DIBUIXOS ANIMATS
18.40 XOCOLATA DESFETA
19.15 JUSTA LA FUSTA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 ELS NOIS DEL 47 A
20.30 ZARABANDA
21.30 MUSICAL ESPECIAL
22.45 LA CAIGUDA DE LES ALIGUES
23.45 NOTICIES-2
24.00 COMIAT

DIVENDRES 20

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 ART FLASH
14.25 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA-3
16.05 NOVEL·LA
17.05 BLA, BLA, BLA
17.45 ESPANYA HI ERA
18.35 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.38 L'ESTEL BLANC
19.03 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.05 SPIDERMAN
19.30 ALTRES COSES
20.25 MÉS VAL PREVENIR
21.00 TELEDIARI
21.35 TEATRE: "El Criado", de Robin Maugham.
23.35 MUSICA, MAESTRO
24.00 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.15 NOTICIES-2
19.30 LA CLAVE
23.45 NOTICIES-2
24.00 COMIAT

DISSABTE

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

10.00 LA CUCAFERA
10.30 DIBUIXOS ANIMATS

CIRCUIT ESTATAL

11.00 SABADABADA
13.00 CONCERT
14.00 INFORMATIU
15.35 ELS PICAPIEDRA
16.05 PRIMERA SESSIÓ: "El mundo en sus manos". (1952)
18.00 APLAUSO
19.05 LLAPIS I PAPER
20.00 ELS ANGELS DE CHARLIE
21.00 NOTICIES
21.15 INFORME SETMANAL
22.15 DISSABTE CINE: "Desnuda frente al mundo". (1960)
00.10 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 MIRAMAR
14.10 EL CASTELL DELS TRES DRAGONS
15.00 BARCELONA TVE

CIRCUIT ESTATAL

15.30 PRENGUI LA PARAULA
16.00 VIDA A LA TERRA
17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA Handbol
18.30 POLIESPORTIU
19.30 CINE CLUB: "Encrucijada". (1942)
21.00 OPERA: "Lucia di Lammermoor", de Donicetti.
23.30 COMIAT

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell.

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

VIATGES COSMOS

Enric Granados, 19 - Gran Via, 654 - Passeig Valldaura, 266

Novembre 1981 - Excursions amb autocar cada diumenge
Dia 22. La Costa Vermella i del Barcarès. Ruta per Figueres i Portbou, Cervera i Banyuls. Port Vendres i Cotlliure. Tota la costa del Barcarès, des de Canet fins a Port La Nouvelle. Dinar típic francès. (No cal dur passaport)..... Preu 1.800 Pessetes.
Dia 29. De Vic a La Vola i pas del Coll de Bracons, proper a les serralades del Puigsacalm, Joanetes i Hostalets. Dinar a St. Esteve d'en Bas. Tornada per la Vall d'Hòstoles i Sta. Coloma de Farners. Tot inclòs..... 1.500 pessetes.

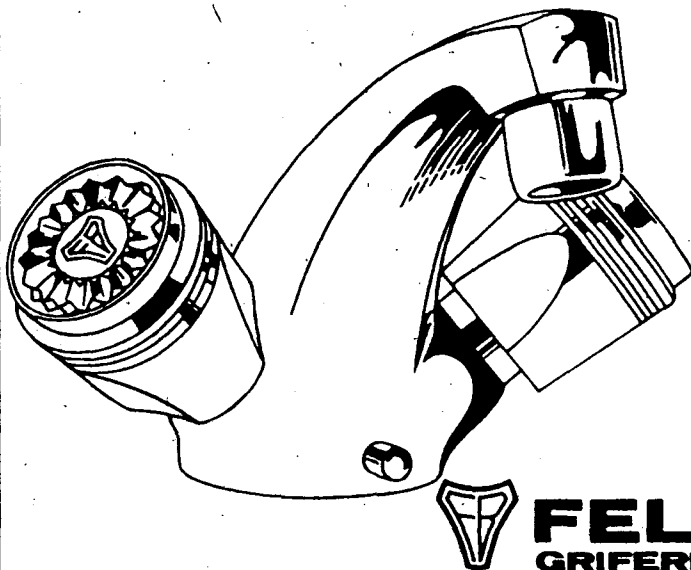
Reserves exclusives:

VIATGES COSMOS

Enric Granados, 19 - Gran Via, 654 - Pg. Valldaura, 266

Triación N

UNA GRIFERIA DE ALTA CALIDAD Y GRAN LUJO QUE SE SUMA A LOS YA ACREDITADOS MODELOS MARBO, CRISTALIA Y BLUE-STAR

Sr. Instalador:
Solicitenos
cuanta información
precise.

De venta
en almacenistas
de saneamiento.

FELIU BOETS A.
GRIFERIA NOBLE

Avda. de Roma, 137. Tel. 253 83 20 BARCELONA 11

muletton

para la higiene del
cuerpo y del hogar.

compresas
adhesivas

tissue higiénico

servilletas

braguías pañal

grasa de
celulosa

glamour

confort

picnic

medio día

norm

en pañales de
2 volios

80 paquetes de
2 volios

en paquetes de
50 unidades de 1 hora

en bolsos de
20 unidades

en paquetes de
250 gramos

ideal (perforado)

en paquetes de 2 volios
ideal (debido a la
forma)

en paquetes de
50 unidades de 2 horas
buchi

en bolsos de
10 unidades

en paquetes de
500 gramos

en paquetes de 2 volios

en paquetes de 2 volios

en paquetes de
50 unidades de 2 horas

en bolsos de
10 unidades

en paquetes de
500 gramos